

Con Gái Người Tình

Hạ Thu

Tập 1

Hoài Thương đưa mắt nhìn tám biển đề " Câu Lạc Bộ Làm Quen " một lần nữa, rồi rón rén bước vào khu hội trường rộng thênh thang đã chật kín chỗ ngồi.

Lựa một chỗ thật kín đáo sát gót tường, nàng đưa mắt dõi nhìn anh chàng đang giới thiệu chương trình thật đẹp trai, lịch sự. Giọng anh ta âm, vang lên giữa hội trường im phăng phắc :

– Các bạn trẻ thân mến ! Như thường khi phần cuối chương trình giao lưu kết bạn của chúng ta hôm nay, ban tổ chức xin tặng cho các bạn một niềm vui bất ngờ. Nhà văn Trần Hoài tự Lãng Du sẽ lên tâm tình cùng các bạn.

Rào rào, cả hội trường bỗng vang lên tràng vỗ tay như sấm. Hoài Thương nhón người dậy cố nhìn cho rõ hình ảnh nhà văn mà mình ngưỡng mộ bấy lâu. Khánh Dung đại thật, chỉ mỗi tội làm biếng thôi mà bỏ lỡ cơ hội tuyệt vời ! Được nhìn thấy mặt nhà văn Lãng Du, một nhà văn tầm cỡ từng gây dư luận xôn xao với những trang tình ái lâm li lãng mạn. Đi vào lòng những thiếu nữ đang xuân bao ước mơ thầm lặng.

Nhiều đêm rồi, Hoài Thương ôm tác phẩm của người vào lòng, đôi mắt mở to về phương trời vô định để tưởng tượng ra chàng. Những giọt nước mắt long lanh lăn tròn trên má, nàng khóc thương cho những cuộc tình bi thảm, hay đêm đêm trong giấc mơ hoa, môi nở nụ cười hạnh phúc với những lời văn tình tứ ngọt ngào.

Lãng Du ! Người là ai mà tài tình lắm vậy ? Làm sao hiểu được lòng các cô gái đang xuân mà nói hộ nỗi lòng thầm kín ? Mãi đến bây giờ Hoài Thương mới biết tên thật của Lãng Du là Trần Hoài. Ôi thích thú thật, chữ lót của nàng lại trùng tên với nhà văn.

Sân khấu sao mà trống lầu thế này ? Lãng Du biết cách làm cho con tim mọi người đập dồn dập chờ đợi. Chẳng hiểu chàng năm nay bao nhiêu tuổi rồi ? Hẳn là một con người đào hoa phong nhã lắm ! Chỉ mỗi một cái tên thôi cũng biết chàng lãng mạn cỡ nào.

Chàng như cơn gió lang thang không bến đậu, trôi bồng bềnh khắp mặt nước, chân mây. Còn em như cánh hoa e ấp hương nồng, trong nắng sớm mai hồng chờ bướm lạ dừng chân.

Đôi má chột hây hây ửng đỏ, Hoài Thương quay nhìn mọi người bối rối, chẳng hiểu tự bao giờ những lời văn của chàng đi vào mạch máu. Để lúc nào, ở đâu nàng cũng đều có thể tuôn ra.

Đối với những người thành phố, gương mặt Lãng Du tuy có hấp dẫn nhưng có lẽ trong phút giây này chẳng có ai nôn nóng gặp chàng hơn cô bé Hoài Thương. Vì Lãng Du là tác giả được ngưỡng mộ nhất của nàng, vì nàng là một cô bé đa tình, lãng mạn vừa rời rừng thông, suối mộng ở Đà Lạt để đến nơi này. Cái chi đối với nàng mà không lạ lùng, hấp dẫn ?

– Mời các bạn nhìn lên sân khấu. Nhà văn Lãng Du xin kính chào các bạn.

Lãng Du mỉm cười duyên dáng sẽ nghiêng đầu chào. Lập tức tiếng vỗ tay lại vang lên như sấm. Ôi ! Chàng đây sao ? Thật khác với tưởng tượng của nàng, vì năm nay chàng không còn trẻ nữa ! Nét mặt rắn rỏi phong trần nhưng quá đẹp trai :

– Xin cảm ơn các bạn đã ngưỡng mộ Lãng Du rất lấy làm tiếc vì để cho các bạn chờ lâu, thú thật với các bạn là mình rất ngại nghe những tiếng vỗ tay dồn dập.

Nghịch lý chưa ? Những con người ngưỡng mộ khi nghe chàng nói vậy lập tức cho nổ lên tràng pháo tay vang dội. Lãng Du vò đầu, ngượng ngùng ngồi xuống ghế cất giọng tâm tình. Giọng chàng ảm lạ lùng ! Hoài Thương tưởng chừng như nuốt từng lời chàng nói. Đôi mắt mở tròn to hết cỡ, vừa ngạc nhiên, vừa thích thú. Những tiếng xuýt xoa thán phục cứ tuôn tự nhiên qua chiếc miệng xinh, tròn vo như tré nít của nàng đã làm cho một thanh niên ngồi bên chú ý. Từ đầu buổi đến giờ. Chàng mặc kệ Lãng Du nói những gì không cần biết, cứ để tâm đến cô bé lạ mặt, xuất hiện lần đầu giữa câu lạc bộ làm quen này.

Nàng ta thật đáng yêu với gương mặt tròn xinh xăn làn da trắng mịn màng, hồng tươi với nụ cười

rạng rỡ, phô bày chiếc răng khềnh duyên dáng , tinh nghịch. Đôi mắt tròn xoe như mắt của những chú nai con đang ngơ ngác. Bờ mi dài cong vút bảo đảm sẽ sẵn sàng đổ lệ trần ai khi hờn dỗi. Nàng đẹp tuyệt vời ! Làm sao biết nàng ở đây để làm quen được nhỉ ? Chàng trai khẽ liếm môi , bạo gan cất tiếng gọi nàng :

– Cô bé, cô bé ơi ! Làm ơn cho tôi hỏi thăm một chút.

Nhưng nàng cứ để tâm theo từng lời nhà văn đang thao thao bất tuyệt. Đôi bím tóc dài lác lư trên chiếc áo sơ mi trắng tay phùng trông trẻ con lạ lùng !

Bí quá chàng trai bèn nghĩ ra một cách , chàng bỗng kêu to một tiếng đau đớn , hai tay ôm chân, mặt mày nhăn nhó :

– Ui da, chết tôi rồi. Cô ơi, cô giẫm nát bàn chân liễu yếu của tôi rồi.

Đến mức này nàng mới chịu giật mình quay lại , mặt nàng tái mét , nàng ngồi xuống băng trắng, nhìn chàng lo lắng :

– Ôi ! xin lỗi anh nhé. Tôi không cố ý. Chân anh có làm sao không ?

Chàng vụt cười thoải mái :

– Chẳng làm sao cả.

Nàng trợn to mắt ngạc nhiên :

– Chẳng làm sao cả ! Thế thì tại sao anh lại hét vang lên như vậy ?

Chàng chớp chớp mắt , nét mặt ngây ngô :

– Vì chỉ có thế cô bé mới chịu ngồi xuống thôi.

Cô bé thoáng đỏ mặt , mắt lại hướng lên sân khấu chàng trai kêu lên thất vọng :

– Thôi rồi, cô bé lại quên mất tôi rồi !

Nàng quay lại nhìn chàng , không nhận được bật cười vang :

– Anh lạ lùng thật đấy. Bộ không phải anh vào đây để nghe nhà văn Lãng Du nói chuyện sao ?

Chàng lắc đầu, nàng nhúu mày khó hiểu :

– Thế anh vào đây để làm gì ?

Chàng nói một cách thản nhiên :

– Để ngắm nhìn các cô gái và tìm cho mình một cô bạn dễ thương , như cô bé chẳng hạn.

Cô bé nhún vai , đôi lún đồng tiền như lún sâu hơn bởi nụ cười duyên dáng. Trái tim đập nhanh trong lồng ngực , chàng trai kêu lên hồi hộp :

– Cô bé nghĩ sao ?

Nàng chả chịu trả lời, chỉ đập tay chàng kêu lên :

– Suyt ! Nghe kia, nhà văn Lãng Du đang hát.

Chàng ngược nhìn lên sân khấu , Lãng Du nhẹ khảy tay trên chiếc đàn Guitare cũ kỹ, điệu nhạc vang lên nhẹ nhàng thanh thản , hòa theo giọng ca trầm buồn âm ỉm của chàng nhà văn lãng mạn đa tình. Chàng trai trẻ thầm kêu lên tự hỏi : gã đàn ông kia có ma lực gì khiến cô bé thiên thần của chàng phải si mê đắm đuối ? Không ! Nàng phải là của anh bằng bất cứ giá nào.

– Chị Khánh Dung ơi, dẹp sách đi em kể chuyện này hay lắm cơ ! - Hoài Thương sà xuống giường giằng lấy quyển sách , ngã người trên mình chị nói vui.

Khánh Dung lật người trên nệm nhìn em cười nói :

– Lại chuyện gì nữa đây ? Em vừa đi đâu về vậy ?

Hoài Thương hạ giọng thì thảo bí mật :

– Em vừa mới gặp nhà văn Lãng Du.

Khánh Dung cười xoa :

– Chuyện cũng không lớn lắm.

Hoài Thương phụng phịu :

– Đó ! Chị coi đó ! Em chẳng thèm nói chuyện với chị nữa đâu.

Khánh Dung ngồi dậy vuốt ngực nàng :

– Thôi, thôi, chị xin lỗi, chuyện như thế nào kể chị nghe đi.

Hoài Thương tươi cười :

– Chị biết sao không , lúc em đi thi về, khi đi ngang qua câu lạc bộ làm quen, thấy bảng đề....Em gặp nhà văn Lãng Du. Chị ! Chị có nghe nói đến nhà văn này bao giờ chưa ?

Khánh Dung mỉm cười :

– Lãng Du là ai mà chẳng nghe vậy nè, nói thật với em chị không thích nhà văn lắm.

Hoài Thương cau mày :

– Sao vậy ?

Khánh Dung lấy khăn lau những giọt mồ hôi ở chân tóc cho em :

– Vì chị không thích lối văn lãng mạn ướt át của ông ta tuy chưa từng gặp bao giờ nhưng.

Khánh Dung không muốn làm phật lòng cô em bạn dì, nên hỏi :

– Rồi ông ta nói gì ? Ông ta bao nhiêu tuổi ? Có đẹp trai không ?

Ánh mắt Hoài Thương mơ màng :

– Có, Lãng Du đẹp trai tuyệt vời ! Mặc dù năm nay đã trên 40 tuổi nhưng vẫn còn toa? ra một sức hút trẻ trung kỳ lạ , chị biết không , đến giờ này người vẫn sống độc thân.

Khánh Dung bỗng rũ người ra cười sắc súa :

– Độc thân. Ô ! Chị không sao tin được !

Hoài Thương chớp chớp đôi mắt đẹp :

– Sao chị lại không tin ?

Khánh Dung nói nghiêm trang :

– Vì theo chị biết nhà văn thường phải lãng mạn , đa tình. Mà lãng mạn cỡ Lãng Du thì không thể sống độc thân cho đến bây giờ được.

Hoài Thương cắn môi gật đầu :

– Em cũng nghĩ như chị vậy đó ! Nhưng chị nè ! Lãng Du thật là một con người kỳ lạ khác thường.Ồ, chị chưa được nghe người hát, một bài tình ca buồn và ấm đến tê dại cả con tim.

Khánh Dung phì cười vỗ vai em :

– Thôi, cô em lãng mạn của tôi , vào tắm rửa rồi xuống ăn cơm. Chuẩn bị đồ đạc để khuya nay còn về sớm đó.

Hoài Thương đứng dậy :

– Chị chờ em một chút, sáng nay chị làm bài có được không ?

Khánh Dung ngã vật ra giường :

– Cũng tạm tạm ! Còn em ?

Hoài Thương ôm cái áo mở cửa nhà tắm :

– Em chẳng làm được một chút gì, có lẽ trượt vô chuối thôi.

Khánh Dung an ủi em :

– Trượt lần này thì ta lại thi lần sau. Còn nhiều thời gian mà.

Hoài Thương đã đóng cửa phòng tắm , tiếng vòi hoa sen phun rào rào. Khánh Dung nhắm mắt mỉm cười với ý nghĩ vui vui. tuy bằng tuổi nhau như thế nhưng nhìn vào hai người, ai cũng ngỡ nàng lớn tuổi hơn , bởi lẽ Hoài Thương quá đỗi ngây thơ ,hồn nhiên, lý lắc mà nàng thì lại quá đứng đắn, chừng chạc bản lĩnh hơn người. Cả hai chị em là hai thái cực hoàn toàn trái ngược nhau. Chị thực tế, còn em mộng mơ. Chị thích toán, em yêu văn. Chị đẹp sắc sảo mặn mà, em đẹp ngây thơ, hiền dịu. Vậy mà hai chị em lại thân nhau một cách lạ lùng. Mặc dù Khánh Dung luôn luôn không đồng quan điểm với em , nhưng không có chuyện gì Hoài Thương giấu chị.

Cốc, cốc , cốc. Có tiếng gõ cửa dập dồn.

Khánh Dung bật người dậy bước đến mở cửa, lòng ngạc nhiên tự hỏi : ai có thể đến thăm nàng và Hoài Thương được chứ ? Ở đất Sài Gòn này hai nàng có quen biết ai đâu ?

Ồ ! Cánh cửa bật mở, hai tiếng kêu ngạc nhiên cùng bật lên một lúc. Khánh Dung không ngờ người khách của mình lại là một thanh niên trẻ tuổi , đẹp trai và ngược lại dường như chàng ta không chuẩn bị để gặp nàng.

– Xin lỗi anh tìm ai ? - Khánh Dung hỏi nhẹ nhàng.

Chàng trai lúng túng :

– Tôi muốn gặp... chàng ngập ngừng không biết trả lời sao vì chính chàng, chàng còn chưa biết mình đến gặp ai nữa là ...

– Anh muốn gặp ai ? Khánh Dung lặp lại câu hỏi. Chàng trai bỗng móc từ trong túi ra một dải lụa màu hồng.

– Tôi muốn gặp chủ nhân của chiếc nơ này để trả lại cho nàng.

Khánh Dung chợt hiểu, nàng mỉm cười :

– Thì ra anh muốn gặp em tôi, xin mời vào.

Chàng trai vụng về nhét dải lụa trở vào túi áo , bước theo chân Khánh Dung vào phòng khách :

– Mời anh ngồi uống nước, chờ em tôi một chút.

Chàng trai mỉm cười nhấc tách nước lên uống cạn , như để lấy lại tinh thần ngấm trộm người con gái đang ngồi trước mặt. Thật khác với thiên thần chàng đang đeo đuổi. Người con gái này có một sức sống cuồng sôi, mãnh liệt. Vẻ đẹp của nàng lộ ra từng nét , từ chiếc mũi dọc dừa thanh thanh trên bờ môi son mọng đỏ. Đến đôi mắt sáng long lanh , tinh nghịch hoà với gương mặt trái xoan trắng mịn màng của những người con gái vùng đồi núi cao nguyên. Chàng trai đặt ly nước xuống bàn thăm cảm ơn cái câu lạc bộ làm quen đã đưa đường dẫn lối cho chàng tìm gặp đôi giai nhân tuyệt sắc hoa nhường nguyệt thẹn này.

– À, xin lỗi, anh nhặt được chiếc nơ của em tôi ở nơi nào ? Khánh Dung muốn pha tan không khí im lặng nặng nề. Chàng trai giật mình ngẩng dậy mỉm cười :

– Dạ, tôi nhặt chiếc nơ này từ trên mái tóc đen của cô ấy đấy.

Khánh Dung cũng mỉm cười :

– Tôi là Khánh Dung, còn em tôi là Hoài Thương, còn anh nếu không có gì bí mật xin cho được biết "tên danh đại tánh".

Chàng trai kêu lên ngượng ngịu :

– Ôi ! Tôi thật là đãng trí. Chẳng có gì phải giấu giếm Khánh Dung. Tôi tên Phan Thanh sinh viên năm thứ ba trường đại học nông nghiệp. Còn Khánh Dung và Hoài Thương , hẳn không phải là người thành phố ?

Khánh Dung gật đầu :

– Anh thật là tinh ý ! Tôi với Hoài Thương là người Đà Lạt , lên Sài Gòn lần này là lần thứ nhất đó.

Phan Thanh tỏ vẻ hiểu biết :

– À ! Nói vậy Khánh Dung và Hoài Thương lên đây để thi đại học phải không ?

Khánh Dung không bối rối :

– Phải rồi !

Hoài Thương vừa tắm xong , nàng tươi cười bước ra.

– Chị Dung ơi ! Mình ăn cơm đi , em đói... ủa ...? Chợt nhìn thấy Phan Thanh nàng dừng lại nửa chừng , đôi mắt tròn xoe ngơ ngác. Phan Thanh cũng lật đật đứng dậy gật đầu chào.

– Chào Hoài Thương.

– Sao anh biết tên tôi ? Chiếc miệng tròn của nàng phát ra một âm thanh trong trẻo. Khánh Dung bước lại gần em trêu chọc.

– Nàng Kiều lại làm rớt cành trâm, mau đến tạ Ôn Kim Trọng đi thôi.

– Chị ! Hoài Thương đỏ mặt quay người nũng nịu , chiếc đầm trắng xoè rộng dưới chân. Phan Thanh ngỡ mình lạc vào cảnh bông lai , giữa hai nàng tiên xinh đẹp này , chàng mơ ước được làm Lưu Nguyễn thuở xưa.

– Hoài Thương ! Tôi trả lại cho cô chiếc nơ này ! Nó có phải của cô không ? - Phan Thanh lại vụng về móc túi lấy dải lụa hồng. Hoài Thương mở to mắt ngạc nhiên , nàng kéo chiếc bím tóc của mình ra trước, chợt kêu lên.

– Ô ! Phải rồi ,anh cho tôi xin lại nhé !

– Vâng, Phan Thanh trao dải lụa cho nàng , chợt chàng giật tay lại kêu lên : - Khoan đã, Hoài Thương cô để tôi buộc lại cho nghe.

Đôi mắt đẹp chớp nhanh , Hoài Thương mỉm cười tự nhiên , trao bím tóc cho chàng :

– Anh cột cho em đi.

Phan Thanh cúi xuống bên bím tóc dày, cố gắng buộc một chiếc nơ tuyệt đẹp. Tay chàng bỗng run run, khi cánh mũi thoáng nghe mùi cỏ cây hoang dại từ người nàng dịu dàng. Chàng ngẩng mặt lên , chợt nhận thấy đôi mắt nàng nhìn mình chăm chú :

– Xong rồi hả anh ?

Phan Thanh mỉm cười :

– Xong rồi ! Mà Hoài Thương và Khánh Dung nè, anh muốn mời hai cô đi ăn cơm bình dân , không biết hai cô có chê mà từ chối không ?

Hoài Thương và Khánh Dung quay nhìn nhau một cái thật nhanh như hội ý, rồi Khánh Dung khẽ gật đầu , Phan Thanh nói tiếp :

– Hai cô mới lên Sài Gòn lần đầu có lẽ chưa ngấm nhìn cảnh thành phố về đêm. Ăn cơm xong anh xin tình nguyện làm người hướng dẫn viên du lịch.

Hoài Thương chột nhảy căng lên vui mừng :

– Ô ! Hay quá, vậy thì còn gì bằng ! Đi chị Khánh Dung , em nghe người ta nói Sài Gòn về đêm đẹp lắm - Rồi nàng quay sang hỏi Phan Thanh - Có phải vậy không anh ?

Phan Thanh cười bí mật :

– Cứ xem rồi khắc biết.

Hoài Thương trề môi làm một cử chỉ giận hờn rồi nắm tay Khánh Dung ngúng nguẩy bước đi.

Phan Thanh nhìn theo bóng hai người con gái lòng thoáng băng khuâng , xao động. Bởi cả hai nàng , mỗi người mỗi tính cách , mỗi vẻ đẹp khác nhau mà Phan Thanh thì không thể bảo rằng ai hơn ai được.

Thanh xếp quyền vỗ lại , đầu gối lên tay, anh nheo mắt ngắm bóng hoàng hôn lặng lẽ trôi qua khung cửa.

Một tháng qua rồi, kể từ lúc chàng được gặp Hoài Thương và Khánh Dung. Hai người con gái xứ sở mộng mơ. Lần gặp gỡ ngắn ngủi đó đã để vào lòng bao ấn tượng. Khiến chàng ra ngẩn vào ngờ nghe nhớ nhưng một bóng dáng mơ hồ.

Bây giờ chàng có thể ví Khánh Dung như ánh bình minh rực rỡ, đem niềm vui sức sống cho cuộc đời bừng nở hoa. Còn Hoài Thương như ánh nắng vàng sắp tắt của buổi hoàng hôn, một nét buồn diu diu dễ xao động lòng người. Cô gái nào gọi cho chàng nhiều nhưng nhớ ? Để bài giảng ngày mai chàng nắm chắc kỹ càng ???

Phan Thanh trở mình , nhìn tia nắng cuối cùng của mặt trời le lói phương tây, bỗng dưng chàng linh cảm cuộc đời Hoài Thương rồi đây cũng dễ dàng lặn tắt như ánh mặt trời kia. Không ! Thanh kêu lên sợ hãi, cầu mong sao cho ánh mặt trời xoay như chú nai con kia đừng bao giờ biết vương chuyện hồng trần để nụ cười duyên duyên có chiếc răng khểnh đừng bao giờ lặt tắt.

– Thanh, mày ngủ rồi à ! - Tuấn Kha, thằng bạn thân nhất của chàng đang lay mạnh người chàng khẽ gọi.

Phan Thanh mở mắt dùng chân đá khê vào hông bạn :

– Thằng quỷ, đói bụng rồi phải không ?

Tuấn Kha sửa lại chiếc kính cận cười cười :

– Không phải ! Dậy đi tao bàn chuyện này hay lắm.

Phan Thanh chống tay ngồi dậy , thấy bạn cầm trên tay quyển sách , chàng giật lấy :

– Thằng này muốn đui rồi, tao đã bảo mày hạn chế coi sách rồi mà...

Tuấn Kha nhào người theo giằng lại quyển sách.

– Trả đây thằng quỷ !

Thanh đưa quyển sách lên cao :

– Không , tao phải tịch thu quyển sách này.

Bằng cả sức mạnh , Tuấn Kha nhào lên chụp lấy quyển sách. Bỗng...

– Toạc !

Quyển sách rách làm đôi , mỗi người nắm trên tay một nửa Thanh nhìn bạn ân hận :

– Tao chỉ đùa một chút thôi.

Tuấn Kha thở dài không nói, ngồi phịch xuống giường lật những trang rách trên tay , Thanh cũng làm theo bạn, chột chàng cất tiếng ngỡ ngàng :

– Hoàng hôn tím vườn trịnh - Tác phẩm mới nhất của Lãng Du.

Tuấn Kha ngẩng dậy , bờ môi mỏng khê mỉm cười :

– Tap phải năn nỉ mãi nàng mới cho tao mượn đó vậy mà mày ...

Nhưng Phan Thanh không để tâm vào lời nói của bạn , chàng lẳng bằm :

– Hoàng hôn tím, Hoài Thương , Lãng Du sao mà lạ lùng lắm vậy ?

– Gì vậy Thanh ?

Tuấn Kha nhìn bạn ngạc nhiên , Phan Thanh quay sang nhìn bạn :

– Tuấn Kha, mày còn nhớ câu chuyện tao kể cho mày nghe hôm trước hay không ?

Tuấn Kha gật đầu giọng hồ hững :

– Nhớ rồi sao ?

Thanh đưa mắt nhìn ra khung cửa , chột chàng rùng mình kêu lên :

– Hoàng hôn đã lặn tắt rồi.

Tuấn Kha phì cười :

– Hơn sáu giờ, mặt trời lặn là đúng rồi có gì mà mày phải ngạc nhiên hốt hoảng ?

Phan Thanh cất giọng trầm ngâm :

– Không hiểu sao tao có cảm giác Hoài Thương như bóng hoàng hôn ! Nàng sẽ lịm tắt sẽ biến mất khỏi trần đời. Bỗng dưng tao linh cảm có điều gì bất ổn.

Tuấn Kha vỗ vai bạn :

– Thôi đi ông thần học duy tâm, mày chưa đọc Lãng Du mà đã lãng mạn cỡ này rồi. Bình tĩnh mà nghe tao báo tin quan trọng.

Thanh vẫn không để ý lắm :

– Lãng Du - Hoàng hôn tím - Hoài Thương.

Tuấn Kha nói lớn tiếng :

– Phan Thanh nè ! Đợt thực tập này thầy đã phân công tao với mày được đi Đà Lạt.

Hai tiếng Đà Lạt vừa dội vào tai Thanh khiến chàng giật mình quay lại hỏi nhanh :

– Tuấn Kha mày nói cái gì ?

Tuấn Kha hét lớn vào tai bạn :

– Tao nói thầy đã phân công tao với mày đi Đà Lạt thực tập.

Thanh ôm chầm lấy bạn :

– Có thật không ?

Tuấn Kha gật đầu , Thanh nhảy nhanh xuống đất kêu lên :

– Ô ! Hoan hô thầy, Đà Lạt muôn năm.

Tuấn Kha cầu nhàu :

– Vậy là tao phải bị xa nàng.

Phan Thanh đập tay bạn :

– Đừng buồn nữa, ra Đà Lạt tao sẽ nhường bình minh lại cho mày, phần tao, tao chỉ chọn mỗi hoàng hôn thôi.

Tuấn Kha nhăn mặt :

– Thằng này điên rồi, cái gì mà hoàng hôn với bình minh ở đây hả ?

Thanh không để ý đến bạn , chàng cúi nhặt nửa cuốn sách rách dưới đất lẩm bẩm nói một mình.

– Hoàng hôn của anh , em sẽ không bao giờ lịm tắt.

Chiều bằng lăng ! Hoàng hôn tím mang nhiều nhớ nhung , nhìn mây bay buồn tê tái về đâu ? Thông vì vút, đôi chiều buồn nấu ruột. Hoài Thương dựa vào cội cây tùng, tay cầm cành hoa dại xoay xoay, đôi mắt đẹp ngó về vùng vô tận.

Nàng thích mỗi buổi chiều về nhìn hoàng hôn buông xuống , khi mặt trời lặn sâu vào dãy núi xa xa, đó là lúc nàng thả hồn mơ mộng. Nàng thấy mình bỗng chốc hóa thành cô công chúa nhỏ, cùng với cỏ hoa thiên nhiên nàng thành làn gió la đà, ôm từng thân cây nàng thì thảo kể chuyện cổ tích cho chúng nghe , rằng ngày xưa có một cô gái nhỏ thích mộng mơ và yêu mến màu hồng. Nàng thần thờ bên suối mộng mơ rừng thanh, rồi có một buổi nàng tan thành hư ảo.

Kể chuyện cho cây cỏ nghe xong, Hoài Thương lại đứng ngay dậy chạy lang thang rong rêu vắng để trốn tìm một hoàng tử vô danh. Mái tóc nàng bay trong gió chiều lồng lộng , hương cỏ hoa như phủ kín cả tâm hồn. Chạy thật lâu, cho đến khi thân thể rã rời , nàng mới té ngã người trên thảm cỏ, cất tiếng cười ngất nghẻo , nhại lũ chim hót gọi nhau. Lúc đó nàng lại mơ mình mọc cánh , cùng lũ chim phiêu lưu đến tận cuối trời.

Bóng tối trùm phủ dần lên vạn vật , tấm rèm đen thả tiếng mới thở than. Nàng vẫn chưa buồn ngồi dậy trở về nhà, mà nằm đó đếm từng vì sao sáng , từng vì sao lẻ loi cô độc, âm thầm. Nhấp nháy giữa trời khuya , sao mà tội nghiệp , sao mà đáng thương giống như nàng vậy. Từng giọt lệ tròn lăn trên má , âm thầm tưới lên đám cỏ xanh, cho đôi cỏ thêm xanh tươi màu mỡ.

Cô đơn ! Trống vắng ! Lạnh lùng ! Hoài Thương mím chặt môi thầm khóc. Bây giờ nàng không còn là cô công chúa đầy quyền uy tốt đỉnh nữa , mà là cô bé mồ côi, nghèo khổ nhất trần gian. Phải nàng nghèo khổ nhất trên đời , không phải nghèo tiền, nghèo bạc như mọi người nghèo khác, vì nếu được làm một con người nghèo nàn về vật chất thì có lẽ nàng không phải một mình trốn trong khu rừng cấm khóc âm thầm.

Mà cái nàng nghèo , nàng thiếu ở đây là một bàn tay ấm tình mẫu tử. Từ thuở lên ba nàng đã mất rồi cái cảm giác được ấp yêu của người mẹ hiền từ. Nhà nàng giàu lắm ! Bao nhiêu người thèm muốn, ước ao, ganh tỵ cái đi. vị của nàng. Họ cứ ngỡ chỉ cần một cuộc sống đầy đủ là hoàn toàn hạnh phúc

!

Chứ làm sao họ hiểu được rằng : nàng thêm khát biết bao được một lần ngã vào vòng tay mẹ, rằng nàng có thể đánh đổi cả hạnh phúc vàng son để được một giờ sống gần bên mẹ.

Mẹ Oi ! Mẹ nàng không xa nàng lắm, bên kia bờ suối mộng ! Mẹ nàng nằm đó , trời ơi, sao chỉ cách nhau không hơn 10 mét mà mười mấy năm rồi mẹ nàng không ngồi dậy để nói với nàng dù nửa lời ? Mẹ Oi, căn bệnh quái ác nào đã bắt mẹ phải vĩnh viễn xa con ? Phải chi con có được phép màu , con sẽ về bên kia thế giới tìm thăm mẹ.

Một cơn gió lạnh thoáng qua , Hoài Thương rung mình , co ro trong chiếc áo bành tô đắt giá. Đưa mắt ngắm bầu trời , trời tối đã lâu , sao nàng vẫn chưa muốn rời bỏ Khu rừng vắng để Về với tổ Ấm của mình. Nơi có căn phòng nho nhỏ Trang trí bằng 1 màu hồng mà nàng iu thích. Nơi có tô xúp nóng hổi , ngọt đến tê bờ môi , nơi có chiếc lò sưởi ấm áp ngọt ngào lập lòe ánh lửa. Nơi đây ấm áp tiếng cười vui , nơi có người đàn ông mà nàng gọi bằng cha. Suốt 18 năm trời, đối với nàng vẫn lạnh lùng xa cách. Ngoài những tiếng rầy la, nàng chưa được một lần vuốt ve nói tiếng thương yêu. Nơi có người đàn bà mà mỗi lần gặp mặt nàng lại phải rung mình kinh sợ , Liên tưởng đến những tiếng rít chói tai, nhưng ánh mắt long lên sòng sọc. Hoài Thương chột đưa tay lên ôm má , mười ba năm rồi, con quỷ Dữ đó ám ảnh nàng hàng đêm trong giấc ngủ. Trời ơi , người đàn bà đó lại là dì của nàng , là người mà cha nàng đã chọn làm mẹ Kế của nàng

Chưa hết đâu, nơi căn nhà đó còn nhiều, còn nhiều điều đáng sợ Mà nàng không bao giờ dám nghĩ. Những móng vuốt chôn khắp người nàng chỉ Chờ chờ xâu xé. Không, mẹ Oi, hãy cứu con !

Tiếng kêu của nàng tắt nghẹn giữa khu rừng vắng , thông vẫn reo rì rào trong gió , trời đã khá khuya rồi, nàng phải trở Về thôi. Nếu mọi người vẫn bảo nàng hoang dại, nhưng chẳng ai hiểu được lòng nặng, kẻ Cả chị Khánh Dung , người thương iu nặng nhất trên đời, vẫn mỉm cười cho rằng nàng lãng mạn.

Khoác chiếc áo lên vai nàng đứng lên lặng lẽ đưa mắt nhìn cánh rừng quen thuộc 1 lần nữa lau khô dòng lệ Thầm , nàng lầm lũi bước đi trong đêm vắng. Có một con đường khác để Trở Về nhà nhưng nàng vẫn thích chọn cho mình con đường tắt. Xuyên qua bóng tối , giẫm lên cỏ gai , rậm rạp , nàng thầm mong sao giữa cánh rừng già, một con cộp hiện ra vờ lấy nàng rồi tha đi mất dạng.

Nhưng tiếc thay, lời cầu mong đó không được aid đáp ứng vì ngôi nhà mà nàng kinh sợ Lại hiện ra , giữa đôi vắng, ánh đèn từ trong căn nhà phát ra ánh sáng rực cả 1 vùng

Hoài Thương mím môi, nắm lấy chốt cửa kéo mạnh. Cơn gió lạnh theo nàng ủa vào gian phòng làm mọi người đang mê mê xem tivi giật mình quay lại. Và bao giờ cũng vậy, người đàn bà cái tên Lê Hoa mà nàng phải gọi bằng dì , cất tiếng đầu tiên. Dì ta quay sang bảo với một người đàn ông mập mạp , bụng phệ, dù đã trên tuổi năm mươi vẫn hồng hào khỏe mạnh.

– Ông xem ! Đêm nào cũng vậy đây , có ngày đem bụng về thì đẹp mặt cả nhà

Ông Thịnh ngược mắt nhìn con, rút chiếc tẩu rat ay , ông cất giọng nghiêm trang :

– Hoài Thương ! con vừa đi đâu về vậy ? Vì sao mà áo quần đầu cổ nhàu nát, ướt hết thế kia ?

Hoài Thương đưa mắt nhìn xuống áo quần. Quả Thật chúng nhàu nát, bẩn thỉu không thể Nói. Nói cúi đầu lí nhí đáp :

– Dạ , con mới ở trên khu rừng cấm

Bà Hoa rít lên :

– Lại khu rừng cấm ! chẳng hiểu trên ấy ma lực gì mà đêm nào nó cũng lên trên đó ?

Hoài Thương không trả Lời , đôi má nàng từ từ hồng lên bởi hơi nóng từ lò sưởi bốc lên trông xinh đẹp lạ. Ông Thịnh dịu giọng :

– Thôi, lên phòng thay đồ rồi xuống ăn cơm. Lần sau , đừng về khuya như vậy nữa

– Dạ – Hoài Thương cúi đầu trở Gót. Phía sau giọng dì Hoa vẫn nhéo đuôi tho.

– Trông thật là ứa mắt. chẳng biết quân nào mà. Chẳng biết giống quân nào mà cứng đầu thế này ?

Giữa cầu thang, HThuong chột nép mình sát vào 1 bên, nhường đường cho 1 thanh niên đi xuống. Chàng ta không chịu đi , chống tay lên cầm tựa vào cầu thang. Chàng nhìn nàng chăm chú :

– Hoài Thương ! Em càng ngày càng đẹp lạ Lùng. Em đi đâu chơi để Cho đi la nữa vậy ?

Đôi mắt đen ngược lên rồi cụp xuống thật nhanh. Hoài Thương lách mình qua chỗ trống bước lên , chàng trai đưa tay nắm lấy tay nàng kéo lại. Hoài Thương khẽ vùng ra gắt nhẹ :

– Anh Dũng ! anh làm gì vậy ?

Dũng tỉnh bơ :

– Anh đâu có làm gì đâu ? Hoài Thương bộ Không biết trái tim anh đắm đuối vì em sao ?

Hoài Thương đỏ Mặt nàng gạt mạnh tay :

– Anh đừng nói vậy , tôi méc ba cho coi

Dững chẳng chút sợ Hải :

– Em cứ méc. Biết đâu khi biết chuyện mình , ba với dì lại chẳng hoan nghênh cho chúng mình thành hôn với nhau luôn.

Hoài Thương tái mặt đưa mắt nhìn quanh. Rồi lọi dụng lúc Dững không để Ý , nàng cúi xuống cắn mạnh vào tay Dững

Bị Bất ngờ, Dững kêu lên một tiếng đau đớn rồi buông tay. Hoài Thương thừa cơ chạy vọt lên phòng mình rồi đóng sầm cửa lại.

Dững nhìn theo mỉm cười , bắt giắc chàng đưa tay quệt mũi.

Cánh cử Đóng sập sau lưng. Hoài Thương để Nguyên cả áo quần, ngã Nằm dài trên chiếc nệm maouse màu hồng thờ Phào nhẹ Nhồm. Ngoài khu rừng cấm thân quen , nàng chỉ Còn có nơi này. Căn phòng nhỏ Màu hồng là gian san riêng của những câu chuyện cổ tích mơ màng. chỉ có nơi này nàng mới có thể Tự Do trút cạn nỗi lòng lên trang nhật ký. chỉ Có nơi này , nàng mới nhìn hình mẹ Trò chuyện suốt đêm mà không sợ Người bắt gặp.

Hoài Thương bật người ngồi dậy với tay qua bàn tran điềm, cảm lấy chân dung của mẹ. Trong khung cảnh 1 thiếu nữ có mái tóc buông dài, đôi mắt buồn đắm lệ, đang mỉm cười với nàng như động viên , như sẻ chia bao nỗi khổ Trong ngày.

Nàng áp khung hình của mẹ Vào lồng ngực hình dung ra gương mặt của mẹ Minh khi còn sống. Tuy kỳ ức đã phai mờ , nhưng Hoài Thương vẫn biết mẹ Minh đẹp lắm , trong những giấc mơ hoa , nàng vẫn thường thấy mẹ Hiện ra vỗ về âu yếm. Đó là 1 người đàn bà hãy còn trẻ Lắm. Phải , trẻ Lắm , vì mẹ Nàng khi mất chỉ Mới vừa tròn tuổi hai mươi ba.

Dường như trong cái chết của mẹ Nàng có điều gì mờ ám , vì bao lần rồi nàng để Ý thấy cha nàng né tránh việc đề cập đến chuyện này. Trong ngày giỗ mẹ , Hoài Thương nhận thấy ánh mắt người thân thoáng chút gì bối rối , đôi mắt có những tia nhìn là lạ , như đau thương phần hạn , xót xa. Chuyện gì ? Như một mớ bòng bong không hiểu được

Mẹ Ôi ! Tại sao mẹ Lại chết vào lứa tuổi hai mươi ba ? Cái tuổi đẹp nhất của một người con gái ?

Mẹ Ôi , trong cái chết của mẹ Có gì mờ ám ? Hãy trả Lời con đi mẹ !

Hoài Thương nâng tấm hình ngang tầm nhìn mong tìm ra sự Thật trong ánh mắt đẹp u buồn kia.

Nhưng xung quanh nàng chỉ Có sự im lặng bao trùm , trong tiếng gió reo ngoài khung cửa như có lời mẹ Thì thầm. Con ơi, đừng đời muôn vạn lối , đừng khơi lại dòng tro tàn thêm hận tử con ơi

Mẹ ! Hoài Thương gục đầu vào khung ảnh khóc nghẹn ngào. Con khổ Lắm mẹ Ôi , hãy cứu con !

Hãy cứu con thoát khỏi Cái lồng son, ngọt ngào này. Con muốn hát ca, muốn tự Do bay nhảy. Mẹ Ôi ! con muốn tan thành mây khói biển mất giữa hư vô, muốn mình thành cát bụi

Tại sao tất cả mọi người đều vô tư, đều sống 1 cuộc đời không dấy động ? Tại sao những đứa con của dì Hoa với chàng nàng lại có 1 cuộc sống dề dàng như vậy ? chúng model hết mực phóng xe ào ào trên đường phố, cười nói chảnh chút âu lo ? Không vướng bận chi cả. Cuộc đời đối với chúng đầu hương hoa , rự Rỡ trăm muôn màu sắc ? còn nàng , tại sao cuộc đời luôn đóng kín ? Tâm hồn nàng , con người nàng ,có khác gì lạ Là đôi mắt buồn luôn ẩn chứa lệ Sâu tư ? Nàng là ai ? Đang tỏ tại hay đang dần tan biến ? Tại sao cũng 1 cuộc sống như nhau mà mọi người chịu còn nàng thì không ?

Có lẽ tất cả những điều này chỉ Có mỗi Lãng Du là hiểu được thôi. Lãng Du ơi ! Giá mà phút giây này, có người bên cạnh, em sẽ kể Cho người nghe tất cả những ước mơ hoa. Và người sẽ chấp hộ Em soi dây hồng mơ ước , để Diu em bay lên tận mây trời. Lãng Du ơi ! Hãy đến với em ! Đến với em bằng những trang chữ thật du dương êm ái , để Em thấy cuộc đời còn có cái để Em yêu

Hoài Thương đã đi vào giấc ngủ với lệ Đàm địa trên đôi mắt, với nụ Cười rạng rỡ trên môi , trên ngực nàng là khung ảnh mẹ Cả không gian bỗng sặc sụa mùi cây cỏ, đê/ run àng vào cõi mộng thần tiên

Nhún mình đẩy cho chiếc xích đu bay cao lên khỏi Mặt đất một khoảng cách khá xa , Hoài Thương bật lên tràng cười khanh khách. chiếc áo đầm màu hồng xoà rộng dưới chân, mái tóc dài bay ngược về phía sau. Giữa khu vườn xanh um màu lá , nàng nổi bật lên như một thiên thần

Trong tiếng gió vi vu , Hoài Thương nhắm mắt đắm chìm vào cảm giác bồng bênh lơ lửng. Ôi phải

chỉ lúc nào tâm hồn nàng cũng thanh thoi thư thái thế này thì thích thú biết bao nhiêu ? giữa hương hoa hoà lẫn iếng chim ca ríu rít , nàng thả Hồn trôi xa về tận cuối phương trời

Nàng vờ có 1 biên chuyện mới lạ Ồ/ tâm tư. Ai có phép màu nhiệm kỳ diệu , lấy khó Đôi mắt nàng giọt lệ Buồn muôn thưở ? Lãng Du , người đã đến với nàng bằng những trang nồng nàn lãng mạn. Quyền “ Hoàng hôn tím “ người viết để Tặng cho tất cả mọi người. Sao mà nàng lại ngỡ, quyền sách kia người chỉ Viết reir^ng để Tặng nàng thôi.

Hoài Thương nhớ lại mình đã tốt biết bao công sức để Có được quyền sách kia. Sách của Lãng Du bán chạy lắm. Chạy đến nỗi không quá nửa ngày là bao nhiêu sách trong tủ Đều bán sạch. Những ai chậm chân chỉ Còn biết thần thờ đứng nhìn theo than thở. Đu=ng mong gì mà mượn nhé. Các cô gái đều xem tác phẩm của người là vật quý thiêng liêng , dùng để Gối đầu giường mà mơ mộng. Ai dại gì mà san sẻ chuyện tình iu ?

Tình iu ư ? Trái tim Hoài Thương kêu lên thảng thốt. Đôi má nóng bừng như kẻ Mới ăn trộm lần đầu bị bắt quả Tang. Tại sao hôm nay , nàng lại nghĩ đến hai chữ tình iu ? Danh từ này đối với này hãy còn xa lạ. Tình iu ! Tình iu là cái gì nhỉ Đối với một cô gái 18 tuổi như nàng , tình iu là một cái gì đó còn quá đổi mơ hồ. Nó đẹp đẽ , lung linh và vô cùng huyền ảo. Mà nàng chỉ Biết nó qua những trang sách của Lãng Du ! Nó ngọt ngào , nhẹ Nhàng , êm ái như những giấc mơ tiên thì lắm trong giấc ngủ.

Ồi biết đến bao giờ nàng mới có tình iu ? Để Trái tim non đập vang rộn rã. Để Có những chiều nàng trốn mẹ Đợi người iu. Những lần hẹn hò , những lần giận dỗi , những chùm hoa đại đủ Màu sắc và cuối cùng là nụ Hôn môi.

Hoài Thương chợt đưa tay lên môi tưởng tượng hương vị Của nụ Hôn như thế nào nhỉ Có thật là đam mê, ngọt ngào như Lãng Du đã tả Khong ?. Và ...Chàng train ào sẽ đến với nàng ? Ôm nàng trong vòng tay rắn chắc , để Nghe nàng thủ Thi Chuyện tình iu. Ôi tình iu ! Tình iu người đang ở đâu ? có hay lòng tad đang đợi chờ hy vọng. Hãy đáp xuống đây hồi vị Thần cánh trắng , hãy bắn đi những mũi tên bé xíu cho máu của những con tim thắm nhuộm đỏ Ân tình.

– Chị Hoài Thương ! Xuống cho với em chút nào. Sao chị Cứ ngồi trên xích đu hoài vậy. Một tiếng hét lạnh lạnh đưa Hoài Thương về thực tại , nàng mở Mắt bàng hoàng nhìn xuống dưới chân mỉm cười. Nãy giờ mãi mơ mộng suy nghĩ. Nàng quên mất Quốc Tường , đưa em cùng cha khác mẹ Của nàng. Bỏ Mặc nó nó giữ đám đồ chơi bằng nhựa đủ Màu.

– Ồ! chị Xin lỗi em nhé, cơm chín chưa vậy. Chị Đói bụng quá rồi.

Thằng nhóc mỉm cười chia nguyên đôi hàm răng sủng :

– chín lâu lắm rồi ! Nhưng chị Hoài Thương ơi em hông thèm chơi bán quán nữa đâu. Chị Bắt bướm cho em chơi đi.

Hoài Thương tụt xuống đất, bước lại gần em dễ dàng :

– Thôi Tường ngoan đi , đừng bắt' bướm làm gì , cứ để Nó bay cho đẹp Tường nhé !

Thằng bé phụng phịu :

– Hồng , em chẳng chịu , chị Đi bắt cho em cơ

Hoài Thương thở Dài vờ rón rén bước đến gần 1 con bướm trắng, thò tay trông như đang bắt. Trong lúc chân nàng khễ đá cành hoa cho bướm nọ bay đi.

– Rồi , bướm bay mất đi rồi uống quá.

Thằng Tường nãy giờ đứng yên theo dõi nó giậm giậm đôi chân:

– Hồng biết đâu , em bắt chị Đèn đỏ. chị Hồng bắt được cho em em méc má. Má ơi ...- Nó dọn miệng gọi to. Hoài Thương vội ôm lấy nó:

– Thôi thôi, cho chị Xin đi nha. Để Chị Bắt cho em con bướm đẹp kia. Nhem gem phải hứa là không được vật râu, bứt cánh nghe chưa

Thằng Tường gật đầu nhanh :

– Em không vật râu , bứt cánh của nó đâu. Chị Bắt cho em đi

Hoài Thương thở Dài, nàng rón rén bước đến gần 1 chú bướm khác. Bướm ơi! Mày đừng giận tao ghen. Tao không thể Làm phật ý cục vàng của dì tao

Con bướm nhỏ Đường như thông cảm với nàng. Nó nằm yên trong 2 ngón tay xinh đẹp của nàng , không vùng vẫy trốn chạy.

– Đây, bướm của Tường đây. Hộp đâu đưa chị Bỏ Vào.

Thằng Tường cười vui thích thú :

– Khôn gem không thích bỏ Bướm vào hộp đâu. Kim đây , chỉ Đây chị May cánh nó cho em đi.

Hoài Thương giật mình :

– Ôi đừng làm như vậy chứ em , chị Hối em , nếu có ai dùng kim may tay em lại em nghĩ sao ?

– Em chẳng nghĩ sao cả , em sẽ đánh vỡ nó luôn , còn chị , chỉ có may cánh bướm cho em không ?

Hoài Thương nói:

– Thôi , tội nghiệp nó. Chị Buông tay cho bướm được tự Do đây.

Nói xong, nàng khẽ buông tay, con bướm nhỏ Chập chờn rồi bay thẳng về phía rừng hoa muôn màu sắc. Thằng Tường tức giận, đẩy mạnh vào người Hoài Thương ;

– Tại sao chị Thả Bướm của em ? Hồng biết đâu , bắt đền đi ...Hu...Hu ...

Thằng bé xô mạnh làm Hoài Thương té bật ngửa trên nền cỏ. Đưa mắt liếc vào nhà trong một cái , nàng chống tay ngồi dậy Ôm lấy thằng bé vào lòng:

– Thôi để Chị Đền cho , đừng khóc nữa , chị Xin lỗi em mà. chị Kể Chuyện cổ tích cho em nhé ?

Thằng bé vung tay đâm túi bụi. Vào người nàng vừa khóc vừa nói :

– Hồng ! em không thèm chơi với chị , em méc má là chị Đánh em nè.

Hoài Thương ôm chặt thằng bé vào lòng hơn nữa:

– Tường , em không được nói láo , như vậy là không tốt đâu.

“Bịch”. Một cú đâm vào giữa mắt làm nàng chói với. Hoài Thương buông tay bịt mắt. thằng bé vuột được ra ngoài nó cất giọng cười khanh khách:

– Em không thèm chơi với chị, em đi bắt chim đây.

– Tường – Hoài Thương gào lên sợ hãi – Má đánh bây giờ

Nó quay lại trề môi :

– Đánh chị Chớ phải đánh em đâu

Nói xong, nó chống tay nhảy qua hàng rào chạy đi mất dạng. Hoài Thương hốt hoảng mở Cửa rượt theo. Nhưng bốn phía vắng tanh không biết nói chạy hướng nào. Giữa lúc nàng còn đang mãi ngơ ngác nhìn quanh thì ...

– Hù !

Từ phía sau lưng, thằng bé giúi nguyên nắm đất lòn qua cổ áo vào ngực nàng , Hoài Thương quay lại giận dữ hét to :

– Tường , em giờ Trò gì vậy?

Nó vẫn cười hì hì thản nhiên như chẳng có chuyện gì. Một lúc sau , nó thò tay vào ngực.

Một lúc sau, nó thò tay vào ngực áo , lôi ra một quyển sách hươu hươu trước mặt nàng. Hoài Thương kêu lên hốt hoảng :

– Kia Tường ! Quyển sách của chị, em lấy đi đâu vậy ?

Thằng bé cắn môi suy nghĩ , rồi cất giọng nhanh hơn:

– Ở phòng của chị.

Nàng tiến lên 1 bước , cất giọng năn nỉ:

– Cho chị xin lại rồi chị sẽ mua cho em 1 bịch kẹo lớn

Nó lắc đầu khiêu khích :

– Em không thích ăn kẹo

Hoài Thương nhần nại :

– Thế em thích ăn gì ? Trả Quyển sách lại cho chị đi rồi em thích gì chị cũng chiều mà

Nó cắn môi suy nghĩ 1 lúc lắc đầu nguây nguây :

– Hồng. em hông thích ăn gì cả. Mà em chỉ thích xé nó ra để làm điều thôi.

– Hồng được ! – Hoài Thương kêu lên sợ Hãi rồi lự Lúc Quốc Tường không để ý nàng chồm lên giật lấy quyển sách. Nhưng thằng bé đã kịp đề phòng, nó quay người né tránh , cất tiến cười khanh khách, rồi phóng người bỏ chạy

– Quốc Tường ! Trả Cho chị.

Hoài Thương co chân đuổi theo nó, thằng bé như 1 con sóc nhỏ, khéo léo chuyển mình qua các thân cây rậm rạp làm Hoài Thương đuổi theo mệt đến bờ hơi tai

Rượt đuổi nhau 1 lúc , chừng đã thấm mệt Quốc Tường quay chạy trở Về nhà, vừa chạy nó vừa giơ quyển sách, hăm he :

– Hay lắm , “Hoàng hôn tím”. Em sẽ méc ba chị đi coi sách tình nhảm nhí. Ái ui Mãi nhìn vào quyển sách, thằng bé vấp vào mô đá to té nằm dài trên đất , quyển sách văng tít ra xa

Hoài Thương chạy vội đến lượm quyển sách cất nhanh vào túi áo , rồi chạy đến đỡ Quốc Tường , lo lắng hỏi :

– Quốc Tường em có làm sao không ?

Một vết trầy nhỏ trên đầu gối không đủ làm cho đứa bé lì lợm kia đau đớn. Nó tròn mắt nhìn Hoài Thương giận dữ. Chợt gương mặt kia bỗng trở Thành méo xệch, thằng bé cất tiếng la chối lỏi :

– Ui da! Đau quá, chết con rồi mẹ Oi

– Cái gì vậy ? Trời đây ời ! con làm sao vậy nè ? con ời là con

Dì Hoa vừa từ trong nhà bước ra , trông thấy thằng con nằm sóng soài trên mặt đất , bà chạy đến bên vạch người xem xét. Thấy vết rướm máu nhỏ trên chân con , bà kêu lên xót xa :

– Trời ời ! Chết tôi rồi , sao vậy hả Con ?

Quốc Tường nhăn nhó mặt , ôm chân mếu máo :

– Chị Hoài Thương giành sách với con chỉ xô con té

Không ngờ thằng bé nói láo 1 cách trắng trợn như thế. Hoài Thương tròn mắt kêu lên ngạc nhiên :

– Kia Quốc Tường ! Sao em lại

– Sao trắng gì ?- Bà Hoa quay lại nạt ngang – Thù ghét gì tao thì mày cứ nói , sao lại xô nó ha?

Hoài Thương cuối đầu rung rung đáp :

– Dạ,con không có xô em Tường , tự em ấy té.

– Phải rồi – Bà Hoa tiếp tục day nghiến – Tôi biết , trên đời này chỉ có mình cô hiền ngoan, chăm chỉ. Còn con tôi là lũ lưu manh , côn đồ , mất dạy , nó đặt điều vu khống cho cô. Nhưng ...- Giọng bà chợt khô khan - -Cô làm ơn cho tôi mượn xem coi quyển sách gì mà cô quý dữ vậy ?

Nàng đưa tay xuống túi áo , ôm chặt quyển sách vào lòng

– Dạ Hồng phải , sách này của con , em Tường đòi xé làm điều.

– Đưa đây coi – Bà giật mạnh quyển sách ra khỏi tay nàng – “Hoàng hôn tím “ Hừ ! vì cái mớ sách này mà cô xô con tôi té. Đây thì là hoàng hôn tím ! đây thì là vườn trịnh ! – Vừa nói, bà vừa nghiến răng xé nát quyển sách. Quăng mạnh nó vào giữa mặt nàng , bà nắm tay Quốc Tường ôn tồn nói :

– Nín đi con. Rồi mẹ Dẫn con ra chợ Ăn bún bò Huế

Thằng bé quay mặt sang nhìn Hoài Thương cười toe toét , rồi quay sang mẹ Nhăn nhó vờ đi bước đi cà nhắc:

– Ui da ! đau quá mẹ Oi !

Họ Đã đi từ lâu lắm rồi mà Hoài Thương vẫn chưa hết bàng hoàng. Nàng không ngờ 1 đứa bé như Quốc Tường mà lại biết dựng chuyện nói láo 1 cách tài tình như vậy. Và mình cũng không ngờ đi mình đối xử Với mình một cách bất công , tàn nhẫn như vậy. Trời ời ! Còn đau đớn nào hơn khi phải nhận ra mặt trái của cuộc đời. Nan'g kêu lên phẫn uất : Tại sao cũng là những con người với nhau mà họ Nỡ làm đau đớn cho nhau ?

Gió núi thổi mạnh từng cơn, Hoài Thương rung mình lạnh buốt. Nàng đưa mắt nhìn những mảnh giấy tả Tơi bay và không nén được giọt châu rơi , lòng quặn thắt , nàng quỳ trên thảm cỏ , cúi nhắc cuộc đời mình. Hoàng hôn tím đã tan nát tất cả rồi. Lặng Du ời, em có lỗi với người nhiều lắm , em không bảo vệ Được tình iu trong trắng ngây thơ của cô gái Hoàng hôn trong câu chuyện của người. Mặc kệ cho gió rít từng cơn thổi tung làm tóc rối. Mặc kệ cơn lạnh như cắt thịt da , Hoài Thương lom khom đi nhặt từng mảnh giấy. Nàng toan chấp vá lại chẳng ? Hoài Thương âm thầm tự hỏi Rồi cũng tự lắc đầu : Không. Nàng đang chôn cất tất cả thì đúng hơn

Từ này giờ , ngoài công rào , Phan Thanh lặng yên theo dõi 1 bóng hồng lom khom trên thảm cỏ. Chàng chưa được trông thấy mặt nàng. Bờ mái tóc dày che phủ , nhưng tái tim đập vang trong lồng ngực , chàng mơ hồ nhận ra 1 vóc dáng quen quen. Người con gái này chàng đã từng một lần gặp mặt , gợi nhớ nhưng cho chàng tìm lên Đà Lạt sương mù

Hai tay thọc sâu vào trong túi áo bành tô , hàm răng đánh vào nhau lập cập , Phan Thanh lạ Lùng nhìn cô gái ăn mặc phong phanh trên thảm cỏ. Quái ! Nàng không lạnh hay sao mà ...

Không còn chịu nổi nữa , chàng đưa tay lên nhấn chuông, một âm thanh trong trẻo Chạy dài, Phan Thanh thích thú nhìn cô gái giật bắn người. Hình như cô ta đưa tay lên mắt để lau vội một cái gì ? nước mắt ư ? Buồn cười chết đi thôi

Ấy ! Nàng ra tới rồi kìa. Thanh vội vã sửa lại tư thế. Chợt chàng kêu lên ngạc nhiên :

– Ôi ! vậy là tôi đoán không sai. Hoài Thương đây mà

Cô gái như mãi nghĩ ngợi chuyện xa xôi , nghe chàng reo to mới chịu nhìn lên , rồi cũng như

chàng , nàng kêu to lên 1 tiếng vui mừng :

– Ô , anh Phan Thanh ! Vậy mà em cứ ngỡ ...- Ngập ngừng giây lát , nàng mở Cánh cửa rào – Em mời anh vào nhà chơi. Anh đã gặp chị Khánh Dung chưa ?

Thanh không rời mắt khỏi người nàng. Vẫn như thuở Nào ! Ngây thơ, trinh trắng, nhưng sao lần này đôi mắt nàng như thoáng có đám mây đen

– Anh Thanh gặp chị Khánh Dung của em chưa ?

Nàng lặp lại câu hỏi lần nữa , chàng mới giật mình mỉm cười :

– Chưa , anh chưa gặp chị Khánh Dung !

Không hiểu sao chàng cũng gọi Khánh Dung bằng chị như nàng , nhưng Hoài Thương không để ý , nàng dừng chân trên lối cỏ , đôi mắt trở Nên ngơ ngác :

– Ủa ! chưa gặp chị Khánh Dung , sao anh lại biết nhà em ?

Ừ nhỉ , Thanh đưa tay gãi trán. Làm sao chàng biết nhà nàng mà tìm đến ? chàng nghiêng nghiêng cái đầu đùa nghịch :

– Từ lúc gặp Hoài Thương , anh đã gắn con mắt thứ ba theo tà áo của em rồi , làm sao mà anh chẳng biết ?

Hai người dừng lại bên ghế xích đu , giọng Hoài Thương bỗng trở Nên lúng túng :

– Anh Thanh, mình ở ngoài này nói chuyện nghe anh

Trời ! trời lạnh căm căm mà nàng tiếp khách ở ngoài vườn sao ? Phan Thanh nhìn thẳng vào mắt nàng, hy vọng tìm ra 1 nét đùa nghịch duyên dáng. Nhưng không ! chẳng có chi là đùa ở đây cả , chỉ có chút bối rối, u buồn hòa lẫn câu xin lỗi. Chàng ngồi phịch xuống thành xi măng của một bồn hoa , cười nói :

– Giữa cảnh thiên nhiên càng thích. Hoài Thương hình như em không thích gặp lại anh ?

Nàng giật mình , ngắc dặt :

– Kìa sao anh nói vậy ? Gặp lại anh , em mừng lắm. Anh lên Đà Lạt từ bao giờ vậy ?

Thanh đưa tay mân mê 1 cánh hoa dại :

– Hơn 10 ngày rồi , anh đâu biết Hoài Thương ở đây , nếu biết anh sẽ đến thăm từ sớm

Môi Hoài Thương thoáng nở nụ cười :

– thế sao anh bảo là đã gắn con mắt thứ ba vào áo của em ?

Thanh đá đá nhẹ viên sỏi dưới chân :

– Lúc đó con mắt của anh , bị Em đem đi giặt , ướt mềm cả, làm sao mà anh nhìn em cho rõ được

Hoài Thương cười khúc khích :

– Anh nói chuyện buồn cười ghê. Thế bao giờ anh mới trở Về Sài gòn ?

Chàng đưa tám ngón tay lên cao. Hoài Thương chớp chớp đôi mắt đẹp:

– Cịn những 8 ngày kia à ?

Thanh vụt cười xoà lắc đầu :

– Không phải

Hoài Thương khó hiểu :

– Thế sao anh lại đưa tám ngón tay lên ?

Chàng nhìn nàng thương mến :

– Thì tám , nhưng là tám lần 10 cô em ơi ,

Nàng trở mắt :

– Sao mà nhiều thế ?

Thanh làm ra mặt thiếu não :

– Có tám mươi ngày mà em bảo là nhiều ư ? Anh chỉ sợ Nó quá ngắn thôi. Hoài Thương em có biết là em giống cái gì không ?

Hoài Thương thở Dài :

– Biết chứ, em giống như buổi hoàng hôn gần tắt, mà có lẽ đã tắt rồi cũng nên.

Thanh chợt rùng mình lo sợ, Hoài Thương nhìn chàng lo lắng :

– Anh bị Lạnh à ?

Thanh lắc đầu trầm ngâm nói :

– Sự Trùng hợp lạ Kỳ. Hoài Thương ơi ! Trước khi đến thăm em , anh cũng là đã có ý nghĩ vì em với hoàng hôn tím ...

Nàng chớp chớp , đôi mắt tròn ngơ ngác :

– Thế anh có nghĩ rằng em sẽ tan biến mất không ?

Một cảm giác ớn lạnh, chạy khắp sống lưng , Thanh lắc đầu kêu lên :

– Thôi! Hoài Thương , mình nói chuyện khác đi em. chị Khánh Dung ...

Hoài Thương mơ màng:

– Anh à ! em không hiểu sao mình thường có những cảm giác lạ Lùng. Đôi lúc em thấy mình cứ bồng bênh vô định. Có lẽ rồi đây em sẽ tan thành hư ảo

Thanh đứng dậy, đến gần ghé xích đu , chàng cởi áo bành tô, nhẹ khoác lên vai nàng, trầm giọng nói :

– Đừng suy nghĩ đến điều đó, buồn lắm em à. Ánh hoàng hôn le lói, tuy mong manh, yếu ớt, nhưng mang 1 sức sống mãnh liệt , âm thầm. Em hãy nhìn kia , tia nắng cuối cùng của nó vẫn có thể xuyên thủng trời mây để rơi xuống trần gian những hào quang đẹp nhất. Nếu bắt anh phải chọn giữa hoàng hôn , bình minh và ánh nắng trưa , anh sẽ chẳng ngần ngại nhận lấy hoàng hôn

Nàng ngước lên nhìn chàng bằng đôi mắt ướt :

– Anh thật hiểu em. Anh biết không, em buồn lắm ,, chẳng có ai mà tâm sự Nếu anh rảnh , anh thường xuyên đến trò chuyện với em nghe

Thanh hơi cúi người xuống ghé xích đu :

– chỉ sợ Em không cho phép mà thôi

Có tiếng chân giẫm lên cỏ xạc xào , Thanh rời chỗ Hoài Thương để bước đến chỗ phát ra tiếng động. Nàng chẳng nhìn theo chàng , đôi mắt vẫn xa xăm , trên ghé xích đu chao khe khẽ , nàng nghe tiếng Thanh kêu lên hồ hởi :

– Quốc Dũng ! Cậu thấy mình tìm nhà có giỏi không ?

Tiếng Quốc Dũng không kém phần nhiệt thành :

– Hay lắm ! Thanh , vào nhà đi cậu. Trời ơi sao lạnh ngắt thế này ?

Tiếng nói nhỏ dần rồi mất hẳn. Hoài Thương chớp mắt u buồn. Giờ thì nàng hiểu tại sao Phan Thanh đến đây rồi. Chàng là bạn của Quốc Dũng và đến với 1 cái hẹn , tình cờ gặp lại nàng. Thế đấy ! vậy mà nàng cứ mộng mơ suy tưởng. Trời ơi , nếu Phan Thanh cùng 1 loại người như Quốc Dũng thì cuộc đời nàng còn phải biết tin ai ?

Chiếc cúp 90 chạy nhanh trên con đường dốc nhỏ thoai thoải trải dài vòng quanh khu rừng rộng. Tuấn Kha khều khều vai bạn :

– Ê Thanh mày định cho tao đi đâu vậy ?

Phan Thanh mỉm cười quay lại :

– Tao chở Mày đến nhà Quốc Dũng , anh bạn mới quen ở sở Nông nghiệp

Tuấn Kha nhăn nhó :

– Thằng đểu! vậy mà mày bảo tao y phụ chính tề , làm tao cứ ngỡ là mày chở Tao đi tán gái

Phan Thanh gật đầu nhanh :

– Phải Phải. Mày đoán đúng được 50 % rồi đó

Tuấn Kha tò mò :

– Mày nói gì mà tao không hiểu ?

Thanh cho xe cua quanh triền dốc :

– Có gì mà không hiểu. Đơn giản là tao đưa mày đi coi mắt bạn gái tao

Tuấn Kha trở mặt :

– cái thằng lẹ Tay lạ Lùng ! Ai vậy ?

– Em gái của Quốc Dũng

Tuấn Kha băng khuôn :

– Em gái của Quốc Dũng. Thế còn bồ Hoàng hôn ? hay bình minh của tao đâu ?

Phan Thanh cho xe chạy thẳng vào 1 ngôi biệt thự xinh xinh nằm trên đồi vắng :

– Bí mật và an tâm , chuyện đâu còn có đó.

Tuấn Kha còn định hỏi thêm gì đó , nhưng Quốc Dũng bước ra , bắt tay hồ hởi :

– Ô hai bạn thật là đúng hẹn. Vậy mà này giờ mình cứ phập phồng hồi hộp

Phan Thanh cất chìa khóa xe vào túi , cười vui nói :

– Mình đâu dám làm mất lòng ông anh vợ tương lai

Quốc Dũng cười lớn , khoác vai hai người bước vào nhà :

– Ô , cậu khỏi phải nhắc khéo , mình đã bảo em gái mình chuẩn bị Sẵn sàng. Này xin bật mí : cô em

hơi kênh kiệu đấy nhé

Giương mặt Hoài Thương hiện đến thật nhanh. Phan Thanh lắc đầu , nói :

– Mình không tin nằng kênh kiệu đến mức không thể cùng trò chuyện được

Quốc Dũng đẩy hai người ngồi vào ghế salon vừa rót trà ra tách , chàng vừa nói với Tuấn Kha

– Tuấn Kha này ! Thật tiếc là mình chỉ mỗi 1 cô em , chứ không thì ...

Tuấn Kha cười ngượng ngùng. Tự dưng chàng không có cảm một tình nhiều với Quốc Dũng. có lẽ vì anh ta hơi nói nhiều , hoặc là vì anh ta không có em gái để giới thiệu cho chàng

– Cảm ơn Quốc Dũng đã có lòng nghĩ đến. Nhưng anh bạn Phan Thanh đây không đến nỗi vô tình , đã hứa giới thiệu cho mình 1 đóa hoa Đà Lạt tuyệt vời rồi.

Quốc Dũng nhướn mắt kêu lên thích thú :

– Ô ! Thật là thú vị. Mình xin được phép tò mò một chút. Ai vậy ?

Phan Thanh hoảng hốt, ngằm đá khê chân bạn , nhưng Tuấn Kha vẫn nói thân nhiên :

– nằng ấy tên là Bình Minh

– Bình Minh ? Quốc Dũng kêu lên ngạc nhiên rồi bật cười rũ rượi , ôi anh bạn tôi cũng biết đùa ghê Tuấn Kha trợn mắt :

– Ai nói đùa ?

Phan Thanh vội vã cầu hoà :

– Thôi thôi. Chẳng ai nói đùa cả. Quốc Dũng , cô em gái của bạn đâu ?

Quốc Dũng xoa hai tay đứng dậy :

– xin chờ một chút

Đợi cho bóng bạn vừa khuất sau cánh rèm , Tuấn Kha lập tức quay sang Phan Thanh , gây sự.

– Thế này là thế nào ? Tao chẳng hiểu gì cả?

Phan Thanh mỉm cười khoái chí khi đã làm cho bạn bực mình :

– Đời thường có những sự Trùng hợp thật bất ngờ. Suýt tí nữa là cậu đã hại mình rồi.

Tuấn Kha nhíu mày :

– Tao hại mày ?

Phan Thanh đập tay lên vai bạn :

– Em của Quốc Dũng chính là buổi hoàng hôn đó

– Ô ! – Tuấn Kha há hốc mồm ngạc nhiên. Thanh hạ Giọng nói tiếp – Chuẩn bị gọi Dũng là em đi cho kịp. Bình Minh chính là chị của cậu ta

– Trời đất ơi ! – Tuấn Kha vô đầu ngẩn ngẩn – Tại sao Bình Minh lại là chị của Quốc Dũng chứ.

Nghe bạn ca cẩm, Phan Thanh chỉ còn biết mỉm cười. Vì chính chàng cũng không sao ngờ nổi Hoài Thương lại là em của Quốc Dũng. Hôm ấy , chàng hẹn đến nhà Q. Dũng là để mượn 1 tài liệu bổ sung cho bài thực tập. Bất ngờ được gặp lại Hoài Thương. Người con gái duyên dáng mà chàng và Tuấn Kha đã bỏ công lực tung cả Đà Lạt lên để tìm kiếm

Sau khi biết được Hoài Thương là em của Quốc Dũng , Phan Thanh đã tìm mọi cách mua lòng ông anh trước khi có thể thương xuyên đến nhà trò chuyện với H thương.

Thật không ngờ Quốc Dũng lại là 1 người cởi mở , dễ dàng. Biết ý định của Phan Thanh , anh ta chẳng những không phật lòng mà còn hết lòng ủng hộ. Anh ngợi ca sắc đẹp cũng như đức hạnh của em gái mình 1 cách nhiệt thành đến nỗi lắm lúc Phan Thanh phải âm thầm giấu nụ cười

Từ lúc gặp Hoài Thương đến nay , cũng gần 17 ngày rồi , Phan Thanh tiếc ngẩn tiếc ngơ mỗi buổi chiều khi hoàng hôn lịm tắt như vậy là mất thêm 1 ngày vô ích , không gặp được Hoài Thương , tâm hồn chàng lúc nào cũng nôn nao nhung nhớ. Thanh thở Dài. Như vậy còn có 70 ngày thôi nhé. Pha/i tranh thủ thời gian

– Ô xin lỗi vì để 2 bạn pha/i chờ lâu. Phan Thanh chuẩn bị Tinh thần nhé – Quốc Dũng đã trở Ra chàng cất tiếng sang sảng. Thanh nuốt nhanh nước bọt vào lòng tim đập rộn rã. Hẳn Hoài Thương sẽ bất ngờ lắm đây , chàng quay sang nháy mắt với Tuấn Kha , cười nói :

– - Sao mà run dễ sợ.

Tầm màn trúc khê lay rồi 1 cô gái lạ Hoắc hiện ra giữ khung cửa trông. Phan Thanh như kẻ vù hựt chân rơi xuống hố sâu khi nhận ra người con gái đứng trước mặt mình có mái tóc xù to , mặc 1 chiếc đầm kim tuyến màu vàng chanh rực rỡ , tô điểm đầy những phấn son. làm chói mắt tất cả mọi người bởi ánh hào quang tỏa ra từ chiếc áo kim tuyến vàng sáng chói

Tuấn Kha lăm bắm một mình :

– Thế này bảo là ánh sáng hoàng hôn ư ? Có hoa. chẳng là trời đúng ngo.

– Em xin chào hai anh

Phan Thanh càng thêm thất vọng bởi âm thanh khào khào như vịt của cô ta. Quốc Dũng kéo 1 chiếc ghế bảo em :

– À ngồi ngồi đi em. Mình xem được phép giới thiệu : đây là Diễm Châu , em gái của mình hiện đang làm thư ký đánh máy cho công ty du lịch. Còn đây là Tuấn Kha , Phan Thanh , những anh chàng sinh viên ở thành phố về đây thực tập mà anh đã kể em nghe

Diễm Châu gật đầu chào :

– Hân hạnh được biết hai anh

Vì phép lịch sự, Phan Thanh cũng pha cười gật đầu đáp lễ :

– Cảm ơn Diễm Châu

Quốc Dũng mỉm cười nửa đùa nửa thật :

– Diễm Châu nè , Phan Thanh muốn xin được làm em rể của anh đó , em thấy thế nào ?

Diễm Châu quay người vờ e thẹn :

– Anh ! Anh nói kỳ quá hờ ! chuyện này lẽ ra anh phải để cho anh Thanh tự nói hay hơn. Phải không anh Thanh ?

Sau tấm màn, 1 chiếc đầu nhỏ lộ ra , đôi mắt tròn mở to vì ngạc , 1 lúc lâu dường như hiểu ra sự việc đô môi hồng thoáng nở nụ cười nhỏ duyên duyên. Phan Thanh nhòm người lên , 1 tiếng kêu tắt nghẹn trong lồng ngực :

– Hoài Thương! đây mới chính là người mà anh cần gặp.

Nhưng muộn mất rồi , chiếc đầu nhỏ đã kịp thời biến mất trước khi Diễm Châu quay đầu nhìn lại. Tấm màn trúc lay động xạc xào. Phan Thanh đưa tay dụi mắt cứ ngỡ là mình đang nằm mộng

– Anh Thanh ! sao anh không chịu trả lời em ?

Giọng Diễm Châu vang lên nũng nịu. Phan Thanh giật mình , anh cười ngượng ngịu , bao hứng thú ban đầu đều tan biến cả.

– Tôi... tôi cũng không biết nữa , Diễm Châu à !

Tuấn Kha thầm ngạc nhiên về thái độ lạ lùng của bạn. Tại sao Thanh lại quay nhanh 180 độ như vậy chứ ?

Quốc Dũng lấy làm lạ , nhưng chàng đã khéo léo kéo cuộc nói chuyện trở nên sinh động

– À ! hình như hôm nay em Diễm Châu làm cái gì đặc biệt lắm để đãi bọn anh thì phải

Diễm Châu vỗ tay kêu lên mừng rỡ:

– Đúng rồi. Em có nấu bữa bún bò Huế ngon tuyệt để đãi anh Thanh , í quên đãi cả ba anh đó. Anh Dũng mời anh Thanh và anh Kha vào bàn đi , em chạy đi mời ba mẹ.

Nói xong , nàng đứng dậy chạy đi ngay. Tà áo đầm vướng vào 1 góc bàn kéo lên trên sàn gạch. May mà Phan Thanh kịp thời chụp lấy bình bông. Diễm Châu quay lại mỉm cười quay lại gỡ áo rồi chạy đi nhanh , nụ cười sao mà vô duyên trơ trên thế này. Phan Thanh thầm than trách mình quá bộp chộp , vội vàng để giờ dờ khóc dờ cười. Biết ăn nói làm sao để Quốc Dũng hiểu rằng người chàng muốn được quen là HThương , là ánh hoàng hôn tím dịu dàng chứ không phải là ánh nắng chói chang kia.

– Đây là ba mẹ mình. Và thưa bame đây là hai anh bạn sinh viên về thực tập ở cơ sở của con

Ông Thịnh khẽ gật đầu chào lãnh đạm , trong lúc bà Hoa quay sang đơn đã với Phan Thanh :

– Cái cậu không cận thị chắc tên Phan Thanh chứ gì ?

Phan Thanh lễ phép gật đầu :

– Dạ thưa bác phải. Còn bạn cháu đây tên là Tuấn Kha

Bà ta chẳng buồn để ý đến anh chàng cận thị , tiếp tục đơn đã với anh chàng đẹp trai Phan Thanh

– Nghe thằng Dũng nó khen cậu hoài mà tôi đâu có tin , nay gặp mới biết là thằng Dũng diễn tả còn kém xa 1 bậc

Thanh cười ngượng ngịu :

– Dạ bác quá khen thôi chứ ...

bà Hoa gấp 1 khúc giò heo to tướng bỏ vào tô chàng , nói tiếp :

– Cháu khéo khiêm nhường thì thôi. Năm nay nghe nói cháu được 23 tuổi phải không ?

Thanh nuốt vội miếng bún để trả lời :

– Dạ thưa phải , bác

Bà Hoa vừa bung chén lên toan ăn nhưng lại để xuống hỏi tiếp :

– Cậu Thanh nè ! có đã có vợ chưa vậy ?

Diễm Châu đang mãi miết ăn , chợt nghe mẹ mình hỏi Thanh như vậy , nàng kêu lên trong miệng còn đầy nguyên vẹn bún :

– Mẹ sao mẹ hỏi kỳ vậy ?

Bà Hoa cười hân hắc :

– Hỏi thì hỏi vậy chứ tôi cũng biết là cậu Thanh đây chưa vợ. Vì nếu có vợ rồi , cậu đâu còn dòm ngó con gái tôi làm gì ?

Phan Thanh chưa biết trả lời sao thì H Thương lại xuất hiện. Trên tay nàng là tô xúp bốc hơi nghi ngút. Nàng cẩn thận đặt tô xúp xuống giữa bàn , cái đầu nghiêng nghiêng về phía Phan Thanh. Đôi mắt sáng long lanh , nàng trao cho chàng 1 nụ cười tinh nghịch

Nhìn thấy chén bún của Tuấn Kha khô khốc , nàng nhẹ tay đón lấy rồi lựa cho chàng 1 cục giò ngon lành. Tuấn Kha lúng túng :

– Cảm ơn cô !

– Anh cứ dùng tự nhiên đi nhé. Chẳng có ai gắp cho anh nữa đâu.

Nàng hạ giọng bảo chàng bằng 1 thứ tiếng thanh thanh rồi lẹ làng rút lui trước cái lừ sắc như dao của người đi ghe?

người đâu mà lịch sự thanh nhã thế này. Tuấn Kha đưa cục thịt lên môi cắn gọn. Ôi thịt thơm tan nhanh trong lưỡi sao vẫn thu giọng nói ngọt ngào. Mãi mơ màng theo hương thịt thơm ngon , chàng nào hay Phan Thanh đang nhìn mình, cuộc ao thêm muốn chờ đợi H Thương

H Thương ơi! Thanh kêu lên trong tâm khảm , em hãy trở ra và múc cho anh 1 miếng. ...một miếng gì cũng được. Nhưng hỡi ơi , sau lần đó nàng không còn quay ra nữa , để cho chàng phải mỗi mất chờ mong. Cuối cùng , chàng phải buông đũa thờ dài vì thất vọng. Buổi tiệc trôi qua trong 1 không khí nặng nề. Diễm Châu chẳng biết nói gì, nàng cứ để mặc mẹ mình hỏi những câu sống sượng theo kiểu công an điều tra tội phạm

– Dạ cháu cảm ơn 2 bác , anh Quốc Dũng và Diễm Châu về buổi tiệc hôm nay. Giờ cũng quá trưa rồi , cháu xin được phép kiếu lui để còn đến cơ quan

Phan Thanh đứng lên cất lời từ gia?

Diễm Châu kêu lên gần như hoảng hốt :

– Ôi anh về liền sao ?

Tuấn Kha đáp thay lời bạn :

– Diễm Châu thông cảm, 12 giờ rưỡi rồi. Quốc Dũng gật đầu :

– Ở hai cậu cứ về, chút chiều lên cơ quan mình lại gặp nhau mà

Hai chàng thanh niên đứng dậy lễ phép chào cả nhà rồi bước đi theo Dũng. Ông Thịnh bây giờ mới cất tiếng lạnh lùng :

– Bà với con Châu vừa làm cái trò gì vậy hả Tôi cứ cảm giác bà muốn chài cái cậu thanh niên kia

Bà Hoa hí hửng :

– Phải rồi, tôi tính chài thằng đó cho con Diễm Châu. Ông thấy thế nào ?

Ông Thịnh rút tẩu thuốc uể oải nói:

– Về hình thức bên ngoài thì được , nhưng nội dung gia thế bà đã tận tường chưa

Quốc Dũng vừa trở vào , anh trả lời thay mẹ :

– Ba khỏi lo đi Thanh là cháu ruột của ông giám đốc ngân hàng ti Lam Đồng này đó. Còn cha anh ta nghe đâu hiện là giám đốc của 1 công ty nào đó ở Sài gon.

Bà Hoa đập vai chồng rồi rít:

– Đó ông nghe chưa ? giàu hết biết luôn

Ông Thịnh vẫn lạnh lùng :

– Tôi chỉ sợ nhìn thái độ sẵn đó quá của bà và con Châu làm người ta phát hoảng

– Xì ! - Bà Hoa trề môi , chợt thấy Hoài Thương đang nhìn mình 1 cách chăm chú , bà phát quạu mắt luôn

– Còn cái cô kia nhìn gì đó ? Đây là phần của Diễm Châu chứ không phải là phần của cô đâu mà mong bọ hình bọ dạng - Quay sang ông Thịnh bà thờ dài ca cẩm - Cô quý tử của ông lại sắp lên khu rừng cấm

H Thương cuối đầu không đáp , giấu nụ cười sau hàm răng ngọc, nàng thâm thương hại cho mẹ con

đi Hoa , việc gì mà cũng phải sẵn đón phan Thanh như vậy ? Chàng iu tất phải đến thôi. Rồi nàng lại cười học khéo lo xa. Việc gì phải sợ nàng tranh mất chàng công tử đẹp trai kia ?

H Thương rút vai cười rúc rích khi tưởng tượng Phan Thanh nói tiếng iu mình, lúc đó nàng sẽ ra sao nhỉ ? Tất nhiên là sẽ từ chối thôi. Nhưng từ chối bằng cách nào đây ? Ồ mình ngớ ngẩn thật , chuyện có gì đâu mà nhọc lòng suy nghĩ

Phải kể cho chị Khánh Dung nghe mới được Câu chuyện này xem chừng sẽ lý thú lắm đây.

Tuấn Kha nhồm dậy bỏ đầu thuốc vào cái gạt tàn. Ngáp dài ngán ngẩm :

– Dậy làm 1 cái gì đi chứ , Phan Thanh , nằm hoài chán lắm.

Thanh uể oải trở mình đưa tay lên xem đồng hồ , anh cất giọng nhừa nhựa:

– Mới 4 giờ chứ mày. Minh nằm 1 chút nữa đi mày.

Tuấn Kha thở dài :

– Tưởng đâu ra Đà Lạt mộng mơ, nào ngờ, ra Đà Lạt nằm quèo tới ngày.

Phan Thanh không trả lời lại, quay mặt vào vách trầm ngâm suy nghĩ. Hôm qua từ lúc đối diện với Diễm Châu , chàng bỗng nghe rờ rĩ cả thân người, hết muốn đi chơi, hết muốn vui đùa. Nhớ lại nụ cười tươi của Hoài Thương chàng không còn ham sống nữa, có lẽ nàng nghĩ rằng chàng ham giàu, lết mặt đến cầu thân ? Trời ơi! Làm sao để thanh minh lại với nàng đây. Mà việc gặp riêng nàng để nói chuyện cũng không còn dễ dàng như trước nữa. Chàng khó lòng bứt nổi cái đuôi Diễm Châu tò tò sau bên đích. Khi không lại đeo lấy cái phức tạp vào mình. Đáng đời chưa hả Phan Thanh ? Ai bảo mày tâm hơ tâm hắt ? Chưa rõ đầu đuôi của tãi nheo gì mà đã bộp chộp nhảy vô làm em rể của người ta.

Ừ nhỉ ! Hoài Thương là gì trong căn nhà đó ? Phan Thanh thầm hỏi : Người ở ư ? Nhất định không phải rồi. Em gái của Quốc Dũng ? Sao anh ta bảo mình chỉ có 1 đứa em gái duy nhất thôi mà.

– Tao cũng không biết cái khiếu thẩm mỹ của mày ở đâu mà đi nhận 1 cô gái mặt hếch mũi tẹt, miệng hô thể kia làm buổi hoàng hôn ? - Tuấn Kha càu nhàu - Điều này chắc tao không dám gặp bình minh quá.

Phan Thanh quay lại nhìn bạn. Tuấn Kha vẫn thao thao :

– Theo tao thì cô gái bụng bàn còn đẹp hơn nhiều. Ở cô ta còn có nét hơn.

Phan Thanh chống tay nhồm dậy :

– Cô ấy mới chính là Hoài Thương đó. Còn Diễm Châu chỉ là 1 tai nạn nghề nghiệp của tao thôi.

Tuấn Kha đến ngồi bên Thanh, hấp háy đôi mắt :

– Sao ? Chuyện nghe có vẻ ly kỳ rồi đây. Chuyện như thế nào kể tao nghe thử.

Bằng giọng bức tức , Thanh kể cho bạn nghe chuyện hiểu lầm trầm trọng của mình.

Nghe xong, Tuấn Kha bật cười ngất, vỗ đầu bạn:

– Ôi tội nghiệp cho anh bạn có mắt như không của tôi. Nhưng mà nè ! Tao nói cái này, mày với Diễm Châu coi bộ cũng xứng đôi vừa lứa lắm. Tiến tới đi, còn HThuong để cho tao.

Phan Thanh ngồi bật dậy ngay :

– Ấy ông cấm đấy nhé. Nàng là của tớ. Phần cậu, tớ dành sáng buổi bình minh.

Tuấn Kha vắn vẹo :

– Bình minh đâu tao chẳng thấy , mày đừng có tham lam như vậy. Một Diễm Châu cũng là đủ rồi.

Phan Thanh cho bạn 1 cái đấm vào hông :

– Mày đừng có chọc quê tao.

Cọc ..cọc..cọc Những tiếng gõ cửa vang lên 1 cách tự nhiên. Tự tin, nhưng nhỏ nhẹ, dịu dàng. Tuấn Kha đẩy vai bạn :

– Hoài Thương của mày đến đó !

Phan Thanh lắc đầu :

– Không phải nàng.

Tuấn Kha vẫn không tha:

– Vậy thì mày ra mở cửa mời Diễm Châu , người iu rục rờ vào phòng

Thanh phát quạu :

– Tao bảo không phải nàng

– Vậy chứ ai ? - Tuấn Kha cũng không vừa.

Phan Thanh buông luôn 1 câu liều mạng :

– Người iu của mày chứ ai.

Tuấn Kha cười ré lên :

– Được được. Nói nhớ giữ lời nghen. Cầu trời khấn phật cho Hoài Thương đến thăm mày.
Nói xong , chàng khập khễnh bước lại gần cánh cửa. Đặt tay lên nắm đầu, Tuấn Kha hỏi lại :

– Suy nghĩ kỹ chưa ?

Thanh vênh mặt lên :

– Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy. Nói là nói vậy , chứ tìm chàng cũng thật lại hồi hộp khi cánh cửa được mở ra , 1 chiếc đầm xanh tươi mát. Phan Thanh chạy ào lên đẩy bạn qua 1 bên.

– Ôi Khánh Dung ! Mời Khánh Dung vào nhà , làm sao mà Khánh Dung biết anh ở đây vậy ?

Khánh Dung mỉm cười rạng rỡ , gật đầu chào Tuấn Kha xong, nàng mới quay qua nói với Phan Thanh :

– Trời ơi ! Anh hỏi dồn dập thế kia làm sao mà em biết đường trả lời hết chứ ?

Thanh cười ngượng nghịu :

– Tại anh mừng quá , mời Khánh Dung ngồi ghế.

Khánh Dung kéo ghế ra xa chiếc bàn 1 chút, đưa mắt nhìn quanh , nàng mỉm cười băng quơ :

– Phòng của hai anh lịch sự quá. Lại trang hoàng thật khéo nữa, nhìn thật là thích mắt.

Tuấn Kha đẩy tách trà nóng đến trước mặt nàng, nói :

– Mời Khánh Dung dùng trà !

Trong lúc chân của chàng ngẫm đá hỏi Phan Thanh. Phan Thanh nheo 1 con mắt trả lời thật nhanh. Khánh Dung trông thấy cả nhưng vờ tảng lờ , kê tách trà lên môi duyên dáng.

– Em cảm ơn anh.

– À, Khánh Dung à - Phan Thanh xoa 2 tay vào nhau , giới thiệu : Đây là Tuấn Kha bạn cùng học với anh, còn đây là Khánh Dung , chị của Hoài Thương.

Khánh Dung đặt tách trà xuống bàn, nói :

– Hôm qua Hoài Thương có ghé và kể cho em nghe về hai anh, vì vậy em mới biết là 2 người ở đây để đến tìm thăm chứ. Em có đem tặng hai anh 1 ít quà ăn lấy thảo đây.

Tuấn Kha xua tay rối rít :

– Kia cô, đến thăm thôi quà cáp làm gì ?

Khánh Dung đặt lên bàn 1 giỏ hồng mọng nước:

– Chẳng có gì ! Cây nhà lá vườn thôi.

Phan Thanh đưa mắt to đen nhìn gói hồng rồi đi thẳng vào vấn đề mà chàng quan tâm nhất.

– Khánh Dung ! Em bảo Hoài Thương kể cho em nghe về chuyện của 2 anh. Cô ấy kể những gì em có thể ...

Khánh Dung đưa tay che miệng cười khúc khích:

– Nó kể là anh định làm rể nhà nó có phải không ? Châu cũng dễ thương lắm đó.

Thanh vò đầu , ngồi xuống ghế nhăn nhó :

– Thế có chết tôi không chứ ?

Khánh Dung tròn mắt ngạc nhiên :

– Ủa sao vậy ?

Tuấn Kha trả lời giùm bạn :

– Nó bị xúi quẩy rồi , cứ ngỡ Hoài Thương là em của Quốc Dũng , không ngờ giờ cuối lại là lòi ra 1 Diễm Châu.

Khánh Dung chột quay nhìn Phan Thanh 1 cách nghiêm trang:

– Anh định làm quen với Hoài Thương à ?

Phan Thanh thiểu não gật đầu. Khánh Dung hỏi tiếp:

– Thế nhưng anh định quen với thái độ như thế nào ? Nghiêm túc hay chỉ để đùa giỡn cho vui ?

Thanh kêu lên hờn dỗi:

– Kia Khánh Dung ! Em nghĩ anh thế nào mà lại nói câu đó ?

Khánh Dung hơi mỉm cười :

– Không vì em thấy bây giờ phần đông , các thanh niên chỉ xem chuyện tình iu như 1 trò đùa. Nên em sợ rằng ...

Phan Thanh nói nghiêm trang:

– Khánh Dung à ! May mắn thay , anh không thuộc thành phần thanh niên cấp tiến đó, anh iu Hoài Thương thật tình, anh muốn được cùng cô ấy thành vợ chồng.

– E rằng hơi sớm đây anh Thanh ! Nàng đưa tay vẽ loăng ngoăng xuống bàn - Anh chưa hiểu hết Hoài Thương đâu.

– Không - Thanh kêu lên 1 cách tự tin. Tuy mới có 2 lần trò chuyện với nàng , nhưng anh có thể hiểu nàng nhiều lắm. Khánh Dung, em phải giúp anh giữ cho ánh hoàng hôn kia đừng lẫn mất.

Đôi mắt Khánh Dung sáng long lanh :

– Em hy vọng rằng 1 ngày gần đây anh sẽ hiểu Hoài Thương. Nó đáng thương lắm , nếu anh iu nó thì hãy cố giữ gìn bởi Hoài Thương mong manh như 1 chiếc ly pha lê dễ vỡ.

Phan Thanh mỉm cười :

– Em yên tâm đi , anh sẽ nâng như nâng trứng , hứng như hứng hoa vậy, nhưng anh vẫn muốn biết Hoài Thương là gì của Quốc Dũng.

Khánh Dung cố nén tiếng thở dài :

– Đó, anh vẫn chưa biết hết về Hoài Thương mà. Quốc Dũng và Diễm Châu là 2 đứa con riêng của mẹ ghẻ Hoài Thương.

Tuấn Kha xen vào :

– Cô ấy mồ côi mẹ từ bao giờ ?

Khánh Dung mơ màng :

– Từ lúc lên ba, nó đã thiếu mất bàn tay mẫu tử. Anh Thanh, biết anh iu Hoài Thương em mừng lắm. Anh hãy giúp Hoài Thương xóa đi mặc cảm cô đơn. Hy vọng rằng anh sẽ là người nâng đỡ nó trên phương diện tinh thần.

Thanh cắn môi, sự tiết lộ của Khánh Dung càng khiến chàng thêm iu mến Hoài Thương.

– Khánh Dung nè ! Em có cách nào giúp cho anh được gặp Hoài Thương mà khỏi đến nhà không ?

Khánh Dung mỉm cười:

– Điều đó dễ dàng thôi , nhưng trước khi cho anh gặp Hoài Thương anh phải hứa với em 1 điều.

Thanh nôn nóng : - Điều gì ?

Khánh Dung chìa tay ra phía trước :

– Không được làm khổ Hoài Thương.

Thanh đập mạnh tay xuống tay nàng 1 cách tự tin rắn rỏi :

– Anh hứa !

Khánh Dung cười rạng rỡ :

– Vậy thì anh hãy nhìn vào đây.

Dùng 1 ngón tay chấm vào nước, nàng vẽ đường cho chàng tìm đến khu rừng cấm.

– Nhanh lên đi, hiện giờ Hoài Thương đang ở đó 1 mình.

Thanh lao ngay đi ra cửa , Khánh Dung nhìn theo mỉm cười. Chợt nhớ ra, nàng đứng dậy chào Tuấn Kha.

– Chết ! Trời tối rồi , em phải về đây.

Tuấn Kha lật đật đứng dậy :

– Ấy khoan ! Bình Minh ...À không, Khánh Dung, cô đã đẩy bạn tôi đi mất rồi , cô phải đền cho tôi chứ.

Khánh Dung ngừng lại ở cửa , ngạc nhiên :

– Nhưng em biết lấy gì để đền lại cho anh đây ?

Tuấn Kha vờ suy nghĩ :

– Chẳng hạn như cô nhận lời tôi mời đi uống nước tối nay.

Nàng nở nụ cười rạng rỡ :

– Ồ! Em sẵn sàng nếu anh có đủ tiền.

Chàng cho tay vào túi rồi réo to :

– Ồ hay quá còn đủ đúng 2 ly cà phê sữa nóng.

Khánh Dung cho tay vào túi rồi chợt kêu lên mừng rỡ :

– Em còn ít hơn nhưng cũng đủ hùn với anh 2 điều jet.

Tuấn Kha thích thú quá, từ trước tới giờ chàng chưa gặp người con gái nào tự nhiên như nàng cả chàng không bỏ mất cơ hội làm quen :

– Vậy nhờ Khánh Dung làm hướng dẫn viên du lịch cho khách tham quan nhé.

Khánh Dung vui vẻ gật đầu, mái tóc ngang óng mượt nhúng nhảy hân hoan như mở hội. Bước sau nàng, lòng Tuấn Kha reo như mở hội, tự nhủ với lòng không để buổi bình minh vượt khỏi tầm tay.

Rời khỏi nhà Phan Thanh chạy như bay trên con đường mòn khúc khuỷa. Vậy mà vẫn còn thấy mình chạy chậm, bởi ánh tà dương chỉ còn lờ lờ trên đỉnh núi xa xa. Phải nhanh hơn nữa, hơi thở nặng dần trên mỗi bước chân, mồ hôi chạy trên trán rơi xuống môi mẫn mẫn vậy mà chàng vẫn không buồn đưa tay lên để lau sạch chúng đi. Trước mắt chàng giờ đây chỉ có hình bóng Hoài Thương. Phải nhanh lên, phải gấp nằng mà giải thích đầu đuôi chỗ để nằng hiểu lắm mình muốn cưới Diễm Châu thì thật là tai hại.

Đã đến lúc con đường mất hẳng trong rừng vắng, Phan Thanh dừng lại đưa mắt nhìn quanh để định hướng. Bỗng dưng chàng nghe lạnh, không phải cái lạnh của không khí cao nguyên mà là cái lạnh toát ra từ cánh rừng âm u thần bí.

Đà Lạt có nhiều khu rừng thơ mộng nằm trên đồi cao thoáng mát tại sao Hoài Thương không đến mà nằng lại tìm đến đây? Một khu rừng cấm không có người lai vãng, bốn bề hoang vắng thâm u. Ngoài những tiếng xào xạc của lá rừng, tiếng suối chảy rừ rừ như tiếng thở dài muôn thủa?

Phan Thanh vạch lớp lá cây rậm rạp theo lời Khánh Dung vừa chỉ. Ngay trước mặt chàng, bỗng hiện lên một con đường nhỏ chạy dài đến vô tận, con đường riêng của Hoài Thương. Chàng dè dặt đặt những bước chân êm lên lớp lá cây mục nát dần tiến sâu hơn.

Xung quanh chàng là một sự im ắng đến rợn người, một thanh niên bạo gan như chàng còn phải giật mình thon thót khi nghe tiếng một chiếc lá rơi, một cành khô rơi gãy, vậy mà hàng ngày Hoài Thương vẫn đến đây. Một cô gái ngây thơ yếu đuối không có chỉ tự vệ dám đương đầu.

với thiên nhiên của thuần hóa? Thật là một chuyện lạ lùng.

Trời mỗi lúc một tối hơn. Phan Thanh như kẻ mù mờ mẫm trong bóng tối đen dày đặc. Đôi lúc, chàng nghi ngờ hỏi: Phải chăng Khánh Dung tinh nghịch, đã đặt ra chuyện này để đùa vui? Chớ lẽ đâu ngờ này một mình Hoài Thương lại dám ở sâu trong rừng vắng?

Nhưng Phan Thanh chợt dừng lại bàng hoàng. Giữa khu rừng trống, Hoài Thương đẹp như một nàng tiên đầu đội vòng lá, gương mặt đầm đầy nước mắt. Hai tay để trên đùi, nàng quỳ ngây thơ như công nương mắc họa trong các câu chuyện đời xưa xung quanh nàng ánh nến lấp lờ cháy sáng càng điểm tô thêm vẻ huy hoàng mờ ảo.

Thanh tiến vào giữa vòng nến đang lập lòe cáh, chàng nhẹ nhàng ngồi xuống bên nàng. Tiếng động đã làm Hoài Thương giật mình mở mắt. Nhìn thấy chàng, nàng ngồi bệt luôn xuống đất, kêu lên ngơ ngác.

– Ôi, tôi có mơ không thế này?

Thanh mỉm cười nắm lấy bàn tay lạnh giá của nàng.

– Không. Em không mơ đâu. Chính anh bằng xương bằng thịt đây mà.

Đôi mắt tròn ngược nhìn chàng sợ hãi:

– Sao anh biết em ở đây? Còn ai biết chỗ này của em nữa không?

Thanh lắc đầu cho nàng yên dạ:

– Không, không ai biết nữa đâu. Khánh Dung chỉ đường cho anh đấy!

Bây giờ Hoài Thương mới nhận ra tay mình nằm trong tay chàng. Nàng khẽ gỡ tay chàng, môi mỉm một nụ cười:

– Anh đã gặp chị Khánh Dung rồi à? – Nàng chợt trầm ngâm nói như trách móc – Mà tại sao chị Khánh Dung lại chỉ đường cho anh tìm đến đây? Nơi này không còn là giang sơn riêng của em nữa rồi.

Thanh chống tay ngả ra sau nhìn nàng chăm chú:

– Tại sao em lại thích xa lánh mọi người? Em không sợ cảnh âm u thần bí ghê rợn này sao?

Nàng đưa mắt nhìn lên ngọn cây cao chót vót, những tàn lá xum xuê đã che mất cả bầu trời:

– Ai bảo với anh cảnh ở đây âm u ghê rợn? Đây là nhà của em, em muốn xa lánh những điều ô trọc xấu xa của người thường.

– Em thánh thiện lắm. Hai hàm răng chợt đánh vào nhau lập cập, chàng mỉm cười nhìn nàng. Em có cảm thấy lạnh không?

Hoài Thương khẽ gật đầu rồi đứng dậy đi nhặt củi khô. Hiểu ý định của nàng, Phan Thanh cũng đứng dậy phụ nàng:

– Hoài Thương! Lúc này nhìn em giữa những ánh nến lung linh, anh cứ ngỡ mình hoa mắt nhìn thấy một nàng tiên.

Hoài Thương chất thêm củi vào đồng lửa, ngọn lửa hồng le lói bò quanh những thân cây:

– Anh biết không, hôm nay là ngày sinh nhật của em đây. Vậy là em qua rồi cái tuổi mười tám mộng mơ.

– Ô ! Phan Thanh kêu lên ngạc nhiên - Sinh nhật sao em không tổ chức ở nhà ? Sao em không mời bạn bè đến dự ?

Nàng cúi đầu nhìn xuống đồng lửa, hai giọt lệ long lanh trào ra khỏi đôi mắt đẹp.

– Em không muốn làm phiền ai cả. Em sợ tiếng động ồn ào. Hơn nữa, em chẳng có ai để gọi là bạn cả.

Phan Thanh rung mình, chàng nhích lại gần nàng. Ôi, sao mà nàng lẻ loi, cô độc, tự dưng chàng muốn vòng tay mình bảo bọc suốt đời nàng.

– Hoài Thương ! Tại em cứ nghĩ như vậy thôi, chứ theo anh thì em có biết bao nhiêu là bạn. Em còn chị Khánh Dung chi ?

Nàng bỏ thêm một cành cây vào đồng lửa, mắt mơ màng xa vắng :

– Anh chưa biết đó thôi. Ở đây bạn gái chẳng một ai ưa em cả. Họ bảo em man dại, man man. Tất cả đều lạnh lùng xa vắng. Lịch sự lắm thì cho nhau câu chào hỏi xã giao hoặc một vài nụ cười vội vã.

Ngưng một chút, nàng tiếp :

– Còn bạn trai - Khóe môi hơi thoáng một nụ cười mai mỉa - Ngoài những từ tán tụng : Em đẹp như tiên, hơi thần vệ nữ của lòng anh. Anh xin dâng em tròn trái tim nồng và những lời tỏ tình sống sượng, lợi dụng lúc vắng người sẵn sàng ôm chầm lấy em, họ chẳng hiểu em cả. Em không bao giờ chấp nhận một tình yêu như vậy được.

Mãi nói, nàng không để ý thấy mặt Phan Thanh ửng đỏ. Một niềm hồ thẹn trào dâng, chàng chợt thấy mình cũng tầm thường như lũ con trai mà nàng vừa khi dễ. Nàng quả là một người con gái khác thường. Muốn có được tình yêu thiên mỹ thiên thần của nàng. Chàng phải là một con người khác. Tình yêu của chàng phải cao hơn đời thường một bậc mới xứng đáng với nàng.

– Còn chị Khánh Dung ! - Giọng nàng vẫn đều đều - Với em, không thể nào là bạn được. Chị Dung chỉ biết thương hại em với một tấm lòng người chị, chị ấy không hiểu và thật sự thông cảm với em như một người bạn gái.

Thanh buột miệng hỏi không chú ý :

– Thế còn anh ?

Hoài Thương chuyển tia mắt sang phía chàng. Hồi lâu, nàng cất giọng buồn buồn :

– Lúc đầu nghe anh ví em như buổi hoàng hôn tím, em cứ ngỡ mình gặp được người tri kỷ nhưng bây giờ em thất vọng nhiều.

Chàng hồi hộp hỏi nhanh :

– Anh đã làm gì để em phải thất vọng ?

Ánh lửa lụi dần, Hoài Thương không buồn ch thêm cành khô vào nữa. Bóng tối bò nhanh lên vạn vật, nàng cất giọng còn nhẹ hơn làn khói mỏng.

– Anh đã hỏi cưới Diễm Châu !

Thanh hết hồn :

– Hỏi cưới Diễm Châu ? Bao giờ ?

Nàng hơi quay đầu sang hướng khác :

– Anh giấu em làm gì ? Cả nhà đang đồn ầm lên kia kìa, em còn biết anh là con trai duy nhất của một ông giám đốc giàu có ở Sài Gòn.

Thanh giật mình :

– Sao em biết ?

Hoài Thương chớp chớp mắt, nói thêm :

– Em còn biết anh là cháu ruột của ông giám đốc ngân hàng tỉnh Lâm Đồng. Anh giàu lắm phải không ?

Thanh bứt tóc, vò tai :

– Trời ơi ! Ai lại tiết lộ cái bí mật của tôi thế này ?

– Bởi thế, em thấy mình không thể nào nhận lời kết bạn với anh được nữa. Thế giới của em không có đồng tiền ngự trị, em sợ những con số anh biết không ?

Chàng thần thờ như kẻ mất hồn, hồi lâu Thanh lẩm bẩm một mình :

– Kỳ lạ thật ! Ai cho họ biết chuyện này chứ ?

– Chàng chợt quay sang nhìn Hoài Thương nói thiết tha - Hoài Thương ! Em hiểu lắm rồi. Nhà anh giàu thật đó, không phải giàu vì ba anh là giám đốc, mà ngoại anh, ngoại anh có một cơ sở nuôi tôm xuất khẩu lớn nhất ở Minh Hải. - Chàng đột nhiên gay gắt với nàng - Anh không bao giờ giấu em. Nhà anh giàu, giàu nhất nhì thành phố, nhưng đó là phần của cha mẹ anh. Phần anh, anh cũng như em ghê sợ thế giới đồng tiền, không phải tự nhiên mà anh chọn cho mình cái nghề nuôi trồng thực vật.

Hoài Thương hốt hoảng trước sự nổi giận đột ngột của chàng, hồi lâu hiểu rằng chàng muốn nói gì, nàng đến gần chàng, đặt tay lên ngực chàng, dịu dàng nói :

– Anh không có thì thôi, việc gì phải hét lên như vậy ? Anh không sợ làm em giật mình sao ?

Thanh đã lấy lại bình tĩnh, thầm trách mình vô lý, chàng dịu giọng bảo nàng :

– Nhưng em có chịu hiểu cho anh chưa ? Nếu em còn cho rằng anh đến với Diễm Châu vì một lý do không trong sáng, anh sẽ la nữa cho em xem.

Hoài Thương mỉm cười :

– Hiểu rồi ! Nhưng em vẫn còn thắc mắc. Việc anh ngờ ý muốn cưới Diễm Châu có thật không ?

Thanh gật đầu :

– Có đó.

Hoài Thương ngơ ngác :

– Sao em chẳng hiểu gì cả.

Phan Thanh mỉm cười tinh nghịch :

– Rồi em sẽ hiểu. Còn bây giờ anh đưa em về nhà nhé.

Hoài Thương đứng dậy, chợt nhớ nàng quay lại hỏi chàng :

– Anh đến đây bằng gì ?

Thanh chỉ xuống giò mình :

– Bằng xe lộ ca chân.

Hoài Thương ngớ người ra ngạc nhiên :

– Vậy sao anh đưa em về được ?

Chàng cũng vờ ngạc nhiên :

– Thế em không có xe lộ ca chân kia là gì ?

– Anh lém vừa thôi đi nghen.

Hoài Thương bật cười, mắng yêu chàng. Thanh cũng cười theo. Tiếng cười trong vắt như pha lê, vút lên giữa rừng xanh nghe sao mà hồn nhiên, đáng yêu một cách lạ lùng.

Hoài Thương bặm môi, hoàn thành nét cuối của bức vẽ. Đặt cọ vào giá, xoa tay vào miếng giẻ lau, nàng nhìn tác phẩm của mình một cách hài lòng.

Chính tác phẩm Áng Mây Chiều đã cho nàng cảm xúc để vẽ nên bức họa dễ thương này. Hơn hai mươi ngày rồi từ lúc bị di họa xé nát tác phẩm "Hoàng hôn tím vườn trịnh". Hoài Thương đã ra chợ mua cho mình một ổ khóa bé tí tí để đặt tác phẩm của người vào đó. Những trang chữ của Lãng Du nàng gìn giữ nâng niu còn hơn trông mắt của mình.

Không biết ở phương trời xa lạ kia, Lãng Du có biết những tác phẩm của mình được nàng nâng niu trân trọng như thế này chẳng ? Lãng Du ơi ! Sao người lâu sáng tác thế này ? Người có hay rằng : Mỗi ngày cô bé Hoài Thương nhin tiền ăn sáng để đợi chờ nao nức mua sách của người chẳng ? Tại sao chẳng có một quyển sách nào viết về đời tư của người cả ? Chẳng hiểu trong cuộc sống đời thường, người có giống như trong những trang tiểu thuyết hồng không nhỉ ?

Uổng thật ! Hoài Thương thở dài nhớ lại. Hôm đó, nàng đã len lỏi đến tận nơi, suýt chạm được vào tà áo của người thì bị Phan Thanh kéo ra ngoài. Nhắc đến Phan Thanh, nàng chợt mỉm cười. Một thanh niên kỳ lạ. Mái tóc bông bênh như lượn sóng, đôi mắt rực sáng, tự tin như soi thấu mọi tâm tư thâm kín nhất của nàng. Chiếc miệng không rộng lắm, lúc nào cũng chực chờ cười phá lên hoặc nói những câu đùa vui tiêu tiêu.

Hơn tám ngày rồi, nàng nhận lời coi chàng là bạn. Ôi, có bạn thích biết bao nhiêu ! Khi người bạn đó lại là Phan Thanh, chàng đúng là một người bạn tốt, đã dành hết thời gian rảnh rỗi để đến với nàng, kể cho nàng nghe về mọi cảnh sinh hoạt náo nhiệt ở thành đô. Rồi kiên nhẫn nghe nàng tâm tư bao nhiêu nỗi vui buồn trong cuộc sống. Với giọng nói chân thành, quyến rũ, chàng tìm cách cho nàng dần xa mặc cảm cô đơn, thua kém, trả nàng về với cuộc sống vui tươi đầy ắp nụ cười.

Bầu trời chiều nay xanh quá, không một ánh mây nào che phủ nên ánh hoàng hôn rực rỡ hơn ngày

thường gặp bội. Cũng như nàng duyên dáng trong chiếc đầm màu đỏ chói chang. Hôm nay nàng vui lắm. Nguyên nhân nào khiến nàng yêu cuộc sống ? Hoài Thương không hiểu, nàng chỉ nhận biết rằng xung quanh mình, sự sống đang trào sôi mãnh liệt. Từ nụ hoa đến con kiến, con ong. Tất cả như mời chào quyến rũ.

Hoài Thương đứng dậy quay một vòng, chiếc đầm đỏ có viền đăng ten trắng xòe rộng dưới chân, nàng mỉm cười cúi hôn một cành hoa dại, miệng khẽ cất tiếng hát thanh thanh :

– Vì nàng đẹp như một bông hồng...

Nên tôi đâu dám yêu nàng.... Một giọng nam ấm hát tiếp theo. Hoài Thương quay lại, kêu lên mừng rỡ.

– Ô ! Anh Thanh đến ! Sao em không nghe tiếng chuông reo ?

Thanh nắm tay nàng, chàng bước lên một bước, đẩy nhẹ cho nàng xoay nhanh ra sau như đang khiêu vũ, miệng hát :

Ôi đôi môi tựa như cánh sen...

Hoài Thương giật tay giật chân hờn dỗi :

– Sao anh không trả lời em ? Ai mở cửa cho anh vào đây ?

Thanh quay người lại nhìn nàng, cười nói :

– Người ta mãi hát có thêm mở cửa cho anh đâu, em nhìn kìa, cửa còn đóng nguyên.

Hoài Thương vạch lá nhìn ra cổng, nàng chớp chớp mắt, kêu lên ngạc nhiên :

– Ủ nhỉ. Cửa còn đóng nguyên, làm sao anh vào đây được ?

Thanh dang rộng tay :

– Đến với tiên anh phải bay mới vào được chứ.

Hoài Thương chột hiệu, nàng cười khúc khích :

– Anh leo rào vào chứ gì ? Xấu nghe ! Toan trộm gì của nhà em đây ?

Thanh cười tinh nghịch :

– Anh toan trộm trái tim của cô tiên đó.

Nàng đánh nhẹ vai chàng :

– Không nói bây nghe.

Thanh ngồi phịch xuống cỏ, xoa xoa vai nhăn nhó :

– Ui da ! Nhất định rồi - Chợt chàng kêu lên thích thú - Hoài Thương, em cũng biết vẽ nữa à ?

Nàng ngượng ngùng :

– Em nguệch ngoạc chơi vậy mà. Đây đâu phải là tranh.

Chàng chồm hẳn người lên giá vẽ của nàng :

– Không. Nét bút của em linh động lắm, nhưng sao em lại vẽ gì thế này ? Giống như một giọt nước mắt.

Hoài Thương lấy bức tranh ra khỏi giá vẽ, ngồi xuống bên cạnh, chàng trầm ngâm :

– Anh nói đúng rồi đó. Em vẽ giọt lệ của em. Anh thấy có giống không ? Thanh phì cười tựa hẳn lưng vào thân cây, giằng lấy bức vẽ của nàng.

– Giống lắm, nhưng tại sao em không vẽ cái gì khác mà lại vẽ giọt lệ của mình ?

Nàng mơ màng :

– Em cũng không biết động lực nào đã khiến em vẽ như vậy nữa. Anh có biết không ?

– Thanh quay sang nhìn nàng chăm chú, giây lâu chàng khẽ gật đầu :

– Anh biết ! Em buồn, em cô đơn và em thường hay khóc âm thầm một mình trong đêm vắng. Nên em vẽ một giọt nước mắt thật to để đựng hết nước mắt của em vào đây có phải không ?

Hoài Thương mở to mắt nhìn chàng :

– Anh nói đúng. Y như là em đang nghĩ vậy. À, bây giờ anh xem tập tranh của em nhé.

Thanh đón lấy tập tranh, lòng bồi hồi thương xót. Hoài Thương thật có khiếu về hội họa, tâm hồn nàng lại nhạy cảm vô cùng. Mỗi bức tranh của nàng đều mang một màu sắc lạ lùng riêng biệt. Bó cục khác hẳn các hoa. sĩ đương thời, từng nét, từng đường đều rung rung, tê tái cả con tim.

– Sao anh ? Vụng dại quá phải không ?

Thanh đặt tập tranh lại.

– Không. Em có khiếu về hội họa lắm. Mỗi nét độc đáo khác người, nhưng có điều tranh của em buồn quá.

– Buồn ư ? - Nàng ngần ngừ hỏi lại. Anh có cảm tưởng như vậy thật sao ?

Thanh gật đầu quay người lại nhìn nàng, đưa tay vén những sợi tóc vương lòa xòa trên trán chàng nói yêu thương :

– Thật ! Hoài Thương ! Tại sao em chọn cho mình những đề tài kỳ lạ ? Tại sao là một chiếc lá vàng nằm chờ vơ trên thảm cỏ ? Là một khúc suối cạn khô ? Một hạt mầm vừa nảy ? Tại sao tranh của em không là hoa, là bướm, là con người tươi đẹp ?

Hoài Thương cụp mắt nhìn xuống những bức tranh của mình buồn bã :

– Em không hiểu vì sao em lại chọn cho mình những bố cục u buồn như vậy ? Em cũng không hiểu vì sao trong các màu em chọn không có màu hồng tươi thắm, không có màu vàng rực rỡ của muôn hoa mà chỉ có những màu tang tóc thê lương, màu cảnh khô rơi gãy, màu lá héo úa tàn cảnh, màu xanh rêu đen tối.

Thanh nâng mặt nàng lên nhìn sâu vào đáy mắt người thương :

– Em đang tự dối lòng mình đó có phải không ? Làm sao mà anh không biết màu em yêu nhất là màu hồng phấn ! Hoa em yêu nhất là cầm chướng thanh thanh tinh khiết. Phải chăng vì đời không toại nguyện đã bắt em phải giấu kín mình, điểm tô lên gương mặt nét buồn muôn thưở, khi môi hồng vẫn muốn nở nụ cười tươi.

– Anh ! Hoài Thương chợt rùng mình. Anh hiểu cho em một cách tận tường. Thế anh có cách nào giúp em thoát khỏi cái không khí ngột ngạt này không ?

Thanh rút khăn khế chấm nước mắt cho nàng :

– Có đó. Nhưng em phải nín đi, anh mới chịu nói ra cơ.

Hoài Thương nín bật, gương mặt trông ngỡ ngàng, trông đáng yêu một cách lạ lùng. Thanh chỉ muốn cúi xuống đôi môi hồng hôn một cái rồi kêu. Nhưng.... tự nhiên Thanh lại cảm thấy run run, chàng sợ mình đánh mất lòng yêu mến của nàng.

– Sao anh, em nín rồi nè !

Thanh cố nhin cười :

– Rồi, để anh nói. Em chuẩn bị nghe cho rõ đây.

Nàng chăm chú đến cao độ. Thanh gần từng tiếng :

– Em phải lấy chồng.

Hoài Thương kêu lên thảng thốt :

– Lấy chồng ư ?

Chàng gật đầu nói nghiêm trang :

– Phải ! Chỉ có cách đó em mới mong thoát khỏi cái không khí quá ngột ngạt này. Tin anh đi, ra khỏi căn nhà này, em sẽ nhìn thấy cuộc sống đáng yêu hơn.

Nàng thở dài, lắc đầu :

– Không đâu. Lấy chồng không phải là giải pháp tốt nhất đâu. Thoát được cái không khí ngột ngạt này, nhưng lại phải rơi vào cảnh đời mất tự do khác. Rồi chồng, rồi con, rồi trách nhiệm gia đình. Mà em chỉ mới có mười chín tuổi thôi.

– Không ! - Thanh kêu lên một cách nhiệt thành - Nếu em đồng ý anh sẽ chỉ cho em một người chồng toàn bích, người đó sẽ rất hiểu em, và có thể cùng em mơ mộng nữa kia, em sẽ không bao giờ mất tự do nếu em chịu lấy...

Hoài Thương bỗng cười giòn, vãi khẽ mặt chàng :

– Anh hôm nay nói chuyện buồn cười quá đi thôi. Em không thích nghe chuyện chồng con đâu.

Nàng hạ giọng thì thảo bí mật - Anh biết sao không ?

Thanh ngoẹo đầu hờn giận :

– Không. Vì sao ?

– Vì chuyện ấy ghê gớm lắm - Nàng nói nhỏ vào tai chàng.

Thanh trợn mắt ngạc nhiên :

– Nó như thế nào mà em bảo là ghê gớm ?

Hoài Thương bẽn lẽn :

– Em biết thế nào được mà anh hỏi, thôi mình nói chuyện khác đi, đừng nói chuyện vợ chồng nữa.

Thanh đồng tình ngay :

– Nhất trí thôi ! Bây giờ mình chuyển sang chuyện tình...

Đôi mắt nàng sáng long lanh :

– Tình gì ?

Thanh nói nhanh :

– Tình yêu đi.

Hoài Thương gật đầu :

– Cái này coi bộ trẻ trung và hấp dẫn hơn chuyện vợ chồng đây. Này, anh Thanh này !

– Hử ? - Thanh cảm thấy mừng mừng vì thời cơ để chàng ngỏ lời yêu nàng đang dần tới. Hoài Thương vẫn ngây thơ - Anh có yêu một lần nào chưa ?

Thanh không giấu nàng :

– Có một vài lần.

–Ồ ! Đôi mắt Thương mở to thích thú.

– Tới những một vài lần rồi kia mà - Rồi nàng cười khúc khích. Còn em, anh biết không, chưa hề yêu một lần nào cả.

Thanh nhìn nàng say đắm :

– Anh đã yêu ba lần rồi, hai lần thì hời hợt, chỉ có một lần là anh yêu thật sự đắm say, yêu cuồng nhiệt.

Hoài Thương mở tròn mắt nhìn chàng :

– Yêu đắm say ? Yêu cuồng nhiệt, chắc là thú vị lắm phải không anh ? Tình yêu là hương hoa, là mật ngọt, là nỗi đam mê, ngọt ngào quyến rũ. Khi yêu nhau, người ta sẵn sàng dâng hiến cho nhau tất cả mà không nghĩ suy, hối tiếc phải không anh ?

Thanh mỉm cười, anh nhích lại gần nàng hơn :

– Em nói như một triết gia về tình yêu chính công vậy.

Nàng nghiêng nghiêng đầu, đuôi mắt dài như đám thừng trái tim chàng.

– Em đọc được những điều này trong các trang tình ái của Lãng Du đó.

Thanh bút rút những cọng cỏ dại trên tay :

– Lãng Du viết đúng nhưng ông ta thiếu mất đi một vẻ, đó là mặt trái của tình yêu.

Hoài Thương kêu lên ngơ ngác.

– Tình yêu mà cũng có hai mặt nữa sao anh ?

Thanh gật đầu :

– Phải. Trong cuộc sống, cái gì cũng có hai mặt : Trái và phải. Tình yêu cũng vậy. Tình yêu là hương hoa, là mật ngọt, là nỗi đam mê, ngọt ngào quyến rũ. Khi yêu, người ta sẵn sàng dâng hiến cho nhau tất cả không nghĩ suy hối tiếc. Nhưng tình yêu cũng là con dao hai lưỡi. Cắt đứt những kẻ nào đùa bỡn, coi thường nó. Hậu quả của tình yêu thật là khủng khiếp khôn lường nếu yêu mù quáng không chỉ đôi bằng nước mắt, mà đôi lúc phải đôi bằng cả máu.

Hoài Thương rùn vai :

– Anh nói sao mà ghê quá, làm em hết dám yêu.

Phan Thanh vội trấn an nàng :

– Không. Nói thì nói vậy thôi chứ tình yêu đẹp lắm. Nó là bài ca tuyệt vời cho tuổi trẻ, nó điểm hồng cho đôi má thanh xuân và làm cho đôi tim rạo rực chữ ân tình. Nó còn giúp cho con người ta duy trì nòi giống.

Hoài Thương vỗ tay thích thú :

– Ôi, tình yêu mới tuyệt vời làm sao. Em đang rạo rực mở cửa lòng chờ đợi tình yêu.

Thanh kề mũi vào sát mặt nàng :

– Cho anh vào trú ngụ có được không ?

Nàng chột nhìn chàng chăm chú :

– Anh vừa nói gì vậy ?

Thanh giật mình, vội nói lảng :

– Anh có nói gì đâu. À mà anh đó Hoài Thương nghe. Giữa anh và Hoài Thương là tình gì vậy ?

Hoài Thương cười thật tươi, phơi bày cả chiếc răng khểnh duyên duyên :

– Anh còn khéo hỏi, tình bạn chứ tình gì nữa.

Tuy bầm gan tím ruột, nhưng Phan Thanh vẫn phải vỗ tay khen ngợi :

– Phải rồi. Hoài Thương nói trúng phóc luôn. Vậy chứ anh đó em, tình bạn với tình yêu khác nhau chỗ nào ?

Hoài Thương lắc đầu :

– Em hông biết, anh nói cho em nghe đi.

Phan Thanh cần mỗi lựa lời :

– Theo anh nghĩ, tình bạn với tình yêu cũng giống giống với nhau thôi. Tuy nhiên, tình yêu cao hơn tình bạn một chút.

Nàng nhieu mày khó hiểu :

– Anh nói vậy nghĩa là sao ?

– Nghĩa là... - Thanh nhăn nhó - Nghĩa là tình bạn là sự hòa hợp với nhau về mặt tâm hồn. Còn tình yêu thì ngoài sự hòa hợp về tâm hồn, còn có sự hòa hợp về mặt thể xác nữa. Em hiểu chưa ?

Hoài Thương đỏ mặt, cắt lời lí nhí :

– Em hiểu rồi.

Phan Thanh tấn công luôn :

– Vậy anh hỏi em giữa anh và em, em thích tình bạn hay....

Hoài Thương cắt ngang :

– Thôi, anh đừng hỏi nữa. Dĩ nhiên là em thích mình là bạn của nhau hơn rồi. À ! - Nàng sức nhớ, quay lại - Sao hôm nay anh lại đến đây mà không chờ em ở ngoài khu rừng cấm ? À, chắc là nhớ chị Diễm Châu rồi có phải không ?

Thanh cười ngượng ngịu :

– Em đừng nói vậy ! Anh đến đây để cho em hay một tin quan trọng.

Hoài Thương hồi hộp :

– Quan trọng ! Mà tin gì hở anh ?

Thanh dí một ngón tay lên trán nàng :

– Em đậu đại học Mỹ thuật rồi.

– Ô ! Hoan hô ! - Hoài Thương nhảy cẫng lên vì mừng rỡ.

Thanh kéo tay nàng ngồi xuống :

– Và anh rất làm buồn báo tin với em là hai trường đại học Y khoa và Tài chính em đều bị trượt.

Một lần nữa, Hoài Thương nhảy lên vì mừng :

– Ô ! Lại càng hoan hô ! Cảm ơn anh đã đem đến cho em toàn những tin tốt đẹp.

Phan Thanh ngơ ngác :

– Thi rớt mà em cũng hoan hô ư ?

Hoài Thương gật đầu :

– Phải rồi, anh biết sao không ? Em đâu có yêu gì cái nghề bác sĩ tới ngày đối diện cùng xác chết và cái ngành kỹ sư kinh tế chỉ bù đầu với những con số chứ ? Em chỉ yêu nghề hội họa thôi, anh có biết không ?

Thanh càng ngạc nhiên hơn :

– Đã không thích thì em thi làm gì cho tốn công, hao giấy ?

Gương mặt nàng ỉu xiu :

– Tại ba bắt em thi chứ bộ.

Thanh vui mừng ra mặt :

– Anh chúc mừng em. Vậy là suốt mấy năm học ở Sài Gòn, anh em mình lại liên tiếp được gần nhau.

– Ủa, anh Thanh ! - Diễm Châu vừa bước ra trông thấy hai người cười nói vớ nhau một cách thân mật liền la ré lên một cách dỗi hờn bức tức - Sao anh lại nói chuyện với Hoài Thương ?

Phan Thanh giật mình ngẩng lên. Chàng hơi tái mặt nhưng lại vờ vui vẻ xới lời với Diễm Châu, để tránh cho Hoài Thương khỏi bị day nghiến sau này.

– Ô, Diễm Châu ! Anh đến thăm em, gặp Hoài Thương, anh đang hỏi cô ấy về em đây.

Diễm Châu tin ngay, nàng cười hỏi một cách trơ trẽn :

– Anh hỏi về em để làm gì ?

Thanh mỉm cười bước lại gần nàng :

– Để biết cách nuông chiều chứ làm gì ?

Diễm Châu níu lấy tay Thanh :

– Vậy hả ? Mà từ bữa đó đến nay, anh đi đâu, má và em nhắc anh quá trời luôn đó.

Thanh gỡ tay Diễm Châu, khẽ liếc nhìn Hoài Thương. Nàng vẫn thản nhiên cúi nhìn những bức vẽ của mình :

– À ! Diễm Châu à ! Hôm rày anh bận lắm. Anh về đây, hẹn em lúc khác vậy.

– Hồng ! - Diễm Châu nắm chặt tay chàng - Anh bảo đến thăm em, vậy mà chưa gì đã đòi về, em vào méc má Hoài Thương đã của mắt anh của em rồi.

Thanh hết hồn vội kêu lên :

– Kia Diễm Châu ! Buông anh ra để anh vào chào hai bác.

Diễm Châu mỉm cười, không buông tay chàng vừa bước vào nhà nàng vừa nói :

– Ủ, ngoan vậy có phải dễ thương không ?

Hoài Thương ngẩng đầu nhìn theo Thanh. Bóng chàng đã khuất hẳn sau căn nhà sang trọng, đưa tay vén mấy cọng tóc lòa xòa trước má, tâm hồn có chút gì trống vắng. Nàng lẩm bẩm một mình :

– Có lẽ đây là môi tình thứ ba mà chàng yêu si mê đắm đuối ?

Hoàng hôn đã lặn tắt từ lâu. Phía trời xa vài vì sao nhấp nháy âm thầm. Hoài Thương cúi xuống dọn dẹp giã vế chuẩn bị vào nhà. Chợt nàng giật thót mình đánh rơi cả cọ vế xuống thảm cỏ. Một bóng đen đổ bóng xuống người nàng. Hoài Thương rùng mình vội lùi lại phía sau.

– Quốc Dũng !

Vẫn khoanh tay trước ngực, điều thuốc trên môi với dáng dấp ngang tàng. Quốc Dũng cất giọng lạnh lùng :

– Phải. Tôi đây !

Hoài Thương đưa mắt nhìn quanh như dọn sẵn cho mình một con đường để chạy.

– Anh ra đây tự bao giờ ?

Dũng cất giọng cười ngạo mạn :

– Từ lúc cô và thằng nhóc Phan Thanh bàn luận về tình yêu.

Hoài Thương tái mặt :

– Anh nghe lén chuyện của chúng tôi à ?

Dũng nheo nheo con mắt trái :

– Chúng tôi, cô dùng từ nghe dễ thương chưa. Hoài Thương nghe đây ! - Hắn búng vào mẫu thuốc ra xa, gần giọng nói - Tôi cảm cô có thái độ thân mật với Phan Thanh. Nghe rõ chưa ?

Hoài Thương cất giọng run run :

– Vì sao anh lại cảm tôi ?

Dũng cho hai tay vào túi quần, hăm hăm nói :

– Vì Phan Thanh là người yêu của Diễm Châu. Và vì tôi yêu cô, cô biết không ?

Nàng ngẩng đầu dậy, lắc đầu :

– Không. Phan Thanh là người yêu của Diễm Châu thì được. Còn tôi, tôi không bao giờ là người yêu của anh đâu.

Dũng chụp mạnh tay nàng, gần giọng nói :

– Cô phải là của tôi. Tôi nói rồi, thằng nhóc Phan Thanh đừng hòng chiếm đoạt được cô.

– Không ! - Hoài Thương cố vùng vẫy trong bàn tay cứng như gong kim của Dũng - Anh buông tôi ra, tôi không bao giờ yêu anh đâu.

– Cái gì đó Quốc Dũng - Ông Thịnh từ sau một lùm cây bước ra - Mà làm cái gì mà con Thương khóc um sùm vậy ?

Quốc Dũng chợt đổi thái độ, hần kéo Hoài Thương ra trước mặt ông Thịnh :

– Đa, em Thương lên ra vườn nói chuyện với trai, bị con bắt gặp, em mắc cỡ sanh sự....

Hoài Thương giật mạnh tay, uất ức kêu lên :

– Anh đừng có nói láo. Chính anh....

Ông Thịnh quắc mắt :

– Chính nó làm sao ?

– Chính anh... chính anh....- Nước mắt vòng quanh, Hoài Thương ấp úng hồi lâu rồi vụt bỏ chạy đi nhanh.

Quốc Dũng rùn vai thanh minh với cha dượng :

– Đây, cha xem !

Ông Thịnh không nói thờ dài, quay lưng đứng đỉnh bỏ vào nhà. Quốc Dũng nhìn theo thoáng nở nụ cười đắc ý.

DIỄM CHÂU quăng rằm cái bóp xuống bàn, ngồi phịch xuống ghế, ôm mặt khóc hu hu :

– Tại má nè ! Con hông biết đâu. Má đền cho con đi.

Bà Hoa buông quyển sách trên tay xuống chạy lại gần con lo lắng hỏi :

– Cái gì ? Sao lại tại má ? Hai đứa gây nhau sao bắt đền má hả ?

Hai chân giẫm lia trên đất, toàn thân hình nàng nhún nhảy trên nệm ghế.

– Gây nhau hồi nào ? U'.... u....

– Vậy chứ sao con khóc ? - Bà Hoa đã bắt đầu bực bội.

Diễm Châu khóc tím tím :

– Má nghĩ coi, có tức không chứ ? Hẹn người ta năm giờ, vậy mà người ta chờ tới bảy giờ cũng hồng thầy đầu. Mỗi giờ, đói bụng đến chết luôn, vậy đó. Lần sau má mà biểu con đi...

Bà Hoa an ủi con :

– Có vậy mà cũng khóc làm má tưởng chuyện gì động trời lắm. Có lẽ hôm nay cậu Thanh bận công việc không đến được, ngày mai, ngày một rồi cậu ấy đến.

Diễm Châu trẻ dài môi :

– Phải rồi. Người ta bận, bận trăm công ngàn việc, nên không đến được. Người ta bận đi tình tự với Hoài Thương thì có.

Bà Hoa giật mình :

– Con nói gì ? Chẳng Thanh nó biết con Thương rồi hả ?

Nàng dai giọng dài như chao :

– Trời ơi ! Giờ này mà má còn hỏi một câu như vậy. Đúng là lạc hậu không thể tưởng. Sao má không đợi lúc tụi nó có con với nhau rồi hỏi luôn.

Bà Hoa vẫn tỏ vẻ không tin :

– Con có gặp tụi nó trò chuyện thân mật với nhau lần nào chưa ?

– Chẳng những một lần mà còn bắt gặp gần một chục lần rồi má à.

Quốc Dũng từ trong nhà đi ra nói xen vào.

Diễm Châu giẫy nảy lên :

– Đó, má nghe chưa ! Trời ơi, vậy mà má biểu con yêu người ta. Yêu người ta cho con khổ thấy không ?

Bà Hoa bặm môi, gương mặt lộ vẻ đanh ác. Hồi lâu, bà đập mạnh tay xuống bàn, hét lớn :

– Không được. Làm gì có cái chuyện nó phỏng tay trên một cách ngon lành vậy chứ ? Dũng ! Con vào bảo Hoài Thương ra gặp má nhanh lên.

Dũng sửa lại caravate, hơi mỉm cười :

– Hoài Thương có ở nhà đâu mà má biểu con vào kêu chứ ? Giờ này nó còn mải mê ở trên khu rừng cấm với Phan Thanh.

Không chịu nổi nữa, bà Hoa hét lớn :

– Mày ra ngoài gọi nó về đây cho tao.

Dũng nhún vai :

– Rất tiếc thưa má, con chưa biết đường vào khu rừng cấm. Hơn nữa, đã tới giờ hẹn. Thưa má, thưa ba con đi.

Diễm Châu tím tím :

– Đó, má nghe chưa. Người ta hẹn với con, bắt con phải đợi chờ cả buổi, rồi đi tâm tình, thủ thi với Hoài Thương.

– Mày có cảm hòng cho tao nhờ không ?

Bà đột nhiên nạt ngang, rồi nghiêng răng đến gần ông Thịnh từ nãy giờ, vẫn cấm đầu bên tờ báo.

Giật tờ báo bỏ xuống bàn, bà nắm lấy vai ông, lắc mạnh :

– Trời ơi, ông Thịnh ơi là ông Thịnh, ông có nghe thấy cái gì không ?

Ông Thịnh giật mình, chới với, lật vội cặp mắt kính bỏ xuống bàn, ông gỡ tay bà cúi kính nói :

– Các người nói chuyện với nhau còn hơn còi tàu xe lửa. Tôi có điếc đâu mà không nghe chứ.

– Trời ơi ! - Bà lại nắm lấy áo ông kéo mạnh - Vậy mà ông lại thản nhiên ngồi xem báo được à ?

Ông Thịnh quay lại, nhíu mày :

– Không thản nhiên xem báo thì bà bảo tôi làm chuyện gì ? Nhảy đong đong lên như bà chẳng ?

Chuyện chẳng có gì mà cứ làm cho to chuyện.

Bà Hoa rút lên :

– Chuyện như vậy mà ông bảo là nhỏ. À, phải rồi, ông hả hê, ông vui sướng lắm khi thấy con gái ông giật chồng người.

Ông Thịnh đeo nhanh cái kính vào mắt :

– Bà bảo con tôi nó giật chồng ai ?
– Nó giật chồng con tôi - Bà Hoa nói ngay.
Ông Thịnh bật người sau, cười ngất :
– Bà làm cho tôi buồn cười quá ! Thằng Thanh nó đến nhà này giỏi lắm là lần thứ ba. Vậy mà nó là chồng của con Diễm Châu rồi ư ?
Bà Hoa hơi trên, nhưng nói ngay :
– Nhưng ông nên biết, thằng Thanh là bạn của thằng Dũng, thằng Dũng dắt nó về nhà với ý định làm mai cho con Diễm Châu. Con Hoài Thương nhảy vào phá đám nghĩa là sao ?
Không muốn tranh cãi những chuyện vắn vơ con nít nữa, ông cầm lấy tờ báo :
– Chuyện đâu còn có đó. Hãy đợi con Hoài Thương về đã. Phải coi thằng Thanh nó yêu ai nữa chứ ?
Hồng lẽ bà muốn gả ai là nó chịu người đó liền sao ?
Bà Hoa lại giật lấy tờ báo :
– Ông nói vậy nghĩa là sao ? Ý ông muốn nói là thằng Thanh nó chê con tôi, nó chịu con ông à ?
Ông Thịnh mỉm cười cầu hòa :
– Bà sao mười mấy năm rồi mà vẫn không bỏ, mở miệng ra là con ông, con tôi nghe ứ cả gan.
Bà Hoa sụt sịt khóc :
– Thôi đi ông. Ông đừng giả vờ an ủi, tôi biết phận tôi mà. Con tôi là con gà, con vịt. Còn con ông là con phụng, con công, nên ông cố thêm dùm ngó đến, ngay cả thằng con chung kia, ông cũng chẳng thêm để mắt đến.
Ông Thịnh lật kính để xuống bàn, vỗ vỗ vai bà, ông nói giọng trầm ngâm :
– Bà ! Vợ chồng già với nhau, có chuyện gì thì từ từ mà nói, có gì đâu mà bà phải khóc chứ, không sợ con cái nó cười cho.
Bà Hoa vẫn không nín :
– Kệ tôi, tôi biết lắm mà. Đến giờ mà ông vẫn chưa quên được cô nữ sinh...
Ông Thịnh thở hắt ra, cắt lời bà :
– Lệ Hoa, bao lâu rồi, tôi xin em đừng nhắc đến cái quá khứ đau thương đó nữa mà. Tâm tình tôi thế nào, lẽ đâu đến bây giờ em cũng chưa hiểu nữa sao ? Có bao giờ tôi ưu đãi Hoài Thương hơn Diễm Châu đâu. Tôi muốn quên tất cả, muốn sống trọn tuổi già với các cháu, các con. Với tôi, đứa nào tôi cũng thương bằng nhau, cùng là con của tôi cả mà.
Bà Hoa dịu giọng :
– Em xin lỗi mình. Tại em quá nóng. Nhưng mình hãy hiểu cho em. Hoài Thương quả là đứa con gái cứng đầu, bướng bỉnh, nó chẳng thương yêu em, mà em thì lúc nào cũng muốn đem điều tốt lành về cho nó.
Ông Thịnh với tay tìm gói thuốc :
– Tôi biết tính Hoài Thương, nó giống mẹ nó ngày xưa....
Bà Hoa khẽ liếc nhìn ông một cái sắc như dao :
– Anh thử nghĩ coi, con gái con đứa gì mà đi hoang đến mãi tám, chín giờ tối cũng chẳng chịu về. Rồi có bề nào, có phải nhục nhã cho em với mình không ? Em nói rồi, từ nay mình phải cấm không cho nó lang thang lên khu rừng cấm nữa.
Ông Thịnh gật đầu :
– Rồi, anh sẽ không cho nó lang thang lên rừng nữa.
Diễm Châu nãy giờ ngồi yên ở ghế, bây giờ mới chạy lên bá cổ ông Thịnh nũng nịu :
– Cha, còn chuyện anh Thanh nữa sao ?
Ông Thịnh quay nhìn nàng thoáng hài lòng. Hoài Thương chưa bao giờ có một cử chỉ nũng nịu, âu yếm với ông. Kể cả việc xin tiền cũng không.
– Con yêu Thanh thật rồi sao ?
– Cha ! - Diễm Châu dụi đầu vào ngực ông cười khúc khích - CHa hỏi kỳ quá hà.
Bà Hoa cười, nói theo con :
– Con gái đứa nào cũng vậy, hay mắc cỡ thẹn thùng yêu thì nói đại đi, ai bắt tội cô đâu mà sợ.
Ông vuốt tóc Diễm Châu :
– Rồi. Nếu con yêu Thanh thì cha gả con cho hắn.
– Thế còn Hoài Thương ? - Diễm Châu nhìn cha lo lắng hỏi.
Ông Thịnh chưa biết trả lời sao thì cánh cửa bật mở. Hoài Thương bước vào. Khắp người nàng ướt

đắm sương đêm, đầu cô phủ đầy cành dương, nàng hơi chựng lại một chút rồi mỉm cười cúi đầu chào :

– Thừa ba, thừa dì, con mới về.

Rồi bước vội về phòng riêng, ông Thịnh cất giọng gọi :

– Hoài Thương ! Đứng lại, cha muốn hỏi con một việc :

Hoài Thương dừng lại ngạc nhiên :

– Dạ, cha muốn dạy chỉ ?

Ông Thịnh đưa tay chỉ chiếc ghế :

– Con ngồi xuống ghế kia.

Hoài Thương e dè đưa mắt nhìn dì Hoa và Diễm Châu rồi se sẽ đến ngồi vào chiếc ghế đối diện với cha. Ông Thịnh hỏi đều đều.

– Con vừa ở đâu về đây ?

– Dạ thưa cha, con vừa ở trên khu rừng cấm.

Nàng trả lời không cần suy nghĩ. Ông Thịnh hỏi tiếp :

– Con ở trên ấy với ai ?

Hoài Thương trả lời không bối rối :

– Dạ thưa cha, con ở trên đó với anh Phan Thanh.

Bà Hoa nháy nhôm lên :

– Đó, ông nghe chưa ?

Diễm Châu cũng nín lấy áo ông :

– Cha !

Ông Thịnh gỡ tay Diễm Châu, đưa mắt ra hiệu cho bà Hoa đừng nóng, ông cất giọng thản nhiên :

– Con và Phan Thanh yêu nhau đã bao lâu rồi, sao không cho cha mẹ biết ?

Hoài Thương tròn mắt ngạc nhiên :

– Cha, sao cha lại hỏi như vậy ? Con và anh Phan Thanh yêu nhau bao giờ đâu ?

Bà Hoa xì một tiếng :

– Hồng yêu mà đêm nào cũng rủ nhau lên rừng tình tự ? Tôi hỏi cô và nó làm gì ở trên đó chứ ?

Hoài Thương vẫn ngây thơ :

– Chúng con có làm gì đâu. Con kể chuyện cho anh Thanh nghe và anh Thanh kể chuyện của anh cho con nghe.

Diễm Châu mai mỉa :

– Dễ thường người ta tin mình lắm.

Hoài Thương không hiểu :

– Sao Diễm Châu lại nói như vậy ?

Ông Thịnh xen vào :

– Thôi được rồi. Hoài Thương, con nói rằng con không hề yêu Phan Thanh có phải không ?

Hoài Thương gật đầu. Ông Thịnh cười, nói :

– Như vậy là tốt. Hoài Thương, con nghĩ sao nếu Phan Thanh cưới Diễm Châu ?

Hoài Thương mỉm cười :

– Thì con mừng chứ làm sao. Anh Thanh sẽ từ bạn chuyển thành anh rể của con. Nhưng bao lâu nữa hả cha ?

Ông không trả lời nàng, quay sang bảo bà Hoa :

– Đó, bà thấy chưa ? Chưa gì đã nghi oan cho con nhỏ rồi.

Bà Hoa không chịu thua :

– Ai mà biết đâu. Ai đời không yêu nhau mà lại đưa nhau lên khu rừng cấm ngồi tâm tình đến khuya mới về. Bạn kiêu này sao tôi nghi quá.

Hoài Thương ngược nhìn dì Hoa nói như van vãn :

– Thật mà ! Tụi con là bạn với nhau thật mà tuy có mấy lần anh Thanh có bảo con thử chuyển sang tình yêu với anh ấy, nhưng con không chịu.

– Trời đất ! - Diễm Châu kêu lên hốt hoảng.

Ông Thịnh quay nhìn Hoài Thương, nói nghiêm trang :

– Hoài Thương ! Kể từ ngày mai, cha cấm con lên khu rừng cấm.

– Cha ! - Hoài Thương kêu lên, mặt mày tái mét - Sao cha lại cấm con ?

Ông Thịnh hạ giọng đi một chút :

– Không phải cha ghét bỏ gì con, hay khó khăn gì cả, mấy năm trước, cha để con được lên rừng thăm mẹ con một cách tự do thoải mái là vì con còn nhỏ. Bây giờ con đã lớn, đã là cô thiếu nữ mười chín tuổi rồi. Cha không thể cho phép con lang thang một mình trong rừng vắng. Thanh niên bây giờ quý quái lắm, lỡ có gì là ân hận cả đời, con hiểu chưa ?

– Nhưng.... - Hoài Thương kêu lên, nước mắt nghẹn ngào.

Ông Thịnh khoát tay :

– Thôi, con đừng nói gì thêm nữa. Tính cha xưa nay, con đã biết. Một là một, hai là hai, con mà cãi lời cha thì đừng có trách.

Biết có năn nỉ cũng chẳng ăn thua gì, Hoài Thương đứng dậy lăm lũi bước đi. Bà Hoa quay sang chồng, cười rạng rỡ :

– Có vậy chứ, chồng quý của em !

Diễm Châu cũng dụi đầu vào ngực ông, nũng nịu :

– Cha đáng yêu quá đi thôi.

Ông Thịnh không nói, đưa chiếc râu lên môi, rít một hơi dài khoan khoái.

Bên ngoài cửa kiếng từ nãy giờ, Phan Thanh đã nghe thấy tất cả. Một nỗi buồn phủ kín tâm tư. Anh tựa người vào thanh cửa kêu lên đau đớn :

– Hoài Thương ơi ! Em còn ngây thơ quá. Ngây thơ đến mức vô tình bóp nát trái tim anh. Lẽ nào đến tận bây giờ, em vẫn không nhìn ra tình cảm của anh dành tặng cho em ? Lẽ nào em không nhìn thấy bóng hình em trong đáy mắt anh long lanh tình yêu ? Hoài Thương ơi ! Em đã đẩy anh vào một hoàn cảnh vô cùng khó xử. Em phải hiểu rằng, anh đến đây chỉ vì em chứ không phải vì cái cô Diễm Châu ngăn ngor nào đó.

Không. Thanh chợt ngừng đầu nhìn lên nền trời lấp lánh đầy sao sáng. Hoài Thương ! Anh yêu em ! Anh sẽ lấy em làm vợ. Dù cho khó khăn, dù cho gian lao cỡ nào, anh cũng sẵn sàng chấp nhận.

Đặt chân lên hòn đá lớn, Tuấn Kha búng mình lấy đà nhảy qua dòng suối cạn một cách dễ dàng. Đến bờ bên kia, anh quay lại ngạc nhiên khi thấy Khánh Dung chập vạt ở đằng xa.

– Tuấn Kha ! Lại dẫn em qua với. Nàng dừng lại ở một hòn đá kêu lên nũng nịu. Mặc dù mệt gần muốn đứt hơi, Tuấn Kha cũng vui vẻ quay trở về chỗ cũ, nắm lấy tay Khánh Dung, khéo léo dắt nàng qua các hòn đá gập ghềnh giữa dòng suối cạn.

Qua được đến bờ bên kia, chàng mệt lử ngồi phịch ngay xuống cỏ thỏ hồng hộc. Khánh Dung mỉm cười, nàng khẽ lấy khăn lau nhẹ những giọt mồ hôi lấm tấm trên vầng trán của chàng.

– Bớt mệt chưa anh ?

Tuấn Kha nhăn răng làm trò khi :

– Còn mệt nhiều lắm. Em làm ơn hôn giùm một cái cho anh hết mệt đi.

Chiếc khăn trắng trên tay nàng chậm ngay vào miệng chàng :

– Hư quá ! Anh thì lúc nào cũng chỉ được cái nói bậy thôi.

Tuấn Kha ngồi nhồm dậy, sửa sửa cái cổ áo :

– Khánh Dung này ! Không hiểu sao dạo này đầu óc anh hay vướng bận những chuyện lung tung ghê.

Khánh Dung chống tay lên cằm nhìn chàng tinh nghịch :

– Cụ thể là những chuyện gì nào ?

– Tuấn Kha sửa lại chiếc kính cho ra vẻ đạo mạo.

– Chẳng hạn như chuyện một cô gái được sinh ra và lớn lên tại vùng đồi núi cao nguyên, vậy mà còn bắt người khác dẫn đi trong khi người ta là khách.

– A ! Cái anh này ! - Khánh Dung nắm lấy mũi chàng, khẽ lắc lắc - Vậy mà cũng để tâm tư vướng bận. Thật không tâm lý một chút nào.

Tuấn Kha hắc xì hơi, xoa xoa chiếc mũi :

– Tâm lý là sao ?

– Là tại người ta muốn làm ra vẻ yếu đuối như vậy chứ bộ.

Tuấn Kha nhăn nhăn trán :

– Nhưng làm ra vẻ yếu đuối để làm gì ?

Đôi má nàng đột nhiên ửng đỏ, hai tay vịn vào cánh hoa dại bên đường. Hồi lâu, nàng cất giọng thì thầm, nhỏ đến nỗi chàng phải kề sát tai vào miệng nàng mới nghe rõ.

– Để người ta che chở chứ chi ?

Tuấn Kha lặng người đi vì xúc động. Mãi thật lâu chàng mới cất giọng khàn khàn :

– Khánh Dung ! Ba em quả là một người đàn ông tuyệt diệu. Gia đình em là một tổ ấm hạnh phúc tuyệt vời. Anh nghĩ rằng : Có lẽ em sống quá đủ đầy, sướng vui như vậy, sẽ chẳng bao giờ em nghĩ đến cảnh thoát ly để cất bước theo chồng.

Khánh Dung cười khúc khích, nàng chống tay ngả người ra sau nhìn lên bầu trời cao rộng :

– Em không nghĩ có chồng là để thoát ly tổ ấm. Mà có chồng là để cho mình tạo dựng một thiên đường mới của riêng mình.

– Thế em nghĩ về tình yêu như thế nào ?

Tuấn Kha khẽ cài lên tóc nàng một cành hoa dại màu tím tím.

Khánh Dung lim dim mắt mơ màng :

– Em không nghĩ tình yêu là một điều gì cao xa, cho khó với em. Em chỉ nghĩ đơn giản rằng : Tất cả mọi người sinh ra trong đời đều phải có tình yêu. Vì đó là quy luật muôn đời của tạo hóa. Em đón chờ nó một cách thản nhiên như chờ một trái chín trên cành. Gặp người thích hợp, nếu họ yêu em, em sẽ yêu lại bằng tất cả chân thành không lừa dối. Tình yêu đối với em đẹp và bình lặng như mặt nước hồ thu.

Tuấn Kha gật đầu :

– Em nói đúng ! Tại sao chúng ta lại phải suy nghĩ xa vời, phân tích, mổ xẻ làm gì để tan nát con tim ? Yêu và được yêu đó là niềm hạnh phúc tuyệt vời. Khánh Dung ! Vậy chứ anh đó em, giữa hai chúng mình là tình gì ?

– Anh còn khéo hỏi thì thôi - Nàng cầm chùm cỏ đập nhẹ tay chàng - Không phải tình yêu thì là tình gì chứ ?

Tuấn Kha vờ làm ra vẻ ngạc nhiên :

– Tình yêu ư ? Vậy mà anh không biết chứ.

– Hừ ! - Khánh Dung liếc xéo chàng.

Tuấn Kha ngậm ngùi nói tiếp :

– Người ta bảo tình yêu là sự hòa hợp giữa thể xác và tâm hồn. Vậy mà từ nãy đến giờ, anh vẫn chưa được hôn em.

Nói xong, chàng chồm lên ôm cổ nàng, Khánh Dung khẽ đặt hai ngón tay lên giữa môi chàng :

– Khoan đã ! Anh khôn lắm. Nhưng trước khi hôn phải có điều kiện đằng hoàng.

Tuấn Kha hỏi ngẩn ngơ :

– Điều kiện ư ?

Khánh Dung gật đầu :

– Phải. Một điều kiện nhỏ thôi. Không được đeo kính khi hôn.

Dứt lời, nàng tháo luôn mắt kính của chàng.

Tuấn Kha mò mẫm, kêu than :

– Trời ơi ! Hôn nhau mà chẳng thấy mặt nhau thà anh hôn khúc gỗ còn hơn.

– Vậy thì - Nàng đeo trả kính vào mắt cho chàng - Anh phải bắt được em cơ.

Nói xong nàng đẩy chàng té bật ngã ra sau, vùng chạy nhanh về phía trước. Tuấn Kha phấn khởi đuổi theo.

– Được, được - Cô nàng láu cá - Hãy chờ đấy.

Nhưng thoáng một cái, bóng nàng đã biến mất giữa rừng xanh. Tuấn Kha đưa mắt kiếm tìm, nhưng như để trên người chàng, bốn bề thông reo vì vút.

Cô nàng tinh quái này, chàng dò tìm từng bụi rậm. Có trời mới biết nàng trốn đi đâu. Có khi mất cả buổi vì trò đùa tai hại này đây. Tuấn Kha loay hoay tìm kiếm thật lâu, nhưng không tài nào trông thấy. Thất vọng quá, chàng quay lưng định ngồi xuống đất để thở dài ngao ngán thì....

– Hừ ! - Như con lóc, nàng ào ra sà vào giữa lòng chàng - Dở ẹc ! Người ta trốn ở đây vậy mà tìm cả buổi cũng không ra.

Tuấn Kha nhìn vào cái bóng cây, than thở :

– Trốn vào đây thì có nước mà trời tìm nổi. Chàng chột ôm cứng vòng tay, Khánh Dung cố vùng vẫy nhưng không thoát được, nàng kêu lên - Anh làm gì vậy ?

– Làm vậy nè ! - Chàng cúi xuống môi nàng thật nhanh, Khánh Dung chẳng kịp đề phòng để chàng lấy trọn vẹn nụ hôn.

– Anh này ăn gian quá, đã thua mà còn...

– Mà con sao ? - Tuấn Kha nheo mắt hỏi.

– Mà còn... mà còn vậy nữa - Khánh Dung vùng tay đâm mạnh vào vai chàng. Tuấn Kha chỉ biết cười thành tiếng, xoa xoa chỗ bị tay nàng đánh, vòng yêu không hề lơ lửng.

Tiếng Khánh Dung ngọt ngào như suối chảy :

– Tình yêu là sự hòa hợp hoàn toàn về tâm hồn và thể xác. Nhưng chúng ta cũng cần có giới hạn để dừng lại phải không anh ?

Tuấn Kha vuốt tóc cho nàng :

– Em nói phải - Yêu nhau ta phải biết gìn giữ cho nhau, để hương vị không mất đi trong ngay hôn lễ. Chúng ta phải làm sao cho tình yêu luôn nở nụ cười, là mật ngọt chứ đừng bao giờ là cay đắng.

– Anh - Lần này thì chính Khánh Dung chồm lên, đặt vào môi chàng nụ hôn ngọt ngào. Cả hai như hòa tan ra trong sương mù dày đặc. Giữa cảm giác đam mê, ngất ngây của hương tình trùm phủ. Cả hai chợt lắng nghe tiếng cành khô gãy vụn kêu lên răng rắc. Tiếng bước chân ai lại lặng lẽ tiến lại gần.

– Phan Thanh ! - Hai tiếng kêu bật lên cùng một lúc, như ngỡ ngàng, như e thẹn pha lẫn chút gì đó chẳng hài lòng.

Phan Thanh xoa hai tay vào nhau, bối rối :

– Mình không ngờ đã làm phiền lòng hai bạn, thành thật xin lỗi Tuấn Kha và Khánh Dung, tôi xin phép được đi ngay.

Tuấn Kha đã kịp hoàn hồn, chàng bước lại gần bạn :

– Mày đừng áy náy ! Tao thông cảm cho tình cảnh của mày, nhưng mày đi đâu đây ? Có chuyện gì mà buồn quá vậy ?

Phan Thanh đưa mắt nhìn Khánh Dung toan nói lại thôi. Tuấn Kha đoán biết bạn đang gặp tâm sự gì khó nói. Chàng khoác vai bạn ngồi xuống gốc cây to.

– Không sao đâu. Tao với Khánh Dung cũng sắp về rồi. Mày có chuyện gì cứ nói.

Khánh Dung sau một lúc mặt đỏ lừ vì thẹn, giờ cũng lấy lại tinh thần, đến gần bên Thanh, thân mật :

– Anh Thanh, có chuyện gì mà trông anh có vẻ buồn quá vậy ? Hoài Thương đâu rồi ?

Thanh thở dài buồn bã :

– Nhìn hai người hạnh phúc mà tôi tủi thân đến khóc được. Hoài Thương ngây thơ quá, đến giờ mà vẫn chưa hiểu tình tôi, mặc dù đã bao lần tôi nói bóng gió đến chuyện này.

Tuấn Kha mỉm cười vỗ vai bạn :

– Có vậy mà cũng buồn, hãy kiên nhẫn. Thế nào cũng có ngày Hoài Thương hiểu ra mà.

Thanh lắc đầu chán nản :

– Không còn dịp nữa đâu.

Khánh Dung tròn mắt ngạc nhiên :

– Ủa, vậy sao ?

– Anh hỏi Khánh Dung, như thế này có chịu nổi không nhé, đã không hiểu cho anh thì thôi. Ai đòi lại trả lời cha rằng : Con sẽ rất vui lòng nhìn đám cưới anh Thanh với chị Diễm Châu. Mày nghĩ xem có giận không chứ ?

Tuấn Kha phá cười :

– Chỉ có vậy rồi mày bị quan, mày thất vọng à ?

Thanh quay nhìn bạn một hồi, rồi nghiêm trang nói :

– Chuyện không giản đơn như mày nghĩ đâu. Diễm Châu nhất quyết sẽ không thả tao ra, còn Hoài Thương thì lại bị cha cấm cố ở trong nhà không cho ra ngoài.

Khánh Dung kêu lên hốt hoảng khi nghe Thanh nói :

– Dượng không cho Hoài Thương lên rừng cấm nữa ư ?

Thanh lặng lẽ gật đầu. Khánh Dung chặc lưỡi :

– Như vậy là dượng sẽ giết nó chết mất thôi. Không ra rừng nó làm sao chịu nổi.

– Vậy cho nên anh mới tìm đến em. Thanh nhìn Khánh Dung khẩn khoản - Em làm ơn tìm cách cho anh được gặp nàng. Mấy bữa nay không gặp mặt Hoài Thương, anh như muốn chết rồi đây.

Tuấn Kha chợt chen vào :

– Thế sao mày không đến nhà để thăm nàng ?

– Khó quá ! - Thanh vò đầu bứt tóc - Nếu được như vậy thì còn nói làm gì ? Đến nhà Hoài Thương

tao chỉ được gặp mỗi Diễm Châu.

Khánh Dung vụt đứng dậy :

– Thôi được rồi. Hai anh chờ em ở đây một chút. Em sẽ tìm cách đưa Hoài Thương đến gặp anh Thanh, nhưng anh Thanh nè !

– Hừ ? - Thanh ngược lên chờ đợi, Khánh Dung đang mỉm cười tinh nghịch.

– Hoài Thương nó ngây thơ lắm, tính nó lại ngay thẳng nên không bao giờ chịu hiểu những lời bóng gió của anh đâu. Anh phải nói thẳng với nó đi thôi, kéo muộn mất đấy !

Thanh gật đầu :

– Có lẽ em nói đúng. Lần này gặp Hoài Thương, anh sẽ nói thẳng.

– Thôi, em đi đây.

Bước chân Khánh Dung nhảy thoăn thoắt trên những viên đá gập ghềnh. Trong chót mắt, đã biến mất sau con đường khúc khuỷu.

Thanh quay lại nhìn bạn, chợt thấy Tuấn Kha đang mỉm cười một mình, chàng ngạc nhiên hỏi :

– Tuấn Kha, mày đang làm gì vậy ?

Tuấn Kha giật mình quay lại, anh đặt tay lên vai bạn, nói một cách tự nhiên :

– Tao đang cười tình yêu của tao và Khánh Dung, nàng thật giống một chú sóc con nhanh nhẹn, dễ thương.

Phan Thanh thở dài, nhìn bạn nói như ganh tỵ.

– Mày với Khánh Dung sướng thật đấy. Mọi thứ đều suôn sẻ, dễ dàng.

Tuấn Kha hấp háy đôi mắt sau cặp kính cận nhìn về phía trời xa.

– Trong đời tao, tao đã quen nhiều cô gái, nhưng chưa thấy ai tự nhiên, chân thật như nàng. Thanh à ! Tao đã quyết định chọn Dung là người bạn đời của tao vĩnh viễn.

Phan Thanh cũng mơ màng.

– Và tao, tao cũng quyết định chọn Hoài Thương, nhưng hiện tại trước mắt tao là hồ sâu thăm thẳm, mà thời gian cứ trôi đi một cách vô tình tàn nhẫn. Chỉ còn có một tháng nữa thôi.

Tuấn Kha nói như reo vui :

– Ôi ! Còn có một tháng thôi ư ? Nhưng mày phải biết trong một tháng, có những ba mươi ngày, mà mỗi ngày có đến hai mươi bốn tiếng. Biết bao là giờ thơ mộng. Khánh Dung đậu Y khoa rồi, tao và nàng sẽ gặp nhau ở Sài Gòn.

Mắt Thanh sáng lên :

– Ồ hen ! Tao quên mất Hoài Thương của tao cũng đậu vào Mỹ thuật, nàng cũng sẽ lên Sài Gòn. Nhưng....

Chàng chợt thở dài buồn bã :

– Còn cha nàng, mẹ nàng.... bao nhiêu là khó khăn trở ngại.

– Còn tao ! - Tuấn Kha nói như khoe - Tao đã được gặp cha mẹ của Khánh Dung rồi. Họ là những bậc sinh thành tuyệt vời, tôn trọng mọi ý kiến thuộc về tự do cá nhân của con. Tao tin là mối tình của tao và Khánh Dung sẽ được ủng hộ từ mọi phía.

Phan Thanh quay nhìn bạn :

– Thế đấy, cũng là tình yêu, nhưng với người này thì dễ dàng thuận lợi, còn đối với kẻ khác thì khó khăn trắc trở.

Tuấn Kha giật mình anh đánh đét một cái vào đùi kêu lên ân hận :

– Tao thật là lãng trí, mày đang buồn tao cứ đem hạnh phúc của mình ra khoe mãi.

Phan Thanh cười buồn :

– Cũng chẳng có gì đâu. Có khó khăn thì hạnh phúc càng tuyệt vời bền vững.

– Ê ! - Tuấn Kha chợt kéo tay bạn - Hai nàng đến rồi kia. Tao với mày núp vô đây thử xem hai người nói gì mình.

Thanh nghe theo lời bạn, cả hai chui nhanh vào một lùm cây. Cùng lúc, Khánh Dung và Hoài Thương đi đến.

– Chị Dung, chị bảo với cha em là mẹ chị cần gặp em, sao lại dắt em vào đây ? Hồng lẽ dĩ chờ em ở trong rừng hả ?

Khánh Dung đưa tay chặn ngay môi, cười nói :

– Bí mật ! Em biết không, chị phải lừa ba em để dắt em ra khỏi căn nhà ngột ngạt ấy đó.

Hoài Thương cười khúc khích :

– Chị này ghê thiệt ! Nhưng khu rừng này sao lạ quá vậy chị ?

Khánh Dung cóc lên đầu em :

– Trời ơi ! Khu rừng quen thuộc với tất cả mọi người dân Đà Lạt mà em kêu là lạ, bộ em không biết con đường này dẫn đến thung lũng tình yêu sao ?

Hoài Thương cười ngượng nghịu :

– Em có đến đây bao giờ đâu mà biết. Mà thôi, em xin cảm ơn chị đã tìm cách đưa em ra đây. Bây giờ em đi nghe ?

– Ủa ! - Khánh Dung trợn mắt - Em đi đâu vậy ?

Hoài Thương nói thân nhiên :

– Em đến khu rừng cắm thăm mộ mẹ.

– Khoan đã - Khánh Dung ấn cho Hoài Thương ngồi xuống. Một tí nữa em đến thăm mẹ cũng kịp mà. Còn bây giờ em phải ngồi đây để chờ gặp một người.

Hoài Thương ngơ ngác :

– Người nào hả chị ?

– Đừng nôn nóng - Khánh Dung ra vẻ quan trọng, chỉ tay ra phía trước - Đó, em thấy không, cái người đó đó.

– Người nào đâu ? - Hoài Thương căng mắt nhìn về phía trước, nhưng nàng chẳng thấy gì cả ngoài đồi núi xa xa ẩn hiện dưới lớp sương mù.

– Ai đâu chị ? Người nào đâu ?

Một bàn tay đặt lên vai nàng âm âm, tiếng chân người quỳ xuống thảm cỏ xanh, một hơi thở gấp phả nhẹ vào gáy rồi một giọng nói âm âm vang lên :

– Người này nè !

Hoài Thương quay phắt người lại, chợt nàng thở phào nhẹ nhõm, hai tay ôm ngực :

– Trời ơi ! Anh Thanh, anh làm em sợ hết cả hồn, cứ ngỡ....

– Thanh hỏi nhanh, trong lúc mất si tình đắm đuối :

– Ngỡ ai ?

Hoài Thương ngồi dậy sửa lại chiếc khăn len quấn cổ, đôi má đỏ hồng hồng :

– Ngỡ.... mà chị Khánh Dung đâu rồi hả anh ?

Thanh nhích đến gần nàng, tia mắt chàng gần như ngây dại trước vẻ đẹp toàn bích của nàng :

– Chị Dung nào ! Ở đây chỉ có em với anh thôi.

Bây giờ Hoài Thương mới nhận ra ánh mắt chàng khác lạ, nó lạ lùng, mơ màng và quyến rũ :

– Anh Thanh ! Anh làm sao vậy ? Anh muốn gặp em để làm gì ? Sao anh không đến nhà thăm chị Diễm Châu ?

– Không ! - Thanh chợt chụp lấy vai nàng - Hoài Thương, em nghe anh nói đây ! Anh không yêu Diễm Châu nào cả mà anh yêu em. Em rõ không, anh yêu em.

– Yêu em ? - Hoài Thương mở tròn mắt bàng hoàng - Anh yêu em ư ? Ồ, không anh chỉ nói đùa thôi có phải không ?

– Không ! - Thanh lắc đầu, bàn tay chàng từ từ siết chặt bờ vai nàng. Tia mắt âm áp, chàng trút cạn tâm tình bằng giọng nói thiết tha triu mến.

– Hoài Thương ! Anh không bao giờ đùa giỡn với tình yêu. Anh yêu em ! Yêu từ buổi đầu tiên gặp em ở câu lạc bộ làm quen. Em có biết không, sau lần gặp gỡ đó, anh như kẻ bị em thu mất tâm hồn. Lên Đà Lạt thực tập cũng vì em.

Hoài Thương liếm môi sợ hãi, thân thể nàng cứng đờ trong vòng tay mạnh bạo của chàng.

– Thế còn Diễm Châu ? Sao em không hiểu gì cả.

– Diễm Châu ! - Phan Thanh cười đau đớn - Đó chỉ là một lầm lẫn tai hại của anh thôi. Lần ấy, anh cứ ngỡ em là em của Quốc Dũng, nào ngờ.... Bây giờ anh đã nói tất cả rồi. Hoài Thương ! Anh chỉ yêu có mỗi em thôi. Anh sẽ cưới em làm vợ, hãy xa rời căn nhà âm u quái đản kia đi, anh sẽ lo cho em một cuộc sống đầy đủ tinh thần và vật chất.

Đôi mắt đẹp chớp chớp nhanh. Thanh như thấy cả một trời sao trong đấy. Giọng nàng run run đứt quãng.

– Tình yêu ! Sao bất ngờ và đột ngột thế này ? Thanh ơi, anh nói thật, anh yêu em ?

Thanh gật đầu đầy hy vọng. Nàng hốt hỏi một câu ngớ ngẩn :

– Thế em có yêu anh không ? Tình yêu nó là như thế nào ? Sao em thấy hồn lửng lơ như say như

tinh. Không biết gì cả vậy nè !

Thanh chợt kéo nàng sát vào lòng mình :

– Tình yêu là như thế này đây. Bờ môi chàng chạm nhẹ lên đôi má bầu lạnh ngắt thơm mùi cây cỏ, rồi men men tìm đến môi nàng :

– Không - Hoài Thương chợt la to - Em hiểu rồi. Tình yêu phải là sự rung động của con tim. Thanh ơi ! Em bất ngờ, em bàng hoàng, nhưNg tim em không rung động. Trước nụ hôn của anh, em vẫn đứng đưng. Dường như em chưa yêu anh. Phải rồi, em chưa yêu anh đâu.

– Hoài Thương ! Em đừng nói những lời như vậy mà - Phan Thanh như van vãn, chồm lên toan nắm lấy tay nàng, nhưng Hoài Thương đã kịp thời lùi lại, nàng đưa tay lên môi, lắc đầu.

– Không, với anh, tình cảm em dành cho anh chỉ là tình bạn. Còn tình yêu, hoàn toàn không có. Em không yêu anh thật mà.

Nói xong, nàng co chân bỏ chạy thật nhanh, tan biến vào giữa rừng đêm tĩnh mịch.

– Hoài Thương ! - Tiếng gọi của chàng biến mất giữa hư vô. Trời ơi ! Sao emỡ vô tình lắm vậy Hoài Thương ơi, em có biết là từng lời em nói như lưỡi dao cắt nát tim anh ? Hoài Thương ! Hoài Thương ! Trời ơi ! Tại sao nàng lại chẳng yêu con ? Nàng yêu ai ? Nàng yêu ai ? Kẽ nào được nàng ban cho cái diễm phúc tuyệt vời kia.

Phan Thanh vật vờ giữa rừng đêm, bàn tay chàng nắm mạnh trên thềm cỏ đỏ lừ đau điếng. Trái tim gọi tên nàng đến rỏ máu đỏ tươi vậy mà Hoài Thương vẫn vô tình, vẫn chẳng chút đoái hoài thương tưởng. Giờ đây, nàng ở đâu ? Bàn tay chàng chợt chạm phải chiếc khăn len quàng cổ của nàng rơi trên thềm cỏ. Chàng cúi xuống nhặt nó lên, áp vào môi mà tưởng tượng ra làn da trắng mịn màng của người yêu bé nhỏ.

– Hoài Thương ơi ! Anh yêu em, anh sẽ cưới em làm vợ.

Sao trên trời bỗng vỡ ra nhoe nhoẹt. Thì ra Phan Thanh đã để mềm lòng rơi lệ. Lần đầu Thanh biết được niềm đau của kẻ thất tình.

– Miu, miu, lại đây, lại đây. Giỏi !

Hoài Thương cầm quả cầu lên, dứ dứ trước mặt chú mèo con. Con vật nằm yên không thềm nhìn đến quả cầu trong tay cô chủ, bởi lẽ nó đã quen thuộc với cái trò đùa này của nàng rồi. Đừng thấy nàng cho mà ham, không tin cứ nhảy lên chụp thử đi, nàng sẽ giật quả cầu, bật cười khanh khách, rồi bắt nó rượt theo quả cầu kia đến khi nào mệt bờ hơi tai mới chịu buông tha.

– Miu, miu, chị cho cung nè - Nàng hạ quả cầu xuống thấp hơn một chút nữa. Con mèo ngứa ngáy chân tay quá, nhưng nó vẫn phải kiềm, thè chiếc lưỡi đỏ chót ra liếm nàng, chiếc đuôi dài khẽ quạt sang trái rồi sang phải.

Hoài Thương chạm quả cầu vào râu nó, con mèo nghe nóng mũi bất thành linh, nó búng mình lên cao, hai tay ôm gọn quả cầu.

Té lăn tròn trên mặt đất, nhưng con mèo chẳng nghe đâu. Nó chỉ kêu "ngheo" một tiếng rồi ôm quả cầu chạy thật xa để nàng khỏi giành lại mất. Nhưng nó đã mắc lừa nàng, vì chạy càng xa, quả cầu càng nhỏ. Cuối cùng trong tay nó còn lại một đầu chỉ nhỏ xíu.

Đầu chỉ đó đột nhiên vượt khỏi tay nó, nhảy xuốt đất rồi bò đi từ từ như trêu chọc. Con mèo điên tiết, quên cả cảnh giác nó đuổi theo chụp bắt cọng chỉ.

Một lần hụt, hai lần hụt, con mèo nóng quá, nó thu mình lại lấy đà rồi phóng nhanh về phía trước, quyết không để vượt nữa thì...

– Miu, miu giỏi quá ! Lại bị lừa nữa rồi.

Sau tiếng nói thanh thanh, con mèo thấy mình nằm gọn trong tay cô chủ. Trên bàn tay nàng còn nắm nguyên một núi len. "Ngheo", nó kêu to một tiếng, nhảy khỏi tay nàng rồi giận dỗi bỏ đi.

Hoài Thương bật lên tiếng cười thích thú, ngồi xuống ghé xích đu, nàng thả hồn theo từng trang thơ tình lãng mạn.

Sau một tàn cây, Quốc Dũng thềm theo dõi từng hạnh động của Hoài Thương, từng cử chỉ hồn nhiên của nàng đã làm cho tim hấn sôi lên những dịp đập khác thường. Bây giờ thì hấn có thể nói mình yêu cô gái ấy thật sự rồi. Phải người con gái thiên thần có đôi mắt buồn mọng nước kia, nàng có đủ khả năng và uy quyền để bắt con tim băng giá của bất kỳ ai đập lên chữ tình yêu rộn rã.

Nàng thật tuyệt vời ! Trong ánh sáng ban mai rực rỡ, màu hồng trên chiếc áo nàng càng tăng lên bao nét yêu kiều. Ôi, biết bao giờ, ta mới được ôm lấy cái thân thể ngọc ngà kia ? Làm sao hôn được lên môi nhỏ thơm mùi hoa cỏ cho thỏa cơn thềm khát bao ngày ?

– Ôi ! Giá mà ta được chở nàng đi khắp mọi nơi để khoe rằng : Nàng là người yêu bé nhỏ của ta. Quốc Dũng thầm mơ đến một ngày, bàn tay nhỏ nềm mại của Hoài Thương ve vuốt khắp người chàng, rồi buông tiếng cười khúc khích ngây thơ để cùng nhau đi vào giấc ngủ.

Nhưng nếu muốn biến tất cả những giấc mơ kia thành hiện thực, hẳn phải chiếm được trái tim nàng. Dĩ nhiên là phải có sự ủng hộ của mẹ ruột hẳn. Dưới áp lực của mẹ, Hoài Thương tất phải vâng lời. Đúng rồi, hẳn phải chiếm lấy trái tim nàng trước khi Phan Thanh giành mất.

Dũng sẽ vạch cánh lá bước ra. Nhẹ bước đến gần Hoài Thương, nàng vẫn mãi thả hồn vào trang sách không hay biết. Hắn mở miệng cất giọng khàn khàn, lòng thầm hỏi sao hôm nay mình run dữ vậy nè !

– Hoài Thương, em đang xem gì vậy ?

Nàng ngẩng đầu dậy, hơi ngạc nhiên trước lời nói dịu dàng khác thường này :

– Dạ, em đang xem một quyển truyện của nhà văn Lãng Du.

– Thế à ? - Dũng đưa lưới liếm quanh chiếc môi khô khốc - Hoài Thương cho anh ngồi đây nhé. Anh có chuyện muốn nói với em.

Hoài Thương xé sách, ngược nhìn thái độ của Dũng, rồi rút vai cười khúc khích :

– Anh hỏi lạ lùng chưa ? Nhà của anh mà, anh muốn ngồi đầu mà chẳng được.

Dũng rút rờ ngồi xuống thành xi măng. Bao nhiêu tánh hung hăng bỗng chốc tan biến. Trước mặt nàng, chàng chỉ là gã tình si không hơn kém. Dũng nhìn trời đất nói băng quơ :

– Bữa nay trời ấm hơn mọi ngày, em có nhận thấy điều đó không ?

Hoài Thương ngược mắt nhìn trời, môi nở nụ cười rạng rỡ :

– À ! Đúng rồi, vậy mà em không biết chứ - Hai bàn tay nhỏ chập vào nhau, nàng reo vui như vừa khám phá ra một điều lý thú. Mà anh có biết vì sao hôm nay trời ấm hơn thường khi không ?

– Vì sao ? - Anh mắt chàng nhìn nàng đắm đuối.

Chiếc môi nhỏ hơi nhếch lên, nàng làm ra vẻ quan trọng :

– Vì đã sắp đến mùa xuân rồi đấy !

Quốc Dũng phì cười :

– Mùa xuân, thế là anh em mình mỗi người được thêm một tuổi, anh hai mươi sáu, em mười chín, thích thú thật.

Hoài Thương gật đầu, chợt nàng nhìn chàng chăm chú. Lâu lắm rồi nàng mới nhìn thấy Dũng tươi trẻ, hồn nhiên như thế này. Bao kỷ niệm ấu thơ trở về đầy ắp. Có lẽ trời phật đã nghe được lời cầu khẩn của nàng hàng đêm trong giấc ngủ. Đã khiến Dũng biến đổi tâm tính. Ôi thế này thì tuyệt vời biết bao ! Nàng sẽ có thêm một người anh.

– Hoài Thương ! Sao em nhìn anh ghê vậy ? - Giọng Dũng đưa nàng trở về thực tại. Chớp lệ đôi mắt đẹp, Hoài Thương nói nhanh :

– Anh hôm nay thật lạ lùng, em như không nhìn ra anh của ngày hôm qua nữa, có cái gì đó biến chuyển trong con người anh phải không ?

Quốc Dũng mơ màng :

– Phải. Trong con người anh vừa có một biến chuyển lạ lùng. Em có biết nó là cái gì không ? Tình yêu đó.

– Tình yêu ư ? - Nàng kêu lên ngơ ngác.

Quốc Dũng nói tiếp :

– Phải. Hai mươi sáu tuổi rồi, anh mới nhận ra tình yêu thực sự. Tình yêu đẹp lắm, phải không em ?

– Em cũng không biết nữa. Hoài Thương nói thật lòng mình, tình yêu chưa đến với em, như8Ng em tin là tình yêu đẹp lắm.

Đôi mắt chàng nhìn về cuối trời xa :

– Đến bây giờ thì anh biết nguyên nhân nào đã khiến anh cùng Tuyệt Lệ ly dị cùng nhau.

Nàng tò mò :

– Nguyên nhân nào ?

Chàng quay nhìn thẳng mặt nàng :

– Nguyên nhân đó chính là em.

– Ôi ! - Hoài Thương ôm ngực bàng hoàng - Anh nói gì lạ vậy ? Em là nguyên nhân làm anh chị tan vỡ hạnh phúc gia đình ? Lúc anh và chị Lệ thôi nhau, em hãy còn nhỏ xíu.

Quốc Dũng trầm ngâm :

– Ba năm về trước, em hãy chỉ còn là đứa trẻ, và anh, anh không hiểu nguyên nhân nào khiến anh chán ghét Tuyết Lệ. Hoài Thương, em biết là anh yêu em, yêu em từ lâu lắm rồi không ?

– Yêu em ư ? - Hoài Thương giật mình đưa mắt nhìn quanh sợ hãi. Quốc Dũng cười buồn bã.

– Hoài Thương ! Em đừng sợ. Hôm nay anh sẽ nói tất cả cùng em. Em có còn nhớ thuở xa xưa, thuở chúng mình lên năm, lên mười không ?

Hoài Thương chớp mắt lắng nghe, Quốc Dũng nói tiếp :

– Lúc đó, chúng ta chơi đóng trò cô dâu chú rể với nhau, và em đã nói gì với anh, em có còn nhớ không ?

Giọng nàng nói xa vời :

– Em đã nói là khi lớn lên em chỉ lấy anh làm chồng của em thôi - Đôi má hồng chột đỏ, Hoài Thương kêu lên bối rối - Nhưng đó chỉ là chuyện trẻ con. Anh nhớ để làm gì ?

– Năm tháng trôi qua, ký ức có phai mờ, nhưng câu nói của em cứ vang hoài trong tâm kham. Lúc cưới Tuyết Lệ, anh cứ tưởng vậy là xong, tất cả chỉ là trò đùa lúc trẻ.

Quốc Dũng chầm một điều thuốc :

– Thế nhưng, em dần lớn lên, xinh đẹp, ngây thơ như một thiên thần. Anh thấy mình đã sai lầm và em biết không, chẳng có cái khổ nào hơn phải sống với một người mà lòng không yêu mến.

Hoài Thương rùng mình :

– Chính ra, chỉ vì em mà anh đã hành hạ hắt hủi mẹ con chị Lệ một cách tàn tệ, đến nỗi chị ấy phải đem đơn ra tòa đòi ly dị.

Quốc Dũng không trả lời. Hoài Thương lại kêu lên uất ức :

– Thế anh có biết là mình đã nuôi một mối tình tuyệt vọng rồi không ? Làm sao mà em lại là vợ của anh được chứ ? Anh không biết là mình...

Chàng ngẩng dậy, cắt ngang lời nàng :

– Anh biết và anh cũng biết chúng mình không cùng dòng máu. Anh yêu em, anh sẽ xin phép cha mẹ cho chúng mình làm lễ thành hôn, rồi đưa nhau đến một nơi thật xa để dựng xây hạnh phúc.

– Trời ơi! -Hoài Thương lắc đầu sợ hãi- Anh điên rồi, chuyện đó không bao giờ có được đâu, vì...

Dũng chụp tay nàng nôn nóng:

– Vì sao?

Hoài Thương buông thẳng một câu:

– Vì em không yêu anh. Không bao giờ yêu anh cả.

– Thế thì em yêu ai? - Dũng siết chặt tay nàng hét lớn- Có phải Phan Thanh không?

Hoài Thương lắc đầu:

– Không. Em không yêu Phan Thanh mà cũng chẳng yêu anh.

– Không - Dũng gầm lên - Em phải yêu anh, anh đã nói rồi, em phải là vợ của anh.

Reng... reng..

Chuông cửa đột nhiên vang lên dồn dập, kịp thời giải cứu Hoài Thương thoát khỏi cơn nóng của kẻ yêu mình.

Quốc Dũng buông tay Hoài Thương, rít trong cổ họng:

– Em sẽ là vợ của anh, thằng nào dám yêu em, anh giết nó.

– Anh Dũng! - Hoài Thương gọi theo, nhưng chàng đã bỏ thẳng vào nhà, không buồn quay lại.

Nàng nhìn theo thần thờ như kẻ mất hồn.

– Hoài Thương! Anh lại phải leo rào nhưng lần này lỗi không... - Phan Thanh chột ngưng lời khi nhìn thấy vẻ mặt của nàng. Chàng chụp lấy bàn tay lo lắng hỏi - Hoài Thương! Em làm sao vậy? Trời ơi! Làm sao mặt em xanh lè, chân tay lạnh ngắt hết trơn vậy?

Hoài Thương đã kịp tỉnh thần, nàng gỡ tay mình khỏi tay Thanh, mệt mỏi nói:

– Xin lỗi anh. Em nhức đầu quá, không thể tiếp chuyện cùng anh được.

Nói xong, nàng chống tay đứng dậy, dợm bước đi. Thanh chụp tay nàng kéo lại:

– Hoài Thương! Em còn giận anh chuyện hôm ấy sao?

Hoài Thương lắc đầu:

– Không. Em muốn được yên tĩnh. Hôm khác anh đến đây mình nói chuyện nhiều hơn.

– Hoài Thương! - Chàng không buông tay nàng - Anh mang đến đây cho em một tin mừng. Giấy báo vào đại học của em đây.

Mắt nàng chột sáng lên:

– Ôi! Mơ ước của tôi. Anh Thanh, em cảm ơn anh nhiều lắm.

Thanh mỉm cười sung sướng khi thấy nàng vui:

– Có gì đâu mà em phải bận lòng. Miễn sao em hiểu là...

– Cầm nói! - Hoài Thương đặt nhanh một ngón tay vào giữa miệng chàng - Trước sau em vẫn xem anh là một người bạn không hơn không kém.

– Hoài Thương! - Thanh khỏ sở kêu lên, nhưng Hoài Thương đã lắc đầu - Thôi, em phải vào nhà lo bữa cơm trưa đây. Anh đừng lôi kéo một hồi là em bị mắng đó.

Đôi chân sáo nhảy nhanh trên thềm cỏ, thanh cúi đầu nhìn xuống đôi bàn tay mình như tiếc ngẩn ngơ, một báu vật quý giá vừa vượt khỏi tầm tay. Không! Chàng ngẩng đầu lên kiên quyết, không thể để nàng vượt mất khỏi tầm tay một cách dễ dàng như vậy được.

Một cảm giác rờn rợn khắp sống lưng. Thanh quay nhanh người lại, chợt chàng rùng mình nhận ra từ trên lầu cao, một đôi mắt sáng, hừng hực lửa, đang trợn nhìn chàng như muốn ăn tươi nuốt sống.

– Thôi đi! Tao nói không là không, mày đừng có lải nhải cho mắ công. Di Hoa hắt tay Quốc Dũng, nói lạnh lùng.

Chàng hắt chiếc áo lên vai, một tay thọc vào túi, đi vội lên lầu. Đến chân cầu thang, Dũng quay lại nhìn mẹ, thản nhiên nói:

– Tôi nói với mẹ bấy nhiêu đó thôi. Nếu mẹ không làm thì cũng chẳng sao, tôi có cách của tôi.

Nói xong, chàng toan bước lên bậc thang đi tiếp, bà Hoa gọi theo:

– Dũng, cách của mày là cách gì hả?

Dũng quay nhìn lại, tựa lưng vào cầu thang nói vọng xuống:

– Cách nào mà chẳng được. Mẹ hỏi làm chi?

Bà Hoa thở dài, dịu giọng:

– Thôi được rồi, để đó rồi tao nói cho. Nhưng Dũng nè, mẹ thật không hiểu sao con lại đi yêu con nhỏ đó được chứ?

Dũng mỉm cười, đi lại gần mẹ:

– Tại mẹ ác cảm với nàng. Chứ mẹ nhìn công tâm một chút, mẹ sẽ thấy Hoài Thương đẹp tuyệt vời.

Bà Hoa lặng thinh không đáp, thăm công nhận con mình nói đúng. Quốc Dũng lại nói thêm:

– Con cho mẹ hay, thằng Thanh nó yêu Hoài Thương rồi đó.

Bà Hoa giật mình nhảy nhồm:

– Yêu con Thương! Còn Diễm Châu thì sao?

Ngồi xuống ghế salon, hai tay đan vào nhau, Quốc Dũng bàn mưu cùng mẹ:

– Bởi vậy, con nói mẹ gả Hoài Thương cho con. Thằng Thanh không còn ai, phải yêu Diễm Châu thôi. Mẹ thấy một công mà hai chuyện.

Bà Hoa cắn môi:

– Biết vậy rồi, nhưng thấy con yêu thương con nhỏ đó, mẹ ứa gan quá.

Quốc Dũng đến gần mẹ, đặt tay lên vai bà, nói tình cảm:

– Mẹ không thương con sao? Mẹ nỡ để con phòng không lạnh lẽo như thế này hoài sao? Mẹ không có cháu để ẵm bồng với mọi người à?

Bà Hoa quay lại nhìn con:

– Gần một tháng nay, mẹ không thấy con Lê bé thằng cu Dương lại thăm mẹ.

Quốc Dũng nhăn mặt:

– Thôi đi mẹ Ôi. Hiện tại mẹ không lo, lại đi lo quá khứ.

Bà Hoa xùi theo con:

– Ừ thì mẹ bằng lòng. Mẹ bằng lòng cưới Hoài Thương cho con, nhưng hiện ông Thịnh có chịu gả không?

Quốc Dũng nói kiên quyết:

– Thì mẹ cứ nói với ba đi, nếu không được, con sẽ tính cách khác.

Bà Hoa tò mò:

– Cách khác là cách nào, con kể cho mẹ nghe với.

Dũng cười thâm hiểm:

– Con làm mọi việc đã lỡ dở rồi gạo thành cơm, ván đóng thuyền thì dù cho có trời cũng không cản được.

Bà Hoa cười khoái trá:

– Con của mẹ, con quả là đa mưu túc trí.

Dững đứng dậy:

– Thôi, con đến nhà thằng bạn một chút đây. Mẹ ráng lo việc này giùm con nhé.

Bà Hoa gật đầu không nói. Tâm trí bà đang mãi bận lo toan tìm mưu giúp cho thằng con ngang bướng của mình. Cưới Hoài Thương cho Dững, bà không muốn một chút nào. Nhưng bà biết tính con, nếu không làm theo ý nó, nó sẽ bỏ nhà ra đi, sẽ gây ra bao nhiêu điều tác tệ không hay khác.

Nói làm sao? Bằng cách nào? Để ông Thịnh thuận ưng, đó là điều khó, mặc dù cả hai không cùng huyết thống, nhưng con ông, con bà lấy nhau, tránh sao được tiếng đời đàm tiếu? Liệu ông Thịnh có dám vượt qua tiếng đồn mai mỉa? Hoài Thương là đứa con gái duy nhất của ông, làm sao ông chấp nhận một cuộc hôn nhân âm thầm không giá thú?

– Kia mình, sao ngồi đây buồn thiu vậy? Bọn trẻ đâu cả rồi?

Ông Thịnh đi làm về cất tiếng hỏi vang vang.

Bà Hoa quay sang, mỉm cười:

– Tụi trẻ đi vắng cả. Ông lại đây, có trà nóng, uống một miếng cho khỏe.

Ông Thịnh lật chiếc nón treo lên giá, đến ngồi bên ghế, ông vừa rót nước ra tách, vừa nói với bà:

– Đạo này giá cả biến động ghê quá. Nghe đâu sắp có đổi tiền. Bà có hay chưa?

Bà Hoa gật đầu:

– Rồi. Tôi đã hỏi hết mấy dây hụi lớn mua vàng về trữ. Còn trên ông thì sao?

Ông Thịnh cười hề hề:

– Hàng đất hết biết. Tôi cho tụi nó tăng giá tổi đa.

Bà Hoa lo sợ:

– Nay ông, sao ông không trữ hàng lại, rủi ro có gì...

Ông Thịnh đưa tách trà lên môi, cười hề hề:

– Bà mà còn hoang mang thì trách gì bản dân thiên hạ. Làm gì có chuyện đổi tiền, đó chẳng qua là mảnh mung của bọn tôi, lâu lâu tung một tin giật gân ra mà hốt bạc.

Bà Hoa cười theo:

– Ai bảo ông không nói, làm cho tôi cũng hoang mang mua mất hết một mớ đồ.

– Càng tốt chớ sao? Như vậy càng làm cho bọn họ hoang mang nhiều hơn. - Ông chợt quay đầu vào nhà trong gọi lớn - Hoài Thương! Hoài Thương à!

Bà Hoa thở dài:

– Nó có ở nhà đâu mà ông kêu. À, ông nè! Tôi thấy con Thương nó cũng lớn rồi, sao ông không gả nó đi?

Ông Thịnh ngạc nhiên trước cử chỉ chăm sóc của bà:

– Nó mới có mười chín tuổi, lớn lao gì.

Bà Hoa ngồi sát vào ông, thủ thỉ:

– Ông đừng có lạc hậu, con gái đời nay mười bảy, mười tám đã có chồng hết trơn. Ông để con gái lớn trong nhà hoài có ngày nó xì ra là mang nhục.

Ông Thịnh gật đầu:

– Bà nói cũng đúng, nhưng tôi biết gả nó cho ai, hồng lẽ kêu đại ai đó vô mà gả?

Bà Hoa đảo mắt nói nhanh:

– Nhưng tôi hỏi ông, nếu có người yêu thương nó thật tình, ông có chịu gả không?

Ông Thịnh rút tẩu châm thuốc hút:

– Chịu, nhưng với điều kiện: Người thanh niên đó phải biết làm ăn, đàng hoàng, con nhà gia thế.

Bà Hoa mỉm cười:

– Nếu người thanh niên đó xuất thân từ một gia đình giàu có như nhà mình, phẩm chất đạo đức cỡ thằng Dững nhà mình, ông có chịu không?

Ông Thịnh gật đầu không suy nghĩ:

– Chịu chứ.

Bà Hoa nói tiếp luôn:

– Vậy ông chuẩn bị đi, người thanh niên đó chính là Quốc Dững con của tôi.

– Cái gì? - Ông Thịnh nhảy nhồm trên ghế salon nhìn bà trân trối - Bà vừa nói cái gì? Bà không định đùa với tôi chứ?

Bà Hoa nói nghiêm trang:

– Tôi không đùa đâu. Tôi đang hỏi cưới con ông cho thằng con trai của tôi đó. Vừa rồi ông đã bảo là chịu gả, sao bây giờ ông có thái độ lạ lùng như vậy?

Ông Thịnh lắc đầu, kêu lên:

– Trời ơi! Bà điên rồi, bà có biết tụi nó là gì của nhau không?

Bà Hoa gật đầu:

– Tôi biết. Tụi nó chẳng là gì của nhau ngoài mỗi việc gọi chúng ta là cha mẹ. Ông Thịnh! Thằng Dũng nó yêu Hoài Thương thật tình, ông đồng ý nghe.

Ông Thịnh quát lên:

– Đồng ý cái gì mà kỳ cục vậy. Tôi với bà ở với nhau chưa đủ sao mà bà còn muốn cho lũ con của mình ở với nhau nữa chứ. Bộ bà muốn cho thiên hạ cười thúi mũi hay sao?

Bà Hoa đánh đấm:

– Mặc kệ thiên hạ, mặc kệ lũ vô công rồi nghề đó. Tôi hỏi ông: Một trai, một gái không phải ruột thịt, gần gũi nhau lâu ngày, tất phải nảy sinh tình cảm. Ông mà cấm đoán, đến ngày mọi việc dỏ lờ ra rồi, thì đừng có trách.

Ông Thịnh ngậm ngừ:

– Nhưng mà tôi...

Bà Hoa đứng dậy:

– Không có nhưng nhị gì cả. Một là ông gả Hoài Thương cho thằng Dũng. Hai là mẹ con tôi cuốn gói rời khỏi căn nhà này.

– Khoan mà! - Ông Thịnh kéo tay bà ngồi xuống ghế. Nhưng mà con Thương nó có chịu thằng Dũng không đã chứ?

Bà Hoa dịu giọng:

– Chỉ cần ông đồng ý gả. Còn con Thương có chịu hay không là chuyện của nó.

Ông Thịnh thở dài:

– Tôi chịu. Nhưng còn phải hỏi qua ý kiến của Hoài Thương.

Bà Hoa mỉm cười rạng rỡ:

– Dĩ nhiên là phải hỏi qua ý kiến của Hoài Thương rồi! Ép dầu ép mỡ, chứ ai nỡ ép duyên.

Ông Thịnh không trả lời, lim dim mắt mơ màng. Lòng ông cảm thấy an tâm đôi chút. Vì ông biết rằng Hoài Thương sẽ không bao giờ chấp nhận cuộc hôn nhân kia.

Ông nào hay, bên cạnh mình, bà Hoa cũng đang đắm chìm trong cơn suy tưởng. Bà không cần Hoài Thương đồng ý. Bà chỉ cần ông chấp nhận, để con bà dễ ăn, dễ nói khi một mai ván đã đóng thuyền. Cây kim đồng hồ nhích dần về con số sáu. Hoài Thương nôn nóng nhìn về phía cổng rào. Lạ lùng, sao hôm nay cha nàng về trễ thế này? Bộ Ông không biết là nàng đang nôn nóng lắm sao?

Mở tờ giấy báo, nàng đọc lại lần nữa mảnh giấy trắng xếp tư được ép kẻ càng trong đó, lòng rộn rã niềm vui không tả nổi. Ép mảnh giấy vào lòng, nàng mở miệng cười rạng rỡ.

Mơ ước của nàng đây. Ôi! Niềm mơ ước ngày thơ sắp trở thành hiện thực. Nàng sẽ được hòa nhập vào thế giới huyền diệu của sắc màu rực rỡ. Những nét bút làm xao động lòng người! Rồi đây, nàng sẽ trở thành họa sĩ, sẽ sáng tác những bức tranh tuyệt vời mà bấy lâu lòng nàng hằng ấp ủ. Đó là những chiếc tàu mang cánh buồm màu trắng. Giữa gió lộng trùng khơi chở ước mơ xa. Đó là những cánh chim rộng mở, bay về cuối chân trời tìm gặp ánh hoàng hôn. Đó là những nụ hoa hồng e ấp nở, như tình yêu của cô gái đang xuân. Ôi, sắc màu kỳ diệu, sẽ ban cho nàng quyền năng cao cả, sẽ chấp cánh cho nàng bay, bay lên giữa tầng trời.

Hoài Thương lại lim dim mắt mơ màng. Không còn xa nữa, nàng sẽ được lên sống ở Sài Gòn. Thành phố ồn ào, viên ngọc của Viễn Đông. Ở nơi đó, nàng sẽ được tiếp xúc với những họa sĩ tài danh, sẽ được dịp đến câu lạc bộ làm quen một cách thường xuyên hơn. Và biết đâu sẽ có một ngày nàng gặp lại Lăng Du.

Lăng Du! Ôi, sao mà nàng nhớ như in cái dáng của người ngồi giữa hội trường rộng lớn. Tay khảy chiếc đàn guitar cũ kỹ giọng chàng vang thu trọn hồn người:

Thiết tha say sưa êm đềm

Tình yêu rực rỡ xóa tan hết ưu phiền

Đắm say trong muôn mây hồng

Cùng em chìm đắm mỗi mơ thầm hương nồng.

Tình yêu! Tình yêu là thế nào đây? Sao Phan Thanh lại bảo là trong tình yêu còn nhiều hương vị của

đang cay. Có thật như vậy không hả Lăng Du? Sao trong những trang tiểu thuyết của người, em chỉ thấy tình yêu thật nhẹ nhàng êm ái, chỉ có mây hồng, hương hoa đưa diu diu, cùng nỗi đắm say ngây ngất hòa lẫn niềm đam mê rạo rực giữa hồn xuân.

Tình yêu ơi, bao giờ người mới đến? Ta mở cửa tim hồng chờ đón người đây. Hãy đến với ta thật nhẹ nhàng êm ái, đừng đột ngột bất ngờ như cửa Phan Thanh, cũng đừng mạnh bạo cuồng sôi như Quốc Dũng mà làm cho ta hoảng sợ.

Mãi mơ màng suy tưởng, Hoài Thương không hay cha và dì Hoa đã về đến nhà. Cho đến khi nghe thấy giọng dì Hoa vang lên chất chứa, nàng mới giật mình thức tỉnh.

– Đó! Bây giờ thì ông chịu tỉnh chưa? Lúc nào cũng mơ mơ màng màng như vậy đấy! Không mơ tưởng đến trai thì tôi đi đâu ngay xuống đất.

Hoài Thương lật đật đứng dậy, mỉm cười thật tươi:

– Dạ thưa cha, thưa dì mới về. Để con vào hâm lại thức ăn.

Ông Thịnh khoát tay:

– Khởi đi con, hôm nay cha với dì ăn ở nhà hàng no rồi.

– Ôi! - Nàng vỗ tay reo vui - Cha và dì sướng quá! Mà cha ơi! - Hoài Thương kêu lên nũng nịu.

Ông Thịnh ngồi xuống ghế, lơ đãng hỏi:

– Há? Gì vậy con?

Hoài Thương cắn môi, đưa mắt nhìn dì Hoa một cái thật nhanh, rồi đến ngồi bên cha vui vẻ nói:

– Cha biết không. Con đã vào đại học rồi.

– Thế à? - Ông Thịnh quay sang nhìn con mỉm cười - Con đậu vào trường nào? Y khoa hay Kinh tế?

Hoài Thương lắc đầu:

– Hồng phải. Con đậu vào trường Mỹ thuật. Giấy báo họ gọi về cho con nè. Cha xem đi.

Ông Thịnh đón lấy tờ giấy từ tay con, đeo kính vào xem chăm chú. Xem xong, ông hơi ngạc nhiên:

– Con thi vào trường này hồi nào? Mà học trường này ra làm gì?

Nàng đặt cầm lên vai cha, cất giọng trong veo:

– Con thi một lượt với hai trường kia. Còn sau khi tốt nghiệp ra trường, con sẽ trở thành một họa sĩ.

Một họa sĩ có thích không cha? Lúc đó, con sẽ vẽ chân dung cha và mẹ đẹp tuyệt vời.

Bà Hoa chợt sen vào:

– Thôi đủ rồi. Gạo tiền đâu mà nuôi cô học ba cái nghề vô tích sự đó.

Ông Thịnh gật đầu:

– Đúng rồi đó con. Đời nay nên thực tế một chút.

Hoài Thương phụng phịu nói:

– Nhưng con thích họa, sau khi ra trường, con sẽ tự vẽ kiếm sống, không làm phiền để cha mẹ nữa đâu.

Ông Thịnh phì cười:

– Đừng bướng!

Thấy đôi mắt nàng long lanh ngấn lệ, ông Thịnh dỗ dành:

– Thôi đừng buồn. Ở nhà luyện thi rồi năm sau thi nữa. Cha hứa nếu con đậu Y khoa, cha sẽ cho con đi liền.

Hoài Thương tấm tức khóc:

– Nhưng con không thích học Y khoa, con chỉ thích học hội họa thôi.

Dì Hoa lại nói mát một câu:

– Dễ thường cô đem nước mắt ra hù dọa tôi với cha cô đấy à? Cô có thấy Khánh Dung không?

Người ta cũng bằng tuổi với cô. Vậy mà người ta biết vâng lời cha mẹ. Nay mai trở về làm bác sĩ, rõ ràng cho dòng họ. Còn cô chỉ được có nước mơ màng.

Hoài Thương nắm áo cha, năn nỉ:

– Cha ơi! Khánh Dung khác, con khác. Mỗi người có một thiên hướng riêng. Con không thể nào giống như chị ấy được. Cha! Cha cho con đi học nghe cha. Con van xin cha.

Giọng ông Thanh lạnh tanh:

– Từ trước đến nay, cha nói một là một, hai là hai không có việc đổi dời. Nếu con đậu Y khoa thì cha cho con học ngay lập tức, còn mọi ngành vẫn vợ khác, cha cấm!

Toạc.

Mảnh giấy báo trên tay bị Ông xé toạc làm đôi. Hoài Thương giằng lấy tay cha kêu lên nức nở:

– Cha! Trời ơi! Sao cha lại xé của con?

Ông Thịnh xoa xoa hai bàn tay vào nhau:

– Vì cha không muốn con thành họa sĩ. Hãy ôn luyện bài vở năm sau thi lại.

– Không! - Hoài Thương đột nhiên đứng bật dậy, hét lớn - Con chỉ học hội họa, không học bất cứ một ngành nào khác.

Bốp!

Một cái tát như trời giáng khiến nàng té nhào xuống ghế. Hoài Thương đưa tay ôm má, ngược mắt nhìn cha kinh hãi:

– Cha!

Ông Thịnh bước tới nắm tay nàng, kéo dậy:

– Hoài Thương! Con phải học, học cho đến khi nào lấy được cái bằng bác sĩ như Khánh Dung.

Đôi mắt mờ lệ thắm, Hoài Thương lặng lẽ lắc đầu:

– Cứng đầu hả? - Ông Thịnh găm lên vung tay tát ngược hai cái vào giữa mặt nàng - Hoài Thương!

Tại sao con cãi lời cha hả?

Ông lại nắm tay nàng lôi dậy. Hoài Thương cất giọng nghẹn ngào:

– Vì cha đã giết chết mơ ước của con rồi.

– Khốn! - Bàn tay của ông lại giơ cao nhưng dì Hoa đã kịp thời đỡ lấy.

– Ông! Con nó không muốn học, ông ép nó làm gì?

Ông Thịnh ngồi xuống ghế salon thờ lên hồng hộc:

– Nhưng tôi không chịu nổi cái cảnh nó ngang bướng với tôi. Ngày xưa mẹ nó cũng đã từng...

– Ông chợt ngưng lời nói khi trông thấy đôi mắt Hoài Thương nhìn mình chăm chú. Ông hét lớn:

– Mà làm gì mà nhìn tao ghê vậy hả? Trời ơi! - Ông ôm lấy ngực kêu lên đau đớn - Nó muốn giết tôi mà.

Bà Hoa lật đật dùng tay xoa ngực cho ông, dịu dàng nói:

– Thôi, ông à. Giận để làm gì! Hãy ráng tịnh dưỡng sống với tôi thêm vài năm nữa. Con cái lớn cả rồi, mình lo cho nó, nó không chịu thì thôi. Học hay không tùy nó. Mà tôi thấy con gái học nhiều cũng chẳng hay đâu. Ông cứ gả phứt đi cho rảnh nợ.

Ông Thịnh chợt chống tay ngồi dậy nhìn Hoài Thương. Nàng đang ngồi trong ghế salon, thút thít khóc:

– Hoài Thương! Thôi được rồi, con không học nữa thì thôi, cha không ép. Nhưng con phải nghe đây, cha quyết định gả chồng cho con đó.

Hoài Thương rùng mình ngáng dậy:

– Lấy chồng ư? Không, cha ơi! Con...

– Là sao? - Ông Thịnh vỗ mạnh bàn, hét lớn - Con muốn chống lại tôi nữa phải không? Tôi quyết định rồi. Một, cô phải học để lấy bằng bác sĩ. Hai là lấy chồng. Cô chọn đi!

Hoài Thương nhắm mắt nghẹn ngào. Trời ơi! Sao cha nàng lại bắt nàng phải chọn một trong hai điều mà nàng ghê sợ. Làm bác sĩ, có nghĩa là ngày ngày nàng phải tiếp xúc với bao nhiêu bệnh tật, đau khổ của bệnh nhân rên xiết vì những căn bệnh thập tử nhất sinh. Là vĩnh viễn rời xa cây cọ, là không còn vươn đến những mơ ước xa vời. Là chấm dứt thời thơ mộng. Không... Hoài Thương cắn môi mình đến bật máu tươi để khỏi phải gào lên tiếng kêu phẫn nộ: Trời ơi! Tại sao số mệnh không thử chiều đến một lần theo ý muốn? Tại sao cảnh trái ngang cứ đeo theo nàng mãi thế này? Còn chồng, nàng phải có chồng trong cái tuổi hồn nhiên mười chín này ư? Khi nàng còn chưa biết hương vị tình yêu là thế nào nữa kia mà! Rồi chồng, rồi con, rồi cuộc sống của người đàn bà sẽ gắn chặt nàng vào bao nhiêu nỗi niềm, xoong chảo. Không... Không. Cha ơi! Con không thể chọn bất cứ điều kiện nào của cha được cả.

– Hoài Thương! - Ông Thịnh chợt chụp lấy vai nàng - Con nói đi, con chọn điều kiện nào của cha đưa ra hả?

Hoài Thương mở mắt, thì thào:

– Nhưng cha ơi! Ai sẽ là chồng của con kia chứ?

Bà Hoa cất giọng ngọt ngào:

– Chẳng có ai xa lạ đâu. Anh em với nhau cả mà. Thằng Dũng đó con.

– Hả? - Tưởng chừng nghe tiếng sấm nổ giữa thình không, Hoài Thương té phịch xuống ghế sững

sờ. Hồi lâu, nàng kêu lên phẫn hận.

– Không. Trời ơi! Cha ơi! - Nàng sụp quỳ dưới chân ông Thịnh - Con không chịu làm vợ của anh Dũng đâu.

Dì Hoa nghiêng rặng ken kết:

– Sao, cô nói sao? Cô chê thằng Dũng hả? Vậy chứ cô chịu ai? Thằng Thanh phải không?

Hoài Thương lắc đầu đau đớn:

– Không! Con không chịu ai cả! Con chỉ muốn đi học thôi. Cha ơi, con lạy cha, con năn nỉ cha, cha cho con học họa nghe cha.

Ông Thịnh hất mạnh tay nàng:

– Không nhiều lời, chọn đi, tao cho mày ba ngày suy nghĩ.

Nói xong ông quay lưng đứng dậy bỏ đi thẳng về phòng mình, bỏ mặc Hoài Thương té nằm dài trên đất lạnh. Dì Hoa bước lại gần nàng, bà đá mạnh vào hông nàng nói lớn:

– Suy nghĩ đi! Tôi nghĩ là cô nên sáng suốt chọn thằng Dũng làm chồng. Đừng dại dột chọn điều kiện đi học. Năm sau không đậu Y khoa là khó sống với ông nghe con!

Nói xong bà ngúng nguẩy đi theo ông, bỏ mặc nàng nằm đó.

Phải một lúc lâu, Hoài Thương mới có thể chống tay ngồi dậy nổi. Nước mắt tuôn tràn trên má, nàng ngồi yên trong bóng đêm nghe từng giọt lệ luôn rơi khóc cho đời mình nhiều lận đận.

Còn đâu mơ ước hôm nào? Nàng cúi nhặt mảnh giấy báo đậu vào đại học của mình lên tay nghe rung rung buồn tủi. Ngày mai này, Trường Đại học Mỹ thuật khi điểm danh, sẽ thấy vắng mặt một thí sinh. Họ chỉ biết rằng thí sinh đó có cái tên là Vũ Thị Hoài Thương, chứ làm sao họ có thể biết rằng, giờ đây trong bóng tối cô đơn, người thí sinh đó ôm cuộc đời mình trong lòng bàn tay mà khóc.

Hoài Thương chợt đưa tay lên ôm má. Ba cái tát của cha còn hằn sâu trên đó. Trong lớp da mỏng, từng tế bào thịt chuyển động, nóng bừng bừng đau nhức. Đây là lần đầu tiên Hoài Thương bị cha đánh. Nàng chợt nghe đau đớn rã rời. Phải chăng vì tình thương của cha vừa sụp đổ trong nàng?

Hay do cha giết chết giấc mơ đầu đời đẹp nhất của nàng?

Trời ơi! Nàng phải chọn điều kiện nào đây? Đi học để lấy bằng bác sĩ, nàng sẽ được khỏi cái không khí ngột ngạt này những bảy năm trời. Nàng cũng sẽ được lên Sài Gòn tròn tuổi sinh viên thơ mộng. Nhưng điều đó chẳng dễ dàng đâu, làm sao nàng đậu nổi vào trường Đại học Y khoa khi cả ba môn: Toán, Hóa, Sinh đều dở tệ? Những căn bản sơ cấp nhất về nó nàng đều không nắm vững. Đi học lại từ đâu ư? Hoài Thương cảm thấy muốn nổ tung đầu óc khi nghĩ đến cảnh mình phải ngồi yên hàng giờ để nghe thầy giảng về những con số khô khan. Và chắc gì nó chịu chui vào đầu óc nàng kia chứ! Nếu thi rớt! Ôi! Hoài Thương chợt rùng mình kinh sợ. Cha nàng sẽ chẳng bao giờ chịu tình là sức học nàng không đạt đến, mà ông sẽ nghĩ rằng nàng giả vờ thi rớt. Lúc đó hậu quả sẽ khó mà lường được.

Vậy là... Vậy là nàng phải chọn điều kiện thứ hai của cha ư? Lấy Dũng làm chồng? Trời ơi! Còn khủng khiếp nào hơn? Nàng phải cận kề bên gã đàn ông cục cằn, hung bạo đó ư? Không! Không! Trời ơi! Rồi còn dư luận, còn bạn bè, thầy cô. Tất cả sẽ nghĩ sao khi nhìn vào cuộc hôn nhân này. Trời ơi, nhục nhã, xấu hổ biết bao nhiêu!

Mẹ Ôi! Trong tuyệt vọng Hoài Thương lại kêu đến hồn linh của mẹ. Mẹ Ôi! Hãy cứu con! Con phải làm sao bây giờ? Làm sao con thoát được vòng tay Quốc Dũng? Mẹ Ôi! Hoài Thương chớp mắt nhớ lại, hình như lúc này trong cơn giận dữ, cha nàng có nhắc đến mẹ nàng. Sao cha lại bảo ngày xưa mẹ cũng từng...mẹ đã từng...như thế nào mà cha nàng bỏ lửng giữa câu? Nét mặt đón đau sâu khổ. Nhưng đó là chuyện xa xưa, còn hiện tại, nàng phải quyết định. Lẽ nào khi thời hạn ba ngày của cha cho đã hết, nàng trở thành vợ Quốc Dũng sao?

Có tiếng chân ai đi nhẹ nhẹ tiến về phía mình Hoài Thương hốt hoảng lùi vào sát chân ghế khi nhận thấy một bóng trắng lù lù tiến dần về phía mình một cách tự tin chậm chạp.

– Mẹ. ạ. Mẹ..

– Hoài Thương! - Giọng bóng trắng thì thầm - Em đừng la, anh đây không phải là ma.

– Hà? - Hoài Thương nhào chân lùi về phía sau, đẩy cái ghế chạy kết trên nền gạch.

Hắn ngồi xuống bên nàng:

– Làm sao mà anh ngủ được, khi dưới này tiếng nức nở của em như dao cứa nát lòng. Hoài Thương!

- Hắn đưa tay lên lau lệ cho nàng, Hoài Thương rùng mình kinh sợ khi nàng chợt nhận ra Quốc

Dững trờn trùng trục, chỉ độc một chiếc quần đùi.

– Anh Dững, anh về phòng ngủ đi! Em về phòng em, em hứa là không khóc nữa đâu.

Dững tiến lại gần nàng thêm chút nữa, bàn tay hần nhẹ vuốt lên tóc nàng.

– Hoài Thương, em định lẽ nào?

Hoài Thương khẽ gỡ tay hần không nói, Dững vụt ôm cứng nàng vào lồng ngực:

– Hoài Thương! Sao em từ chối tình cảm của anh? Bộ em không biết là anh yêu em đến mức độ nào sao?

– Không! - Hoài Thương vùng vẫy trong vòng tay nóng ấm của hần - Quốc Dững, buông ra. Anh không được quyền làm như vậy?

– Sao không được? - Hơi thở hần gấp bên tai nàng nóng hôi hổi - Cha mẹ đã thuận ưng rồi! Hoài Thương, em phải là vợ của anh.

– Không! Hoài Thương lắc đầu tránh khỏi nụ hôn của Dững rồi dùng hết sức bình sinh nàng chống tay ngồi dậy, nhưng không làm sao thoát được vòng tay cứng như gọng kìm của Dững.

– Cha ơi! - Hoài Thương vụt hét to - Cứu con với...

Dững dùng hai tay ấn vai nàng xuống đất cười gằn:

– La đi, la lớn nữa đi, la làm sao cho tiếng của nàng chui vào những căn phòng cách âm kia.

Hoài Thương tuyệt vọng đưa mắt nhìn về phía căn phòng kín bọc nhung của cha. Nàng biết mình đã phí công vô ích. Vì trong lớp kính cách âm kia, dù nàng có la hét hơn thế này gấp một trăm lần đi nữa cha nàng vẫn không nghe thấy một chút gì đâu. Không, trời ơi, Dững đã cúi xuống môi nàng lấy mất nụ hôn.

– Anh Dững! - Qua phút giây hồ thẹn. Hoài Thương vụt hét to - Nếu anh còn chạm đến người tôi, tôi sẽ cắn lưỡi chết ngay.

Lời nàng nói có hiệu lực ngay lập tức. Dững không dám tiến sâu hơn vì hần biết rằng Hoài Thương không phải kẻ hù suông.

– Hừ, hần đưa tay quẹt môi rồi quay lưng bước đi nhanh trước khi bỏ lại sau lưng một câu nói hàm hàm - Rồi cũng có ngày mày thuộc về tao. Cứ chờ xem!

Phải thật lâu Hoài Thương mới thoát khỏi cơn kinh hoàng sững sốt, nàng từ từ bước về phòng riêng với những bước chân như say như tỉnh.

Thả người nằm xuống giường với tất cả nỗi chán chường tuyệt vọng Hoài Thương tự hỏi: Nước mắt của mình chạy đi đâu mất cả? Để giờ đây đôi mắt này ráo lệ, khô khốc trước bao nhiêu biến cố đập dồn? Trời ơi! Ghê sợ biết bao nhiêu, Hoài Thương đưa tay lên môi nhắm mắt hải hùng, nàng đã biết hương vị của nụ hôn rồi đó, nó không ngọt ngào đam mê như nàng đã tưởng, mà nó là một sự nhục nhã ê chề cay đắng.

Một cảm giác buồn nôn dâng tràn lên cổ họng, Hoài Thương nhắm mắt nhỏ toẹt xuống nền phòng. Thường khi nàng rất kỹ lưỡng, sạch sẽ, nhưng ginh giữ để làm gì? Hoài Thương bỗng mỉm cười chua chát.

Một cảm giác nóng ấm dưới bàn chân. Hoài Thương đưa mắt nhìn xuống, chợt nàng kêu lên xúc động:

– Miu miu ơi, có lẽ trên đời này chỉ có mày hiểu được ta thôi. Nàng cúi xuống bế con mèo lên, vuốt nhẹ lên bộ lông mượt của nó thì thầm: Mày đừng giận tao miu nhé. Tao chết rồi mày có nhớ tao không?

– Meo! Con mèo ngược mắt nhìn nàng rồi đưa lưỡi dụi dằm liếm liếm bàn tay nàng như nói lời từ giã.

Hoài Thương ôm bức thư trắng vào lồng ngực, trái tim non đập dồn cảm xúc. Lệ tuôn trào ước má. Nàng khóc, khóc thật say sưa, khóc như mưa bất. Thật lâu, nàng mới từ từ cúi xuống phong thư run rung đọc tên người gởi.

Bản nhạc vừa dứt lời là Lãng Du cầm đàn đứng dậy thật nhanh. Vội vã cúi chào khán giả chàng bước thật lẹ vào cánh gà, trước khi ánh đèn phlash của các phóng viên kịp thời lóe sáng.

Vậy mà vẫn không kịp. Từ một góc nào đó của sân khấu, ánh đèn đã kịp thời lóe lên ghi lại một bóng hình đang vội vã. Lãng Du nhắm mắt chẳng hài lòng, dù bức ảnh đó chỉ ghi được phần phía sau của chàng thôi, nhưng Lãng Du biết, dù bức ảnh đó có xấu đến cỡ nào vẫn được đăng ngang đầu tờ báo với một tit đề thật to, thật hấp dẫn.

– Nhà văn Lãng Du, thật hân hạnh được gặp ông - Một bàn tay chìa ra trong bóng tối giữa lưng

chùng cầu thang, kèm theo một câu chào hỏi thật hồ hởi, vồn vã.

Lăng Du đành phải chia tay ra trước đáp lại câu chào xã giao của một anh chàng phóng viên trẻ tuổi, thâm than: Làm một con người nổi tiếng thật khổ, trốn đường nào cũng không tránh khỏi người hâm mộ vây lấy quanh mình.

– Chào cậu. Sao lại đứng một mình trong bóng tối vậy nè? Ở ngoài kia có nhiều cô bé lắm đấy.

Đó là một câu đùa khéo, nhưng Tân - chàng phóng viên đầu đề bỏ qua cơ hội ngàn năm một thuở này, vội bám theo đuôi nhà văn nổi tiếng nhưng khó tính, cười nói:

– Lăng Du, anh làm ơn cho em xin một kiểu ảnh nhé!

Lăng Du vội xua tay:

– Ấy đừng, không được đâu.

Tân đưa tay gỡ tóc rồi chợt cười ngay chạy bám theo gót Lăng Du:

– Nhưng mà... À! Em vẫn lấy làm lạ, vì sao một người nổi tiếng như anh lại sợ bị đăng hình lên báo vậy?

Lăng Du hơi mỉm cười, vì chàng biết chắc câu trả lời của mình sẽ được đăng lên báo nay mai.

– Sợ! Sao cậu lại nghĩ là mình sợ chứ?

Tân lém lỉnh tấn công luôn:

– Thế sao anh không cho ai chụp hình mình vậy?

Lăng Du hơi cúi xuống:

– Đơn giản là mình không thích như vậy thôi.

– Mà anh Lăng Du nè! - Đường xuống cầu thang đã gần hết. Tân tranh thủ làm thêm một câu phỏng vấn - Em nghe đồn là hơn mười năm nay anh từ chối tất cả những lời mời, những cuộc vui, những cuộc hội thảo, không tham gia vào bất cứ tổ chức nào. Mà sao hôm nay anh lại xuất hiện giữa câu lạc bộ làm quen một cách bất ngờ như vậy?

Lăng Du chợt dừng lại ngó sững người phóng viên trẻ tuổi. Anh ta đã hỏi một câu đáng hỏi, một câu hỏi làm đau đầu mọi người từ mười mấy năm nay. Vì sao nhà văn Lăng Du lần tránh thế giới loài người? Vì sao một chàng trai hào hoa, nổi tiếng giàu có như chàng lại chọn cho mình cuộc độc thân? Đó là điều bí ẩn, là tấm màn bí mật mà tất cả mọi phóng viên của tất cả các tòa soạn báo đều ước ao, thêm muốn được vén lên. Mà Lăng Du là một con người quá ư kín tiếng.

Thế cho nên việc chàng xuất hiện giữa đám đông ở câu lạc bộ làm quen chiều nay. Quả là một sự kiện quan trọng, đáng làm xôn xao dư luận với những tí thật lớn. Phải chăng Lăng Du bắt đầu trở về với thế giới loài người? Chàng đã chán rồi những nhân vật huyền hoặc trong mơ? Hay "Lăng Du đã hồi xuân?"

Tội nghiệp cho mọi người! Lăng Du cuối nhìn đôi giày bóng loáng dưới chân tự hỏi: Mình đã trở thành thần tượng của mọi người từ bao giờ vậy? Và chàng cũng tự ân hận trách mình vì quá nể nang một người bạn cũ, nay đã trở thành giám đốc Nhà văn hóa, xuất hiện một lần giữa chương trình tọa đàm tại câu lạc bộ làm quen. Nhằm thu hút sinh hoạt thanh niên đang trên đà xuống dốc.

– Lăng Du! Anh nghĩ gì mà lâu vậy? - Tân khẽ nhắc. Lăng Du giật mình sực tỉnh. Cố nén tiếng thở dài, chàng cất giọng trầm trầm:

– Xin cậu đừng tìm hiểu làm gì? Cái gì đã qua xin hãy để cho nó qua luôn. Từ nay, các cậu sẽ chẳng bao giờ thấy mình xuất hiện giữa đám đông nữa đâu.

Nói xong, Lăng Du áo đi như cơn gió cuốn. Anh phóng viên chưa kịp tỉnh thần thì chàng đã mất hút sau dãy hành lang. Tân xóc lại máy ảnh, đuổi theo, quyết không để mất con mồi. Nhưng muộn rồi, chiếc Cadillac của Lăng Du đã lẩn bánh, hòa vào dòng xe cộ chen chúc trên đường.

Thế là thoát! Lăng Du thở phào đưa tay nới chiếc Cravate trên cổ cho lỏng ra thêm một chút. Vòng xe vào một đại lộ vắng người, Lăng Du cho xe chạy chậm dưới hàng me nghe lòng thanh thản.

Mặc dù giàn máy lạnh trong xe hoạt động tối tân, chàng vẫn cho hạ hết cửa kính, để nghe gió thổi vào lòng lộng, hất tung mái tóc bồng. Lăng Du thích dạo xe trên phố vắng mỗi chiều, để ngắm nhìn ánh hoàng hôn dần dần lặn tắt. Những lúc đó, tâm hồn chàng bỗng có những biến chuyển lạ lùng. Mênh mông, xa vắng như luyến lưu, như đợi chờ náo nức. Một ký ức mơ hồ ẩn hiện. Và bao giờ cũng vậy, khi ánh tà dương lặn tắt cuối chân trời xa lạ từ lồng ngực vạm vỡ kia phát ra một tiếng thở dài như vô tận.

Ô, một căn biệt thự cô đơn đang đợi chờ chàng với màu xanh xám u buồn muôn thuở.

Đã quen lệ, không chờ đến hồi kêu thứ hai, ông Tư, người làm vườn đã mở toang cửa rào, cho chiếc

xe của chàng lăn bánh chậm chậm trên hàng sỏi trắng. Dừng xe bên một khóm hoa, Lãng Du thờ ơ bước vào nhà. Về buồn như còn in đọng trong đôi mắt sâu vời vợi xa xăm.

Vừa bước chân vào phòng khách, Lãng Du chợt kêu lên một tiếng ngạc nhiên:

– Cô Xuân! Cô chưa về nhà nghỉ nữa ư ?

Hương Xuân đang loay hoay làm một cái gì đó. Nghe bước chân chàng vào, nàng vội giấu nó ra sau lưng, mỉm cười, nói:

– Tôi cũng sắp về rồi.

Lãng Du bước hẳn vào nhà, chàng hỏi cho có hỏi:

– Sao hôm nay cô về trễ vậy ? Cô đang làm gì đó ?

Xuân hơi bối rối:

– Chẳng làm gì cả. Ông uống nước nhé ?

Chàng ngồi xuống ghế, lắc đầu:

– Thôi, cảm ơn cô. Tôi không khát lắm.

Lãng Du ngẩng lên hỏi ngạc nhiên:

– Mà cô giấu cái gì ở sau lưng thế ?

Nàng đỏ mặt đưa ra một lẵng hoa tươi:

– À! Hoa đây, ông biết không ?

Lãng Du kêu lên một tiếng thích thú:

– Ô! Lẵng hoa đẹp quá. Hẳn là cô Xuân tặng cho một anh chàng nào đó phải không ?

Nàng lắc đầu, khẽ ngước nhìn chàng bằng đôi mắt long lanh:

– Không. Lẵng hoa này tôi tặng cho ông đó. Bộ Ông không nhớ hôm nay là ngày sinh nhật thứ bốn mươi ba của ông ư ?

Sinh nhật! Lãng Du bàng hoàng chợt nhớ: Vậy là chàng, đã bốn mươi ba tuổi rồi ư ? Ôi! Thời gian sao mà trôi qua như gió thoảng, chỉ mới có một cái chớp mắt mơ màng....

– Ông, ông không giận tôi chứ ? - Hương Xuân cất tiếng hỏi e dè.

Lãng Du chớp mắt sực tỉnh:

– À, không. Làm sao mà tôi giận cô kia chứ. Cô làm tôi cảm động quá đi thôi.

Xuân chớp mắt bẽn lèn:

– Ông chờ nhé. Tôi có làm một vài món ăn để đãi ông đây.

Nói xong, nàng bước nhanh ra sau. Lãng Du chống tay lên cằm nhìn theo bóng cô thư ký thoáng qua. Có lẽ gần mười rồi, nàng đến đây làm thư ký cho chàng. Lặng lẽ, âm thầm.

Cứ mỗi sáng, nàng đến bàn làm việc, rồi chiều chiều vội vã trở về nhà, đến tháng lãnh lương. Thế thôi.

Sao mình lại vô tâm thế nhỉ ? Lãng Du tự hỏi mình: Mười năm rồi mà ngoài cái tên gọi Hương Xuân, chàng chẳng biết gì thêm về nàng cả ? Nhà ở đâu, chồng con thế nào ? À, mà cô ta có chồng chưa nhỉ ? Lãng Du nhớ đến ngày đầu tiên nàng đến xin nhận việc, lúc ấy nàng chỉ mới là một cô gái rất trẻ. Mười năm trôi qua, có lẽ nàng đã có chồng, có con rồi. Thế sao nàng chẳng mời mình ? Chàng hơi ngẩn ngơ rồi cũng tự cười mình lẫn thẩn. Tại sao nàng phải mời chàng, một ông chủ khô khan, ngoài việc làm, chẳng biết nói gì hơn. Kể cả gương mặt của nàng, chàng cũng chưa có một lần nhìn kỹ để biết rằng cô thư ký của mình thuộc vào diện nào, đẹp hay xấu nữa.

Nàng không trách được vì từ lâu rồi, Lãng Du quên mất cuộc đời hiện tại, với chàng giờ đây chỉ có thế giới trong mơ là tồn tại. Cái thế giới mờ mờ, ảo ảo, lung linh, huyền hoặc đã làm chàng quên đi tất cả. Kể cả tên, cả tuổi. Nếu Hương Xuân không nhắc thì chàng chẳng biết mình năm nay được bốn mươi ba tuổi đời.

– Ông, chỉ đàm bạc vậy thôi, tôi vụng về lắm. Ông đừng cười tôi nhé.

Nàng khẽ đặt lên bàn mâm thức ăn bốc khói. Lãng Du chồm hẳn người dậy, ngạc nhiên:

– Ô! Tuyệt thật! Hương Xuân! Sao cô biết tôi thích những thứ này mà làm chứ ?

Nàng không trả lời, trao cho chàng đôi đũa:

– Ông dùng đi, có lẽ ông đã đói bụng rồi đây!

Chàng gật đầu:

– Phải. Đói đến chết đi được. Cô Xuân, sao cô chỉ dọn có một chén một đĩa thế này ? Cô không dùng bữa với tôi sao ?

Xuân lắc đầu, mỉm cười:

– Không. Tôi phải về dùng cơm với mẹ tôi. Ông dùng thử đi.

Lãng Du chống đũa ngạc nhiên:

– Cô vẫn ở với mẹ cô à ? Thế còn chồng cô đâu ?

Hương Xuân cố nén tiếng thở dài:

– Tôi chưa có chồng.

– Ủa! - Chàng kêu lên một tiếng ngạc nhiên, rồi đứng dậy bước vội ra sau. Hồi lâu, chàng cầm lên một cái chén và một đôi đũa đặt xuống trước mặt nàng.

– Cô Xuân! Cô ăn với tôi cho vui nhé.

– Dạ - Nàng cầm đũa lên nhẹ nhàng gấp lấy miếng thịt bỏ vào chén cho chàng. Bây giờ Lãng Du mới nhận ra cô thư ký của mình đẹp lắm. Một vẻ đẹp u buồn, trầm lắng. Dường như nàng đang mang một tâm sự gì u ám, sau đôi mắt nàng như phủ một lớp mây đen.

– Hương Xuân, nếu tôi không lầm thì năm nay cô đã ba mươi sáu tuổi ?

Nàng khẽ gật đầu không nói. Lãng Du lại cất tiếng lạ lùng:

– Tại sao cô chưa lập gia đình ?

Hương Xuân trả lời chàng:

– Thế sao ông cũng chưa lập gia đình ?

Lãng Du chột buồn. Chàng không muốn ai khơi vào vết thương sâu kín nhất của lòng mình:

– Vì tôi không thích thế thôi.

– Vậy thì tôi cũng như ông vậy - Hương Xuân trả lời.

Bữa ăn bỗng trở nên nhạt nhẽo chán chường. Hương Xuân nấu ăn thật khéo, nhưng những món ăn của nàng đã gọi cho chàng nhớ về bao kỷ niệm. Lãng Du buồn đũa, bàng hoàng hồi hận vì mình nói hơi nhiều hơn mọi bữa. Chàng rất sợ thân mật, lúc nào chung quanh người chàng cũng phải giương lên bức tường thành lạnh lùng, xa cách, tách hẳn với thế giới loài người.

– Thưa ông, có nho tươi đây - Hương Xuân đã dọn dẹp xong xuôi, nàng đẩy đến trước mặt chàng một đĩa nho mọng nước.

Nho! Trời ơi! Sao lại là nho ? - Lãng Du bỗng quay mặt đi, nói lạnh lùng.

– Hương Xuân! Có lẽ trời cũng khá tối rồi đấy.

– Vâng - Giọng nàng như muôn khóc. Hồi lâu, dường như lấy hết can đảm, nàng run run cất tiếng - Lãng Du, tôi muốn nói với ông một việc.

– Việc gì ? - Lãng Du hơi ngạc nhiên - Nàng muốn được tăng lương ư ?

– Không - Hương Xuân lắc đầu - Lẽ nào mười năm rồi mà ông vẫn không hiểu gì ư ?

Lãng Du nhú mày khó hiểu:

– Nàng muốn nói... - Chàng chột dửng dờ khi nhìn thấy đôi mắt nàng long lanh mọng nước.

Chàng rùng mình, lắc đầu:

– Không. Hương Xuân, tôi van cô đừng nói nữa. Tôi sợ lắm.

– Lãng Du! Hương Xuân không còn e dè nữa. Nàng bật khóc - Em biết! Em biết địa vị của em thấp kém hơn anh nhiều lắm. Nhưng xin anh cho em một lần được nói, còn hơn ôm mãi trong lòng suốt mười năm dài đắng đắng.

– Hương Xuân ơi! - Lãng Du ôm đầu kêu lên đau đớn - Nếu thương tôi, tôi van cô hãy lặng yên. Tôi mong cô chớ hiểu lầm, tôi không phân biệt giai cấp, tôi không phải là thần tượng, tôi chẳng khinh khi rẻ rúng ai cả. Nhưng tôi sợ, Hương Xuân ơi, tôi van cô hãy giữ kín giùm tôi hai chữ đó. Tôi không bao giờ muốn nghe tới nó. Cô hiểu chưa ?

Đôi mắt Hương Xuân mở to vì kinh ngạc. Nàng không hiểu vì sao một nhà văn từng viết chuyện tình yêu lại sợ nghe hai tiếng tình yêu ? Bao nhiêu hy vọng đợi chờ trong suốt mười năm dài, bỗng chốc tan thành mây khói, nàng gật đầu nói nghẹn ngào:

– Vâng, tôi sẽ không bao giờ nói nữa. Vĩnh biệt ông.

Nói xong, nàng dậm đầu bỏ chạy đi nhanh. Lãng Du gục đầu xuống bàn, không buồn ngẩng dậy.

Chuyện gì xảy ra thế này ? Mình nói gì với Hương Xuân ? Phải chăng chàng đã vô tình làm nàng đau khổ ? Mình vô lý quá đi thôi. Lãng Du tự trách mình: Chàng có quyền gì cấm nàng nói chữ yêu đương. Nàng có trái tim, nàng có quyền yêu, yêu bất cứ người nào cũng được. Tội của chàng lớn lắm. Chàng đã vô tình làm một trái tim tan nát. Lẽ ra chàng không nên làm thế, sự tế nhị thường có của chàng biến đi đâu ?

Nhưng Hương Xuân ơi, nàng hãy hiểu cho ta. Từ sau đêm hôm đó, mười lăm năm rồi ta đoạn tuyệt chữ yêu đương. Trái tim này thành băng đá từ lâu, không một ai có thể đánh thức tình yêu trong lòng ta nữa. Hương Xuân ơi, nàng chỉ hoài công vô ích. Mười năm rồi, nàng chờ đợi ta, nàng có biết mình đã làm một việc vô ích rồi không ? Lẽ ra trong mười năm qua, nàng phải yêu và thành vợ một người đàn ông nào đó. Nàng đẹp biết bao, sao lại chôn vùi tuổi thanh xuân vào một ước mơ vô vọng ?

Trời khuya lắm rồi. Lãng Du ngồi dậy, anh lặng lẽ bước vào phòng tắm, đầu nhúc bung bung như búa bổ. Chàng dứt đầu vào nước xả mạnh. Dòng nước lạnh đã làm chàng thấy tinh thần sảng khoái hơn. Vùi đầu vào chiếc khăn lông, chàng tự hỏi: Hôm nay là ngày gì, sao dồn dập biết bao nhiêu chuyện ? Phải chăng chàng đã phạm sai lầm khi xuất đầu lộ diện giữa đám đông.

Mở cửa bước vào phòng riêng, lập tức Lãng Du thấy nhẹ nhõm cả người. Đây mới thật sự là giang san riêng của chàng. Đây mới là lúc chàng trở lại chính mình. Buông thả người trên tấm nệm êm ái, Lãng Du thả lỏng thân kinh không suy nghĩ mấy phút rồi lặng lẽ đến ngồi vào bàn làm việc. Trước mặt chàng, bản thảo hãy còn nguyên là trang giấy trắng.

Lãng Du với lấy cây bút, mở nắp về nguệch ngoạc lên trang đầu tiên của bản thảo. Viết gì đây ? Sao đầu óc trống không, buồn bã. Chàng đứng dậy mở tung cửa sổ, nghe hương hoàng lan tỏa vào thơm ngát. Mùi hương gợi nhớ gợi thương, gợi cho chàng một cảm xúc rạt rào để bắt tay vào viết nên thiên tiểu thuyết diễm tình ?

Hai mươi năm viết văn, chàng đã viết được bao nhiêu tác phẩm ? Một trăm! Hai trăm hay nhiều hơn thế nữa ? Chàng cũng chẳng nhớ làm gì. Những tác phẩm viết ra, đem đến nhà xuất bản là xong, chàng không còn nghĩ gì về chúng nữa. Đắt ế chẳng màng, muốn in bao nhiêu tùy ý. Trả bao nhiêu phần trăm cũng được.

Thế nhưng thật lạ lùng, càng không quan tâm, sách chàng càng đắt. Để câu chàng, các nhà xuất bản chẳng một ai ăn gian chàng về số lượng. Số tiền nhuận bút mỗi lúc một nhiều hơn, nhiều đến nỗi Lãng Du phải lúng túng không biết làm gì với các khoản mục càng lúc càng tăng trong các ngân hàng.

Giờ đây chàng viết, không phải vì lý do kinh tế nữa, viết để mà viết. Viết vì một cái gì đó thôi thúc không ngừng, Lãng Du tự nghĩ rằng nếu rời cây viết ra, có lẽ chàng sẽ không làm sao sống nổi, văn đã là lẽ sống của cuộc đời chàng từ ngày ấy. Cái ngày mà lần đầu tiên chàng được gặp nàng, người con gái dịu hiền, có cái tên đẹp như một bài thơ trong như dòng suối mát. THUY TIÊN, cái tên của một loài hoa.

Ngày đó cách đây hai mươi ba năm.

Đà Lạt lạnh thật đấy. Trần Hoài xoa xoa hai bàn tay vào nhau thăm nghĩ: Chàng đã mặc một hơi ba cái áo mà vẫn cứ phải run mình. Còn cái khu ký túc xá chết tiệt kia, sao lại nằm một mình biệt lập trên đồi vắng thế này ?

Thái độ lạ lùng của chàng đã làm những người đi đường chú ý. Họ dừng lại nhìn chàng, mỉm cười tội nghiệp cho một chú thỏ con lần đầu tiên đặt chân lên vùng đồi núi cao nguyên. Chốc chốc, lại có những cô gái Đà Lạt xinh xinh dừng lại nhìn chàng một cách lạ lùng. Dường như tất cả muốn hỏi rằng: Ở đâu mà lại lòi ra một thằng khờ đẹp trai thế này ?

– Anh ơi! Làm ơn cho em hỏi.

Hoài đặt valy xuống đất, hỏi một thanh niên trạc tuổi mình, thoáng ngang qua. Người đó dừng lại sốt sắng trả lời bằng một giọng Huế nghe là lạ:

– Anh muốn hỏi chi ?

Hoài lúng túng:

– Dạ, đây có phải là ký túc xá của trường Cao đẳng sư phạm không vậy anh ?

Chàng trai gật đầu nhanh:

– Phải rồi đó. Anh là học sinh mới phải không ?

– Dạ, đúng rồi - Hoài trả lời.

Anh thanh niên giới thiệu:

– Mình là Tuấn, cậu là sinh viên mới nhưng ở lớp nào vậy ?

Hoài móc áo lấy tờ giấy báo đưa cho Tuấn:

– Tôi được tuyển vào lớp Văn ba. Phòng tôi ở chỗ nào, anh có biết không ?

Tuấn kêu lên mừng rỡ:

– Ô! Hay quá! Vậy là chung lớp với tớ rồi. Về phòng ở chung với tụi mình đi.

Nói xong, Tuấn cúi xuống xách hộ valy cho Hoài. Vừa đi, anh vừa hỏi:

– Sao cậu lên trễ vậy? Nhập học gần một tuần rồi đó.

Hoài chợt buồn, anh không biết có nên kể cho người bạn mới quen về hoàn cảnh của mình không. Có lẽ không thì hay hơn, ai lại kể với bạn rằng: Phải đợi má tôi bán được lúa rồi mới có tiền đi học. Kỳ chết!

Thấy Hoài không trả lời, Tuấn tinh ý chuyển sang câu hỏi khác:

– Cậu lên hồi mấy giờ mà hơn sáu giờ mới đến đây được vậy?

Câu này thì Hoài trả lời một cách dễ dàng:

– Tôi lên sớm lắm, nhưng vì không biết đường cứ hỏi người này, người kia. Mỗi hai giờ trưa mới đến được trường, làm thủ tục nhập học xong, các thầy cô chỉ đường cho tôi đến ký túc xá.

Tuấn ngạc nhiên:

– Ủa! Không biết đường sao cậu không kêu xe để đi cho lẹ chứ?

Hoài quay mặt đi, không nhìn bạn. Làm sao mà Tuấn hiểu là chàng phải tiết kiệm từng đồng xu nhỏ. Số tiền ít ỏi mẹ cho chàng phải nhín nhút, dành giùm sống hết một năm dài.

– À! Đến phòng rồi.

Thấy Tuấn dắt một thanh niên lạ về phòng, các bạn chàng nhao nhao lên hỏi:

– Ai vậy Tuấn! Lính mới có phải không?

Tuấn gật đầu, cười nói:

– Phải. Xin trân trọng giới thiệu tài tử điện ảnh Trần Hoài.

Hoài kéo tay bạn:

– Kia Tuấn! Cậu nói gì mà nghe ghê vậy? Các bạn cười cho bây giờ.

Nhưng tất cả không cười. Dường như họ vừa nhận ra Tuấn nói không ngoa. Ở chàng trai lạ kia có một nét gì mà ngộ ngộ thường có ở các tài tử đẹp trai. Ở mái tóc xoăn bồng lên chăng? Hay ở đôi mắt sâu, buồn buồn xa xăm? Chiếc mũi cao hay bờ môi mỏng mím chặt cương nghị? Không phải. Chỉ biết là chàng đang tỏa hào quang lấp lánh, một Đông Joăng sẽ làm rơi rụng bao trái tim thiếu nữ. Nhân vật này hứa hẹn sẽ có nhiều chuyện để luận bàn đây.

Tuấn đưa Hoài đi một vòng giới thiệu cho biết tên tất cả bạn bè rồi kéo chàng về giường mình, nói:

– Hoài à! Đêm nay cậu ngủ đỡ giường của mình nhé! Ngày mai, tớ sẽ nhờ một cô bạn gái đi chợ mua giùm cậu chiếc chiếu. À, mà cậu đã có gối mềm mùng gì chưa?

Hoài mỉm cười ngượng nghịu khẽ gật đầu. Quả thật chàng có đem theo một chiếc mùng rách đã được mẹ vá lại đàng hoàng, một mảnh vải mỏng để làm chăn, nhưng xem ra, so với cái lạnh này, chiếc chăn kia kể như vô dụng.

– Thôi, cậu mới đi vào, có lẽ mệt lắm, ngủ đi, tớ còn đi tán gẫu với các cô nàng đây.

Nói xong, Tuấn buông mùng bỏ đi, còn lại một mình giữa căn phòng trống, Hoài ngơ ngàng đưa mắt nhìn quanh. Tất cả bạn bè của chàng đã thích nghi với cuộc sống tập thể, những giá sách gọn gàng, những chiếc mùng mới tinh giăng thẳng tắp. Có lẽ trong tất cả bọn họ, chẳng ai nghèo khó như chàng. Hoài móc hết tiền trong túi ra đếm. Chàng bỗng giật mình mở hờ tuôn nhanh trên trán.

Trời ơi! Toàn bộ số tiền mà mẹ chàng dành dụm được, cộng thêm với số tiền bán lúa đủ cho chàng sống đạm bạc một năm nơi đất lạ đã không cánh mà bay. Bên hông túi còn một vết rách kéo dài.

Kẻ nào đã nhẫn tâm móc túi chàng? Kẻ đó thật sự chẳng còn chút lương tâm nào! Chúng phải biết rằng số tiền đó là toàn bộ sự sống, tương lai và sự nghiệp của chàng. Chàng phải làm sao với một năm dài nơi đất lạ quê người không một đồng một cắc trong tay. Có muốn về quê chàng cũng không có tiền để mua vé xe nữa. Làm sao? Làm sao chàng có thể viết thư báo cho mẹ biết chuyện này? Chàng sẽ làm cho mẹ khổ, mẹ chàng quỳnh quáng lên để kiếm tiền, mà liệu mẹ còn có thể kiếm vào đâu được nữa.

Mẹ Ôi! - Hoài chảy nước mắt. Cuộc đời sao mà cay nghiệt. Cha chàng mất sớm, một mình mẹ hai công ruộng lao khổ nhọc nhằn nuôi đứa con duy nhất thành người. Vậy mà.... Không. Con không thể nào làm khổ mẹ, con phải ráng sức học thành một người thầy như lòng mẹ chờ mong.

– Hoài ơi! Cậu ngủ chưa vậy? - Tuấn bước vào phòng gọi lớn.

Hoài lau vội nước mắt, nhóng cổ dậy, nói:

– Chưa, mình chưa ngủ.

– Dậy, ra đây chơi với bọn mình. Tụi con gái nó đòi gặp cậu ở ngoài kia.

Hoài chống tay ngồi dậy, bối rối:

– Thôi Tuấn à. Mình ngại gặp các nàng lắm.

Tuấn phì cười:

– Có gì mà nhát như thỏ vậy. Các cô gái học cùng lớp với mình dễ thương lắm. Ra làm quen đi, kẻo không thôi bị gọi là lập dị bây giờ.

Hoài thở dài, đứng dậy bước theo bạn. Tuấn chột kêu lên:

– Hoài, áo ấm của cậu đâu ?

Hoài nói nhanh như cơn gió:

– Mình không có áo ấm.

Tuấn hơi sững lại vì ngạc nhiên, nhưng chàng trấn tĩnh được ngay, nắm tay Hoài kéo ào qua khu nhà bên cạnh.

Trước cửa phòng nữ, các bạn của chàng đang tề tựu với nhau ở đấy, cùng các cô gái đùa giỡn với nhau thật hồn nhiên tươi trẻ:

– Đây, mình đã lôi được diễn viên điện ảnh đến đây - Tuấn đẩy Hoài vào giữa phòng nói vang vang. Hoài đứng sững người như phỗng đá giữa vòng vây, không biết mình nên khóc hay cười.

– Anh Hoài ngồi xuống đi.

Giọng một cô gái vang lên, Hoài giật mình, anh ngồi xuống ngay như một cái máy. Ngay lập tức, một tràng cười nổi rõ lên.

Một thằng bạn đặt vào tay chàng cái bánh.

– Ăn bánh đi Hoài, rồi nghe mình giới thiệu.

Hoài cầm lấy chiếc bánh ngượng ngùng, tâm trí còn bận lo về cuộc sống ngày mai không tiền, không gạo, người bạn bên cạnh chàng vẫn vô tình nói tiếp:

– Tổ tên là Minh, đây Thanh, đây Sơn, đây Hải.... và năm ngũ long công chúa này là Duyên, Hạnh, Hằng, Tuyết, Lê. Chúng tớ đều là dân tỉnh, ngoại trừ thằng Tuấn là dân Đà Lạt. Ủa! Cậu làm sao vậy ?

Minh bắt chột vỗ mạnh lên vai bạn.

– Bây giờ cậu có nghe mình nói gì không ?

Hoài giật mình đáp nhanh:

– Có, mình có nghe. Nhưng xin các bạn thông cảm, tôi nhức đầu quá, xin được vào trong nghỉ trước.

– Í! Đâu có được. Bọn con gái nhao nhao lên - Anh Hoài kỳ quá đi, ăn bánh uống nước đi anh Hoài.

Tuấn đặt tay lên vai Hoài, nói nhỏ:

– Hoài ngồi lại chơi một chút với bạn bè, đừng làm như vậy.

Nể lời Tuấn, Hoài đành ngồi lại với bọn họ mà lòng thì nhấp nhỏ không yên. Nhai khoai lang mà chàng cứ ngỡ mình nhai cây cỏ, trí thức như xa rời, lòng nặng trĩu âu lo. Ăn ở đâu ? Ngủ ở đâu ? Tiền đâu mà đóng cho trường. Ôi! Trăm muôn ngàn điều khó nghĩ lại thêm cái lạnh như xé nát thịt da.

Tuấn lặng lẽ cởi áo khoác lên cho bạn. Hoài ngược lên nhìn bạn như muốn cảm ơn. Bởi vì hai hàm răng của anh đang va vào nhau lập cập.

– Ủa! Áo ấm của anh Hoài đâu ? - Duyên chột lên tiếng hỏi.

Hoài cúi đầu bối rối chưa biết trả lời sao thì Tuấn đã trả lời ngay:

– Sáng mai, bạn ấy mới mua lặn - Hằng tỏ vẻ quan tâm.

– Vậy để mình mua giùm cho, bạn ấy lạng quạng bị lắm ngay. Nghe anh Hoài ?

– Dạ - Hoài trả lời lí nhí.

Lê vỗ tay cất giọng dễ thương:

– Mình đề nghị anh Hoài trở tài riêng đi.

– Đúng đó. Đúng đó.

Cả bọn nhao nhao đồng tình, ở đây mọi người ai cũng trở tài cả rồi, bây giờ đến anh Hoài đi.

Hoài khổ sở, không phải là chàng không có tài riêng, nếu đừng bị mất tiền nếu lòng chàng không bận bịu khoản trăm điều lo nghĩ, thì chàng sẵn sàng làm hải lòng các bạn ngay, nhưng khôn nổi, lòng chàng đang như tờ vò trăm mối:

– Tôi.... các bạn thông cảm cho mình dịp khác.

– Không, không được. Anh Hoài phải trở tài liền bây giờ cơ.

– Đúng rồi. Hát đi anh Hoài.

– Hày là kể chuyện cũng được.

– Chiều mấy nàng đi Hoài.

Thấy bạn khó xử quá, Tuấn thương tình gỡ bí:

– Thôi thôi, cho bạn mình thiếu nợ lại đi mà.

Hàng lắc đầu nguầy nguậy:

– Hồng! Đâu có phá lệ như vậy được chứ. Nếu muốn được tha phải có ý kiến của đức vua đã chứ.

– A! Đúng rồi.

Cả bọn lại nhao nhao lên đồng ý.

Hoài ngẩng đầu dậy nhìn quanh ngơ ngác.

Đức vua, đức vua nào ? Các bạn chàng muốn giở trò gì nữa đây ? Chàng khều vai Tuấn hơi e dè:

– Tuấn, vua nào nữa vậy ?

Tuấn hấp háy đôi mắt tinh nghịch:

– Một lát rồi biết ngay mà. À! Thôi, được rồi. Chàng hét lớn: Bệ hạ Oĩ! Người tha cho bạn của hạ thần một lần này nhé ?

Mọi tiếng cười đều nín bặt, những cặp mắt tròn háo hức nhìn vào chiếc mũng tuyn nằm sát góc tường.

Đức vua ngự Ở trong đó ư ? Hoài hoang mang tự hỏi, thâm lo sợ đức vua nào đó hung hăng chẳng chịu thông cảm mà thứ tha cho.

Tìm chàng như thất lại khi nghe tiếng Lê vang lên:

– Đừng tha nghe bệ hạ.

Tự dưng Hoài nghe giọng mình vang lên một cách run run:

– Bệ hạ Oĩ! Tha cho hạ thần nghe.

– O! - Mọi cặp mắt quay lại nhìn chàng thích thú. Họ ngỡ là chàng đã hòa mình vào cuộc vui của họ rồi. Bỗng nhiên trong bóng tối, chiếc mũng tuyn lay động nhẹ nhàn rồi một giọng Đà Lạt cất lên, trong vút và đáng yêu một cách lạ lùng.

– Ủ, ta tha cho khanh đó, hãy về phòng mà nghỉ đi cho khỏe.

Mừng quá, Hoài quên mất đây là trò đùa của các bạn, quên mất mình đang sống trong thời dân chủ, mọi người có quyền bình đẳng như nhau, cất giọng cảm ơn rồi rút.

– Đa tạ bệ hạ, thần xin lui gót.

Nói xong, chàng lĩnh thật lẹ về phòng mình, bỏ lại sau lưng từng tràng cười vui như pháo nổ.

Đức vua là ai nhỉ ? Hoài ngẩn ngơ tự hỏi khi đã yên vị trên giường. Ất hẳn nàng là một cô gái vô cùng kỳ lạ. Tại sao nàng lại tha cho mình ? Hoài nhớ lại lời đối thoại của mình và nàng lúc này mà không nén được nụ cười. Thật hay, như trong những câu chuyện đời xưa. Một linh cảm mơ hồ Hoài cảm thấy ảm lòng khi nhận ra ngoài Tuấn, mình còn có một sự cảm thông nhẹ nhàng, êm dịu khác.

Nỗi lo về cơm áo gạo tiền, lắng dịu đi một chút lo, vì chàng còn có đôi tay.

– Hoài! Câu nghĩ gì vậy ? Chuẩn bị học chứ. Tuấn vỗ tay lên vai bạn, cười, nói:

– Cậu không có xe chứ gì ? Đừng ngại, mình có xe đây. Hai đứa đi chung cho vui.

Hoài khẽ mỉm cười:

– À không! Mình chưa định đi học sáng nay. Cậu đến lớp đi, mình còn một số việc phải làm.

Tuấn gật đầu đặt vào tay chàng chiếc chìa khóa:

– Ồ, vậy thì mình đi nhé. Chia khóa phòng đây. Đi đâu thì khóa lại nhé.

Hoài ngẩng đầu dậy:

– Rồi làm sao cậu và các bạn về được ?

Tuấn phì cười:

– Cậu ngớ ngẩn vừa thôi. Dĩ nhiên là bọn tớ còn chìa khóa khác để vào chứ.

Nói xong, chàng vội bỏ đi nhanh. Hoài ngồi xuống giường, hai tay ôm đầu lo nghĩ. Muốn sống muốn học, chàng phải làm ra tiền, nhưng biết làm gì ở đây, khi trong tay không một đồng làm vốn.

Ngồi mãi, nghĩ mãi, buốt cả óc mà vẫn không tìm ra cách nào nuôi sống bản thân. Chàng đứng dậy khóa cửa, lang thang thả bách bộ cho lòng vui buồn bã. Làm gì nhỉ ? Giá như đây là thành phố, chàng sẽ chẳng ngại ngần tìm một góc đường ngồi sửa xe cho người qua lại. Hoặc giá đây là quê chàng, chàng sẽ bỏ công ra làm cỏ mướn cho người đổi lấy bữa cơm. Một chiếc xích lô hay một cây viết chì chàng cũng có thể sống qua ngày. Còn ở Đà Lạt, chàng biết làm sao để nuôi sống bản thân mình ?

– Kia Hoài! Cậu không đến lớp học sao mà lang thang ở ngoài này ?

Nghe tiếng gọi phía sau, Hoài giật mình quay lại, chợt chàng kêu lên thảng thốt:

– Kia thầy! Em chào thầy.

– Ủ - Thầy Cường gật đầu nghiêm trang hỏi - Em vào trễ, sao không tranh thủ đến lớp ?

– Dạ! - Hoài cúi đầu sợ hãi vì người đang đứng trước mặt chàng là người thầy chủ nhiệm mà chàng chỉ vừa được gặp có một lần.

– Sao ? - Thầy Cường có vẻ lạ lùng trước thái độ của người học trò mới. Kinh nghiệm báo cho thầy biết, học trò mình đang gặp điều chi khó xử, ông dựng xe trước một chiếc quán đơn sơ kéo tay chàng, nói - Vào đây thầy hỏi chuyện một chút. Em ăn gì chưa ?

– Dạ... - Hoài càng thêm lúng túng, anh vụng về từ chối - Dạ, em không vào quán đâu thầy.

Cường chợt nhìn sững vào người thanh niên trẻ tuổi, vẻ bối rối như in đậm trên đôi mắt sâu thẳm. Chiếc áo đã sờn vai, ông chợt hiểu, mỉm cười ản Hoài ngồi xuống ghế.

– Ngồi xuống đây! Em ăn phở nhé ? Dì ơi, cho hai tô bình dân thôi nhé.

Người bán quán chừng như đã quen với túi tiền của người thầy giáo, nên nhanh chóng đem ra hai tô phở bốc khói nghi ngút:

– Ăn đi em - Cường trao cho chàng - Ăn cho lẹ, kéo lạnh mắt ngon đấy!

Hoài đưa hai tay đón đĩa. Mùi phở thơm ngon bay lên khiến cho dạ dày của chàng sôi lên ùng ục. Từ hôm qua đến giờ, chàng có dịp đến món gì đâu.

Sống mũi cay cay, Hoài đưa mắt nhìn thầy. Lòng chàng chợt ảm với tia nhìn bao la rộng lượng của thầy. Mất hết sự e dè, chàng cúi xuống ăn một cách ngon lành.

– Hoài! Em đã ổn định chỗ ăn ở rồi chưa ? - Giọng thầy ảm như một người cha. Hoài ngược lên nhìn thầy, tự dưng chàng không kiềm nổi lòng mình để rơi giọt nước mắt. Là con trai, Hoài không hiểu sao mình lại hay mũi lòng trước những tình thương.

– Hoài, sao em khóc ?

– Thầy ơi! Em khổ lắm! Thầy có cách gì để giúp em được không ?

Chàng đem tất cả sự việc của mình kể cho thầy nghe. Nghe xong, Cường ngậm ngùi nói:

– Em thật là vô ý, nếu em không đánh mất số tiền của mẹ cho thì tình hình đâu đến nỗi này.

Thầy chàng cúi đầu lặng yên, thầy đặt tay lên vai chàng, nói tiếp:

– Nhưng em cũng đừng buồn, thầy hứa là sẽ tìm giúp cho em một việc làm. Còn bây giờ, em hãy quay về, chuẩn bị tinh thần ngày mai đến lớp.

Hoài đứng dậy, cúi đầu:

– Em cảm ơn thầy. Thưa thầy, em về.

– Khoan đã - Cường chợt kêu lên khi Hoài ra đến cửa. Ông bước ra đặt vào tay chàng một số tiền - Em cầm lấy.

– Ôi! Không.... thưa thầy... - Hoài đẩy tay thầy không nhận - Em...

– Đừng ngại Hoài à!

Cường bẻ cụp những ngón tay chàng xuống xấp tiền:

– Thầy không giàu đến mức có tiền để cho em đâu. Đây là thầy cho em mượn tạm. Bao giờ có thì trả lại cho thầy.

Hoài không biết nói gì, chàng cúi nhìn xấp tiền, lòng bồi hồi, cay đắng. Hai mươi tuổi đầu, vừa bước ra đời đã phải nhận sự bố thí từ lòng thương hại của người khác. Liệu rồi đây chàng có đền đáp lại những tấm lòng hay cứ tiếp tục sống nhờ vào lòng thương hại ?

Đà lạt sương mù, thành phố của mộng mơ, của những thi nhân, mặc khách. Có phải vậy không ? Sao Hoài chỉ thấy Đà Lạt vào mỗi chiều hoàng hôn lịm tắt. Ngồi trên đồi cao, nhìn ánh tà dương dần buông màu bàng bạc. Nghe nổi buồn gặm nhấm tim gan. Thường thức cái lạnh se se mơn man lên da thịt, hồn lảng lảng trong cảm giác xa vời.

Hai tháng đã qua rồi, từ cái buổi chàng đặt bước chân bỡ ngỡ đầu tiên vào ngôi trường sư phạm, đến giờ đây, tất cả mọi việc đã ổn định.

Nhờ thầy, chàng đã có một việc làm nuôi sống bản thân. Số tiền kiếm được cộng chung với số tiền học bổng hàng tháng có thể giúp chàng vững tâm trong việc học. Tuy nhiên, muốn học lâu dài, chàng phải hết sức cần kiệm việc chi tiêu. Bạn bè không hiểu đôi lúc còn cho chàng là người bần tiện không thèm chơi với chàng. Chỉ có Tuấn là người cho chàng vay mượn. Và thầy Cường là người cha ản cần giúp đỡ. Khi thì cây viết, khi thì quyển sổ đơn sơ, nhưng đậm đà nghĩa tình.

Hoài cũng đã biết mặt "Đức vua", người đã ban ơn cứu chàng dạo nọ. Nàng có cái tên đẹp tuyệt vời, cái tên mà ai cũng muốn uống trọn vào lòng. Chỉ có chàng là không muốn thôi. Từ lúc biết mặt nàng, Hoài nghe rõ ràng bao nhiêu hy vọng. Cái ý niệm làm bạn với nàng tan thành mây khói. Bởi vì nàng đẹp biết bao, nàng đẹp tuyệt vời lại là con một thương buôn giàu có.

Bao lần rồi, Hoài chỉ biết ngắm trộm nàng qua khung cửa hé. Nàng giỡn, nàng cười tinh nghịch với tất cả mọi người và chỉ trừ có chàng. Phải, hai tháng rồi, từ sau hôm Đức vua ra lệnh ân xá đến nay, hai người chưa có một lần trò chuyện với nhau. Nàng quá kênh kiệu hay chàng quá mặc cảm tự ti? Chỉ biết là cả hai chưa có một lần nhìn thẳng mặt nhau, có chăng là những giây phút bàng quơ ngồi trong lớp học, tia mắt họ vô tình giao nhau rồi quay đi vội vã.

Hoài đứng dậy thờ dãi, chàng phải đưa củi về nhà trước khi trời tối, sáng mai bài vở thật nhiều mà đến giờ chàng chưa có tí gì vào đầu cả. Phải cố gắng Hoài à. Chàng tự động viên mình xách dao bước đến một nhánh cây khô. Khi những nhát dao chặt xuống thân cây, Hoài bồi hồi nhớ đến những món tiền bất ngờ, xuất hiện đột ngột giữa những trang tập trắng. Y như câu chuyện thần tiên, những số tiền đó xuất hiện thật đúng lúc. Kịp thời cứu chàng thoát khỏi những cơn bối rối như khi phải đóng tiền quỹ, tiền bảo trợ....

Số tiền nhỏ đó, bao đêm rồi làm đầu óc chàng đau buốt, cứ trần trọc nghĩ suy nghĩ mà vẫn không sao đoán được vị ân nhân vô hình đó. Tuấn ư? Không. Chàng quá hiểu bạn. Nó không tinh tế đến mức đó. Hơn nữa, nó không đủ giàu để giúp chàng như vậy.

Vậy thì ai? Từng khuôn mặt trong lớp lại hiện ra, nhưng không có gương mặt nào nhìn Hoài thiện cảm cả. Hoài ngừng tay dao, đưa tay quạt ngang dòng mồ hôi tuôn tràn trên trán, đưa mắt nhìn quanh. Cũng tạm tạm đủ. Có thể trở về được rồi. Chàng bước đến bên hốc cây tìm lấy sợi dây thừng đã đem theo. Chợt chàng lạnh toát cả người. Sợi dây đã biến mất.

Rùng có ma chăng? Hoài đưa mắt nhìn quanh hoang mang tự hỏi. Vì từ nãy đến giờ, ngoài chàng ra còn có ai đến đây đâu. Toàn thân nổi da gà, Hoài đưa lưỡi liếm môi. Ai mà ác thế này, lấy cái gì không lấy lại lấy mất sợi dây, làm sao mà chàng đem củi về nhà được chứ? Đang mãi đưa mắt nhìn quanh chợt sau lưng chàng bật lên tiếng cười khanh khách.

Có tiếng chân đi nhẹ nhẹ sau lưng, rồi sợi dây hất vòng qua người chàng từ từ chặt lại. Hoài hét hoảng kêu lên:

– Trời ơi! Ai làm gì vậy?

Không có tiếng trả lời. Hoài nghe như nó sắp trối cứng mình lại. Sợ quá, chàng quay nhanh người lại, dùng một thứ võ chàng ôm chặt đối thủ, quăng vèo xuống đất.

– Ui da! Sao anh lại đánh tui?

Một giọng nói trong trẻo, khiến Hoài mở mắt tỉnh thần. Chợt anh điếng hồn chạy đến bên xin lỗi rồi rít.

– Cô Thủy Tiên! Sao lại là cô?

Thủy Tiên vùng vằng trong bộ đồ lụa trắng thướt tha.

– Không phải là tui chứ là ai? Anh dữ quá đi, người ta giỡn có một chút xiu mà quăng người ta gãy xương rồi nè. Hồng biết đâu, đền đi.

Nhìn nàng giẫy nảy, nằm vạ dưới đất, Hoài chỉ còn biết đưa tay gỡ tóc. Trời hời trời, nàng ở đâu mà chui ra thế này? Thấy chàng cứ đứng yên như phỗng đá, Thủy Tiên lại kêu lên:

– Anh còn đứng đó nữa phải không?

Hoài lúng túng ngồi xuống cạnh nàng, hỏi ngẩn ngơ.

– Chứ tôi biết phải làm gì bây giờ?

– Ừ.... - Đôi môi cong của nàng trề ra nũng nịu - Anh hồng biết đỡ người ta dậy rồi xin lỗi sao?

Ừ há! Sao mà mình đoảng thế này? Hoài đưa tay ra toan đỡ nàng đứng dậy, nhưng chàng bỗng giật tay lại như chạm vào lửa đỏ.

– Cô, cô không tự đứng dậy được ư?

Thủy Tiên tròn mắt nhìn chàng rồi lắc đầu nguây nguây:

– Hồng được, sao anh hồng đỡ tui dậy chứ?

Hoài xòe tay ra trước mắt nàng:

– Tội sợ bàn tay mình làm lấm tay cô.

Thủy Tiên chớp mắt nhanh, vẻ tinh nghịch bỗng dung biến mất. Là một tiểu thư, quen được nâng niu chiều chuộng. Ta đã nghe bao lời tâng bốc đủ điều. Nhưng chưa bao giờ nàng được nghe một

câu nói chân thành mộc mạc như vậy. Cố nén cơn xúc động, nàng chống tay ngồi dậy, dùng hai bàn tay nhỏ xíu trắng muốt của mình đánh mạnh vào lòng bàn tay, nàng kêu lên:

– Hồng sợ, hồng sợ, cho nó lắm luôn.

Rồi nàng lại giật tay về, đưa mắt nhìn quanh, như hồi hận việc mình làm. Đôi má hồng hây hây trong nắng chiều vừa tắt.

Hoài nhìn sững người con gái đẹp nhất lớp mình, bỗng dưng chàng đưa tay dụi mắt tưởng mình mơ ngủ, ngỡ ngàng trong câu chuyện liêu trai.

– Sao anh nhìn tôi hoài vậy ? - Nàng quay lại sinh sự với chàng.

Hoài chớp mắt hồi ngẩn ngơ:

– Sao cô lại đến đây ?

Nàng đến ngồi trên một gốc cây nhìn chàng ngổ ngáo:

– Rừng là của thiên nhiên, tui đến đâu mà chẳng được - Nàng chột quay mặt đi cười khúc khích -

Nói chuyện với con gái mà anh cũng không chịu mặc áo vào ư ?

Hoài nhìn xuống người chột giật mình hổ thẹn. Mặt đỏ bừng anh chạy đi tìm chiếc áo mặc vội vàng, miệng ấp úng:

– Xin lỗi cô nhé, tại tôi chặt củi nên sợ bị rách áo. Hồi nãy tôi làm cô té có đau không vậy ?

Nàng phụng phịu, đôi má bầu có đôi lúm đồng tiền thật đáng "thơm".

– Sao hồng đau. Anh coi nè, trầy tay người ta hết trơn.

Hoài chạy vội đến bên nàng:

– Đau ? Chỗ nào đau ?

Thủy Tiên cắn môi, chỉ vào một chỗ trên tay:

– Chỗ này nè!

Hoài mở mắt to ngơ ngác vì làn da nàng vẫn trắng mịn màng có xây xác gì đâu.

– Đau nào, sao tôi không thấy ? - Nàng mỉm cười, đưa tay tát nhẹ vào mặt chàng.

– Sẽ thấy ngay.

Theo phản xạ, Hoài đưa tay lên chụp lấy tay nàng. Rồi chàng chột buông ra bối rối :

– Xin lỗi cô.

Thủy Tiên cúi nhìn cườm tay trắng của mình giờ hằn sâu dấu năm ngón tay chàng đen ngòm trong đó. Không biết nàng nghĩ gì mà lại tủm tỉm cười. Hoài đứng lên cầm lấy sợi dây đi bó củi. Nàng chạy theo:

– Anh cho tui phụ với ghen.

Hoài hốt hoảng lắc đầu:

– Không được đâu.

Nàng hất mặt lên:

– Sao vậy ?

Chàng bẻ rắc một cây củi:

– Củi cứng lắm, nó sẽ làm trầy bàn tay đẹp của cô.

Nàng lại đưa hai bàn tay lên ngắm nghía rồi nói một cách tự tin:

– Nhưng mà tôi thích.

Hoài nhăn nhó:

– Đã bảo là không được rồi, khổ quá.

Thủy Tiên bướng bỉnh lượm một cành cây:

– Anh dám chống lại lệnh của vua à ?

Hoài không biết nói sao đành cúi đầu phủ phục:

– Dạ thần xin tuân lệnh.

Thủy Tiên hớn hở chạy đi nhặt củi phụ chàng.

Nhìn nàng đỏ mặt tía tai, bặm môi trợn mắt để bẻ một thanh củi nhỏ mãi không xong, Hoài bỗng dưng không nén được nụ cười:

– Này! - Nàng vừa thờ hào hên, vừa hất mặt sang, hỏi - Anh cười gì tui đấy ?

Hoài vội chối ngay:

– Đau có. Tui đau có cười cô. Tôi cười tôi đấy mà!

Nàng lườm chàng một cái rồi gật đầu nói:

– Anh cũng đáng bị cười lắm. Tui chưa thấy ai ngốc hơn anh, cứ chạy vòng vòng tìm củi khô trông

mà tội nghiệp.

Hoài ạ lên một tiếng:

– Thì ra cô theo dõi tôi ?

Thủy Tiên nhướn mắt không đáp, Hoài lo lắng hỏi thêm:

– Rồi cô có thấy gì thêm không ?

– Có - Nàng gặt đầu - Tôi thấy cứ ba bốn giờ sáng là anh dậy đi mua hàng cho tiệm cơm Khánh Hòa, chiều hai giờ đi hái củi cho bà Tám. Tối anh học bài tới khuya nè, phải không ?

Hoài gặt đầu:

– Phải nhưng cô theo dõi tôi để làm gì ?

Nàng mân mê vuốt tóc:

– Tui hông biết nữa. Mà anh Hoài à! Để tui chỉ cho anh cách lấy củi không mệt nhé ? Anh khỏi phải chạy đi xa kiếm củi khô làm gì cho mệt. Mỗi lần đi hái củi, anh chặt chết một vài cây ở quanh mình. Hôm sau là anh có củi khô ngay.

Hoài lắc đầu:

– Cảm ơn cô Tiên, tôi cũng biết cách này, nhưng tôi không làm.

Thủy Tiên ngạc nhiên:

– Sao vậy ?

Hoài đáp nhẹ nhàng:

– Vì làm như vậy sẽ hết cây rừng đấy.

Nàng cố giấu nụ cười:

– Rừng của thiên nhiên, lại nhiều bạt ngàn như vậy làm sao mà hết được ?

Chàng siết mạnh sợi dây buộc những thanh củi lại với nhau:

– Có thể cô nói đúng, nhưng tôi yêu rừng. Tôi không muốn chặt hết cây rừng. Nó sẽ không còn vẻ huyền bí đáng yêu mà tôi thì thêm cái không khí ảm đạm.

Thủy Tiên nói nhẹ nhàng:

– Anh thật khác người - Nàng chợt ngẩng đầu dậy - Trời gần tối rồi. Tui về nhé!

Hoài chưa kịp trả lời, nàng đã vụt chạy đi. Được một quãng xa, nàng chợt quay lại la lớn:

– Ngày mai, tui lại nữa nhé.

Tiếng của nàng vang dội cả rừng xanh, bay xa đến muôn cùng trời đất, đậu vào tim Hoài một rung cảm mơ hồ. Anh ngẩng nhìn theo hướng nàng đang chạy. Một chiếc bóng nhỏ nhoi thoăn thoắt giữa âm u rừng núi. Cuối chân trời, hoàng hôn vừa lim tắt. Hoài chợt có ý nghĩ: Nàng là tia nắng cuối cùng của ánh hoàng hôn. Một ánh tím nhẹ nhàng, sưởi ấm lòng người cô bé.

Hoàng hôn đã tắt hẳn rồi. Lãng Du rời cửa sổ, cũng như rời khỏi cơn suy tưởng. Chàng ngồi xuống bàn. Cây viết bắt đầu chạy trên trang giấy trắng. Những dòng chữ đầu tiên của tác phẩm hiện ra một cách không tự chủ:

HOÀNG HÔN TÍM.

Chuyện ta viết ra để dành tặng riêng nàng Lãng Du....

Tập 2

Hương Xuân đưa tay dẹp gọn mớ giấy trên bàn cho gọn gang rồi đưa mắt nhìn lên chiếc đồng hồ. Hơn mười một giờ, có lẽ Lăng Du cũng sắp về rồi. Không hiểu sao nàng lại mở bóp tìm cây lược, gỡ cho suôn mái tóc.

Buổi tối hôm đó, tuyệt vọng với mối tình đơn phương suốt mười năm dài đằng đẳng. Nàng cứ ngỡ mình vĩnh viễn rời xa căn nhà quen thuộc của chàng. Thế nhưng chỉ mới một ngày nghỉ việc, nàng đã nghe ruột gan cồn cào không chịu được. Nỗi nhớ như cào cấu thịt da. Thế mới biết con người ta khôn gthể tất cả dễ dàng theo ý muốn.

Nàng nhớ biết bao nhiêu, tiếng lóc cóc quen thuộc trên bàn máy chữ. Mười nam rồi, nàng là người phụ tá đắc lực nhất của chàng. Dù Lăng Du vẫn vô tình không biết, mỗi sáng chàng đem đến cho nàng một xấp giấy viết tay rồi chiều chiều lấy từ tay nàng bản đánh máy. Lạnh lùng, xa vắng.

Mười năm rồi nàng được vinh dự đọc trước mọi người tác phẩm của chàng. Từng chữ từng lời như thấm vào da thịt, để đôi lúc nàng mơ thấy những lời đối thoại trong tiểu thuyết, là của chàng âu yếm dâng tặng cho nàng.

Vắng nàng rồi, Lăng Du sẽ gặp khó khăn. Chàng sẽ không tìm được một cô thư ký trung thành tận tụy. Bao lần rồi nàng giấu kín địa chỉ của chàng với các phóng viên. Biết nàng là thư ký của Lăng Du, bao người đã vây lấy nàng, tìm hỏi từng sở thích của chàng. Mong tìm ra một ít ánh sáng về đời tư nhà văn nổi tiếng, nhằm làm vui lòng độc giả. Nhưng nàng vẫn lặng yên, mặc cho họ tức giận bảo mình là kiêu ngạo, phách lối.

Hương Xuân cảm thấy mình có lỗi với Lăng Du biết bao, khi nàng làm xáo trộn cuộc sống bình lặng của chàng từ trước đến nay. Và nàng sẵn sàng dẹp bỏ tự ái đến làm với chàng một cách tự nhiên. Phần Lăng Du, hình như chàng đã quên mất chuyện hôm nào, nên gần một tuần nay, cả hai nổi lại mối quan hệ bình thường như mười năm trước, không có gì đổi thay, ngượng ngáp.

– Chị, chị làm ơn cho em hỏi thăm một chút. Đang mải mê suy nghĩ, nàng chợt giật mình ngẩng dậy vì một tiếng nói thanh thanh vang lên ở bên tai.

– Ủa! Hương Xuân kêu lên một tiếng ngạc nhiên khi nhận ra người đang đứng trước mặt mình là một cô gái ăn vận rất model. Cô là ai? Sao lại vào đây được?

Cô gái cười ngượng ngịu:

– Dạ, em tên là Anh Đào. Chị đừng la, em phải dùng mọi mưu kế mới gạt được ông lão gác cửa đó.

Hương Xuân làm mặt lạnh lùng:

– Cô muốn gì?

Anh Đào cười bền lên:

– Em muốn xin chị cho em được xem mặt nhà văn Lăng Du một chút

Hương Xuân giật mình:

– Gặp Lăng Du? Nhưng đây đâu phải là nhà của Lăng Du

– Chị Oi! Anh Đào nắm lấy tay Hương Xuân năn nỉ - Chị đừng giấu em làm gì. Em theo dõi mấy ngày mới biết đây là nhà của Lăng Du.

Hương Xuân đưa mắt nhìn người con gái xa lạ với một vẻ e dè. Nàng ta không đẹp lắm, nhưng trẻ trung sôi nổi lạ.

– Đi nghe chị! Em chỉ xin chị cho em đứng núp sau tấm rèm nhìn mặt người một lần thôi.

Hương Xuân lắc đầu:

– Không được. Lăng Du khó tính lắm.

Anh Đào năn nỉ:

– Em xin hứa với chị là em sẽ lặng yên. Nhìn thấy mặt người một cái là em đi liền. Lăng Du không biết đâu mà chị sợ.

Hương Xuân nhìn Anh Đào hỏi lạ lùng:

– Nhìn một cái rồi đi liền, thế thì cô gặp để làm gì?

Anh Đào ngời xuống ghé thở dài:

– Chị biết không, nhà em ở tuốt dưới Vĩnh Long. Hôm đó nghe tin Lăng Du ra mắt công chúng ở Câu lạc bộ làm quen, em vội lên ngay. Vậy mà không kịp. Hôm đó, em chỉ trông thấy chiếc xe của người thoáng qua t hật nhanh. Em chạy hỏi khắp cả mọi người, cuối cùng mới biết nhà của người ở

đây. Nghe chị! Chị cho em nhìn mặt một lần đi.

Hương Xuân thở dài thương hại cho một cô bé cuồng si

– Lãng Du cũng chỉ là một con người bình thường. Không có gì đặc biệt đâu.

Anh Đào cãi lại:

– Tại chị được gặp người hoài nên mới nói vậy. Chứ tụi em từ nào đến giờ chỉ được độ vắn mà tưởng tượng ra người. Chị Oi, em xin chị! Chị cho em được nhìn mặt người một lần nghe chị.

Hương Xuân lặng yên không nói. Tội nghiệp cho cô bé quá si mê cuồng nhiệt, không hay mình đang đuổi theo một bóng mờ hư ảo. Lãng Du không giống người thường. Ở chàng không có tình yêu, không địa vị, chẳng giàu sang. Mà có lẽ vì vậy mà chàng trở thành thần tượng của mọi người chẳng?

– Thôi được rồi! Hương Xuân dịu giọng bảo Anh Đào – Tôi sẽ cho cô được nép mình sau bức rèm nhìn Lãng Du! Nhưng cô phải hứa là không được lên tiếng, cũng không được kể cho mọi người nghe chuyện này nhé!

Anh Đào tươi ngay nét mặt:

– Vâng, em hứa! Mà chị Oi, chị kể cho em nghe vài mẩu chuyện về đời tư của Lãng Du đi, người có yêu ai thời trẻ không vậy?

Hương Xuân cười buồn:

– Cái đó tôi cũng như cô! Bù trất!

Anh Đào lắc đầu:

– Chị giấu em ư?

– Không! Hương Xuân mơ màng. Nàng đã nói thật. Mười năm làm việc với chàng. Nàng có khác gì hơn mọi người, không biết gì về chàng cả. Ngoài cái tính trầm lặng, ít nói còn chàng như thế nào Hương Xuân không tài gì hiểu nổi.

Có tiếng kè xe. Hương Xuân giật mình đẩy Anh Đào nói nhanh:

– Chết! Lãng Du về đến, vô trốn nhanh đi

Anh Đào cũng linh quính không kém:

– Trời ơi! Em trốn ở đâu bây giờ?

Hương Xuân đưa mắt nhìn quanh. Phòng làm việc trống rỗng, không thể trốn vào đâu được. Tiếng còi xe mỗi lúc một gần hơn. Hương Xuân nắm tay Anh Đào chạy lên lầu, chỉ vào đồng thùng củ bọ phé nàng nói nhanh:

– Cô trốn đây! Đợi Lãng Du vào phòng khóa cửa lại là cô chạy xuống liền nghe chưa? Tôi xuống dưới kéo chàng nghi ngờ.

Nói xong Hương Xuân chạy nhanh xuống cầu thang. Anh Đào cúi nhìn bộ quần áo xinh đẹp của mình, rồi tặc lưỡi ngồi đợi xuống đồng thùng đầy bụi bặm. Trống ngực đập liên hồi.

Lãng Du đang từ dưới cầu thang đi lên. Đôi mắt ngó xa vời, chàng không hay mình đang bị người nhìn trộm. Thờ ơ, chàng đưa tay mở cửa bước vào phòng một cách mỗi mết chán chường. Bật một điều ciga đắt tiền, Lãng Du ngồi mơ màng qua khói thuốc. Ôi, nhữn gluc này sao chàng đẹp trai, phong trần và thu hút lạ! Anh Đào quên mất lời hứa với Hương Xuân, rón rén rời chỗ nấp tiến đến gần cánh cửa.

Lãng Du chợt nhòm người dậy. Anh Đào dừng lại đứng tim. Hú hồn! Chàng chỉ đi lấy một bức thư.

Vàng trán của chàng ghnúu lại như chẳng hài lòng, miệng lẩm bẩm:

– Quái! Sao lại có người gởi thư cho mình thế này?

Ừa? Anh Đào lạ lùng, nản gưc ngờ hằng ngày chàng phải nhận thật nhiều thư của người ngưỡng mộ gởi đến chứ. À! Anh Đào chợt nhớ: Lãng Du giấu kín địa chỉ của mình, nàng gần như muốn nín thở khi nghe chàng tặc lưỡi:

– Rắc rối quá, lại Hoài Thương với Hoài Yêu gì nữa chứ?

Xoẹt...

Chiếc quạt trên tay chàng nháng lửa. Lãng Du từ từ đưa bức thư vào toan đốt bỏ đi mà không buồn nhìn qua nội dung của nó.

– Ui da! Một con kiến cắn vào chân đau điếng. Anh Đào không chịu nổi buột miệng kêu to. Lãng Du giật mình để phong thư rơi ngay xuống đất.

– Ai đó! Chàng hét lớn. Anh Đào run run rời chỗ nấp:

– Dạ em!

Chàng cất hộp quẹt vào túi nhìn nàng ngơ ngác:

– Cô là ai? Sao lại có mặt ở đây?

– Dạ! Anh Đào bỗng nghe chân tay thừa thãi, lưỡi líu lại nàng nói một cách lung tung

– Dạ cái này khôn ghê! Lỗi của chỉ đâu, nhà văn đừng nổi giận, cái này là tại em, em năn nỉ chỉ cho em được nhìn mặt nhà văn một cái thôi nhưng vì bị kiến cắn, em chịu hồng nổi, mới kêu lên! xin nhà văn đừng la chỉ tội nghiệp.

Lãng Du thâm hiểu sự việc, anh cố làm mặt nghiêm nhưng vẫn không giấu được nụ cười qua vành môi mỏng.

– Thế à! Gặp rồi, cô thấy tôi có gì khác lạ không?

Anh Đào lắc đầu:

– Không! Nhà văn không khác lạ, chỉ quá đẹp trai thôi.

Nàng như chợt lỡ lời, nín bật giữa chừng. Đôi má hồng e thẹn. Lãng Du vẫn thản nhiên:

– Thế à?

Anh Đào chớp chớp mắt nhìn chàng, đột nhiên nàng nói thật nhanh:

– Lãng Du biết không? Tất cả tội nó đưa nào cũng mơ ước được làm người yêu của anh ca?

Chàng giật mình:

– Cô nói gì?

Anh Đào không bối rối:

– Em nói nếu Lãng Du bằng lòng ghti sẽ có rất nhiều người đến đây xin làm người yêu nhỏ của anh.

Lãng Du trở mặt lạ lùng. Anh Đào bước lại gần chàng:

– Em nói thiệt đó! Nàng chợt dừng lời cười khúc khích. Tội nó còn nói giá mà được anh hôn một cái ...

– Hà! Lãng Du chợt kêu lên chung hững. Cô nói cái gì?

Biết mình đã lỡ lời, đôi má đỏ gay, nàng đưa tay lên bịt miệng, thân thể cứng đờ vì hổ thẹn.

Hương Xuân cũng vừa đi lên, nàng lại gần Lãng Du nói như biết lỗi:

– Tôi xin lỗi ông, không ngờ cô ấy lại khôn giữ tròn lời hứa.

Lãng Du lặng yên không đáp, chàng thần thờ nhìn bóng hai cô gái thoáng qua rồi mất hẳn.

Đóng chặt cửa phòng, Lãng Du thả mình ngồi xuống ghế salon mệt mỏi. Bỗng dưng chàng mỉm cười ngơ ngẩn nhớ đến lời Anh Đào vừa mới nói. Nàng ấy nhắc đến nụ hôn, có lẽ nàng nghĩ rằng một người viết truyện tình như chàng, hẳn phải sành điệu về điều ấy lắm. Chứ làm sao nàng biết được sự thật là đã mười lăm năm rồi, chàng quên mất hương vị của nụ hôn. Ôi, những cảm giác nôn nao kỳ lạ như chạy dập dờn trong cơ thể. Bốn mươi ba tuổi rồi, mà sao chàng vẫn không quên được cái cảm giác run run của bờ môi đặt vào bờ môi, một cách đam mê, vụng dại? Vừa lạ lùng vừa thích thú và cũng cảm thấy nao nao. Cứ sợ mọi người bắt gặp. Cái nụ hôn đó đến với chàng bao giờ nhỉ? Lâu lắm rồi, những hai mươi mốt ba năm về trước...

...

– Hoài ơi! Em đồ anh nghe, vậy chứ em có giống đức vua không? Thủy Tiên vừa thò đôi chân xuống suối, vừa cất giọng hỏi chàng

Hoài loay hoay kê lại giá vẽ lắc đầu nói:

– Không

– U! Thủy Tiên lắc mình nũng nịu - Thế thì em giống cái gì?

Hoài đã kê xong giá vẽ, chàng đến bên nàng nắm lấy hai chân nàng bỏ lên bờ nói:

– Đã bảo đừng vọc nước cảm lạnh bây giờ.

Thủy Tiên chồm lên nắm lấy áo chàng;

– Thế thì em giống như cái gì hả?

Hoài phì cười hôn phớt qua đôi má hồng của nàng, rồi nói:

– Em ấy hả? Em giống y như một nàng tiên. Một nàng tiên của Hoàng hôn tím.

Đôi mắt nàng tròn xoe, ngơ ngác:

– Thế nàng tiên đó có đẹp không?

Hoài lắc đầu:

– Không đẹp chút nào ca?

– Á! Nàng đánh nhẹ lên vai chàng – Em hồng chịu đâu. Chàng vụt ghi lấy vai nàng cười hăng hắc

– Lâu lâu, người ta chưa nói hết. Chưa chấm câu, chỉ mới phẩy thôi mà.

Đôi mắt nàng chớp chớp:

– Thì anh nói tiếp đi

Hoài cái giọng trầm lắng:

– Nàng tiên đó không đẹp một chút nào cả, nhưng làm anh đắm, anh say, anh quên ăn mất ngủ bởi tấm lòng nhân hậu, cao thượng khôn lường.

– Anh! Thủy Tiên nép sát vào ngực chàng trong vòng tay Hoài nàng bỗng dưng nhỏ bé vô cùng. Hoài cởi chiếc áo gió khoác lên ngực nàng yêu thương hỏi:

– Lạnh hả em?

Thủy Tiên gật đầu mơ màng. Mau thật! Mới đó mà đã gần một năm! Phút ban đầu e ấp đã đi qua, tình yêu đến nhanh thật nồng nàn, say đắm. Càng gần Hoài, nàng càng thêm yêu mến. Chàng khác hẳn với những chàng trai lượn vòng xung quanh nàng như lũ trẻ ngắm cái đuôi công.

Ngay lần gặp gỡ đầu tiên, nàng đã chú ý đến thái độ khác lạ của Hoài. Chàng trầm lắng, ít cười, ít nói. Và luôn luôn né tránh mặt nàng. Thủy Tiên nhớ là mình đã khó khi nghe thầy Cường kể về chàng. Nàng đã bỏ công theo dõi, thăm phục người thanh niên có chí hiếu học nhưng gặp hoàn cảnh khó khăn.

Và nàng âm thầm làm bà tiên với chiếc đũa thần kỳ diệu, kịp thời bỏ vào tập chàng những món tiền nho nhỏ. Rồi cũng khôn hiểu tự lúc nào nàng thầm yêu chàng trai ấy.

– Thủy Tiên! Em đang nghĩ gì đó? Hoài khẽ lay người nàng. Thủy Tiên ngẩng dậy mỉm cười:

– Anh Hoài! Hôm ấy em tha tội anh trước mặt quần thần. Bây giờ chỉ có hai ta, anh hát cho em nghe đi

Hoài gật đầu:

– Ủ! Anh sẽ hát ru em ngủ, nhắm mắt lại đi em

Nàng nhắm mắt lại ngay, môi mỉm nụ cười hạnh phúc giữa tiếng hát ngọt ngào, nồng ấm hương yêu.

– Này người tình nhỏ, nếu em là mây thì anh không để may bay một mình

....

Này người tình nhỏ, ước mơ gì không! ước mơ gì không...

Nàng đã ngủ say trong vòng tay ấm ước mơ. Hoài cúi xuống nhìn nàng lòng bỗng thấy nao nao kỳ lạ.

Ồi! Đẹp biết bao bờ mi cong thanh tú, tóc buông dài ủ trợn giấc mơ hoa, phút giây này lòng anh mơ thành bướm, em làm hoa đắm đuối giữa hương tình.

Thủy Tiên ơi! Em là vị cứu tinh giữa đời anh khốn khổ, là ánh hồng soi muôn vạn nẻo tối tăm. Em tạo cho anh niềm tin yêu cuộc sống mặc cảm nghèo hèn đã biến mất nhờ em. Thủy Tiên ơi, em là nàng tiên nhân hậu, anh đã hiểu lòng em qua những số tiền nhỏ ép giữa tập anh. Thủy Tiên ơi! Tình yêu của em thật cao thượng, tuyệt vời! Anh hứa sẽ không bao giờ để em buồn khổ.

Làn gió chiều se se thổi lạnh, Hoài siết chặt tay quanh thân thể người tình. Một chút đam mê dâng lên ánh mắt. Chàng đặt môi mình lên má người yêu. Lòng chàng bỗng lâng lâng một ước muốn được gắn môi mình lên đôi môi xinh xinh nhỏ bé! Đôi môi từng nói bao lời nũng nịu, chắc ngọt ngào chẳng thua mật của đài hoa. Lâu lắm rồi, Hoài muốn là con bướm uống trọn đọt mật đó, nhưng vẫn e dè chưa dám. Chàng muốn giữ nguyên hương vị ngọt ngào, để tuổi hồn nhiên đừng mất đi như hoa tàn héo úa. Nhưng hôm nay lòng chàng bỗng bồi hồi, muốn thử một lần như A đam thềm trái cấm Nụ hôn là biểu hiện của tình yêu, sao lâu rồi chàng vẫn e dè ngượng ngập? Lần đầu tiên trong đời, Hoài run run đặt đôi môi mình lên đôi môi nóng bỏng của người yêu. Rút rè, lo sợ, háo hức, đam mê tạo một cảm giác mê chưa từng có. Hoài như c on bướm lạc giữa rừng hoa ngào ngạt đắm đuối ngá ngáy giữa suối mật ngọt ngào.

Nụ hôn là như thế ư? Tuyệt diệu đến khôn cùng. Hoài đưa tay lên môi thêm muốn. Như đứa bé một lần được ăn quả táo ngon, cứ nghe thèm đòi ăn mãi. Thật là uổng phí biết bao nhiêu! Tại sao chàng không biết đến nụ hôn sớm hơn một chút nữa? Tại sao chàng lại ngại ngần lo sợ? Có gì xấu đâu, nếu đây là tình yêu thật sự? Hoài lại một lần nữa cúi xuống môi nàng, nhưng chàng chợt dừng lại nửa chừng, môi nở nụ cười rạng rỡ chàng lay gọi Thủy Tiên

– Thủy Tiên! Dậy đi em

Thủy Tiên mở mắt bàng hoàng:

– Tối rồi hả anh?

Hoài nâng nằng ngồi dậy

– Không, nhưng anh có chuyện này muốn nói cùng em hay lắm

Nằng dịu mắt ngờ ngàng;

– Chuyện chi hờ anh?

Hoài thì thầm

– Anh muốn chia sẻ cùng em một cảm giác tuyệt vời

Thủy Tiên chưa kịp hiểu, Hoài đã đặt nhanh nụ hôn xuống giữa đôi môi hé mơn của nàng. Thủy Tiên chới với, hốt hoảng nhưng rồi cũng buông người trôi theo chàng vào cảm giác mê mẩn.

– Thủy Tiên! Em thấy thế nào? Hoài hỏi nằng âu yếm. Nàng quay đi giấu khuôn mặt đỏ như vì hổ thẹn. Cũng như chàng, lần đầu tiên nàng biết được hương vị của nụ hôn yêu.

– Thủy Tiên, em giận anh à?

Thủy Tiên từ từ quay lại bờ môi đỏ còn đọng ướt nụ hôn. Đưa lưỡi lên liếm vòng quanh mọi nàng chột ngã nhào vào giữa ngực chàng trả lời lí nhí:

– Thật là tuyệt diệu phải không anh?

Để trả lời anh lại cúi xuống môi hồng lần nữa...!

Phải! Chàng đã cúi xuống môi nàng một lần nữa. Lãng Du bỗng giật mình vì chàng vừa cúi xuống khoảng không. Nụ hôn ấy đâu rồi. Thủy Tiên ơi! Bây giờ em ở đâu?

Lãng Du bàng hoàng đưa tay tìm gói thuốc. Nàng ở đâu thì có lẽ chàng đã biết. Muốn gặp nàng, đến với nàng, chàng chỉ còn một cách. Đến bàn ngồi và tìm cây viết. Suốt hai mươi mấy năm dài có ngày nào chàng không gặp lại nàng qua từng trang tiểu thuyết? Có một quyển truyện nào mà chàng không gói gắm bóng hình nàng trong đó, Thủy Tiên ơi, muôn đời muôn kiếp không một ai có thể thay em ngự trị trái tim này.

Những trang cuối cùng của cuốn tiểu thuyết Hoàng Hôn tím vườn trinh dần hiện ra. Lãng Du buông cây viết mệt mỏi, hơn một giờ đêm rồi đó. Thủy Tiên ơi! Hôm nay anh em mình trò chuyện với nhau bấy nhiêu đó cũng tạm đủ rồi. Ngày mai, ngày mai anh sẽ đến thăm em. Đừng ngại anh nhé hỡi người tình nhỏ.

Lãng Du đi luôn vào giấc ngủ yêu thương quên cả cài cửa sổ. Một cơn gió ùa vào thổi tung mái tóc bông bồng của chàng rồi lùa xuống chân ghế cuốn bức thư của Hoài Thương mà lúc này Lãng Du đã đánh rơi, vào sâu hơn chút nữa dưới đáy bàn làm việc của chàng.

Một bóng đỏ vọt nhanh qua trước đầu xe.

Két!

Lãng Du đập thắng vội vàng. Hú vía! May mà chàng thắng lại kịp thời. Đưa tay lau mồ hôi trán, chàng vội ga định cho xe chạy tới chột Lãng Du giật mình đưa tay dụi mắt.

Cái bóng đỏ vừa mới thoát chết vẫn đứng lù lù trước đầu xe. Gì thế này? Lãng Du nhún kèn nhắc nhở nhưng cái bóng vẫn đứng trơ trơ. Điện tiết, chàng phải mở cửa xe bước ra ngoài.

– Ủa! Lại là cô! Giọng chàng vang lên gay gắt.

Bóng đỏ quay lại cười toe toét:

– Phải! Em đây, Anh Đào đây!

Lãng Du nhíu mày:

– Cô vừa làm cái trò gì vậy? Cô có biết là chỉ cần tôi không gkip thắng một chút thôi là mạng cô kể như đi đời rồi không?

Anh Đào vẫn tỉnh bơ:

– Em biết chứ! Nhưng nếu em không làm như vậy thì làm sao buộc anh dừng xe lại chứ?

Lãng Du thở dài, lại một nạn nhân cuồng tính. Hai mươi năm dài nổi tiếng, chàng đã chứng kiến nhiều cảnh cuồng nhiệt do người hâm mộ đem đến cho mình. Nhưng chàng chưa gặp cô gái nào liều lĩnh như nàng cả. Để làm vừa ý nàng chàng nói:

– Tôi sẽ tặng cho cô một quyển sách có chữ ký của tôi nhé.

Rất hiếm khi Lãng Du tặng sách cho người. Đây là lần đầu tiên chàng phá lệ, nhưng cô nàng vẫn bướng bỉnh lắc đầu:

– Sách của anh, em có cả một tủ ở nhà. Em chỉ cần anh hiểu cho em. Lãng Du! Em yêu người biết mấy.

– Cô ơi! Cô đừng nuôi một tình yêu mù quáng như vậy. Tôi không phải như cô tưởng đâu. Cô nhìn đây tôi cũng hai mắt hai tay như mọi người thường, lại già nữa, đâu còn xứng với một cô gái trẻ đẹp

như cô.

– Hồng! Anh Đào nắm lấy áo chàng: Sao anh viết trong truyện tình yêu không phân ranh giới tuổi tác, giàu nghèo?

Lãng Du lặng thinh, nàng đã nói đúng, tình yêu không phân biệt tuổi tác, giàu nghèo. Thấy chàng im lặng cô gái tấn công luôn:

– Lãng Du! Em biết nhà văn các anh thường lãng mạn đa tình, không bao giờ chung thủy với ai cả, nhưng em không cần biết điều đó, em chỉ cần được anh đáp lại tình em. Một lần thôi cũng được Lãng Du à, anh đừng từ chối.

Lãng Du như kẻ mất hồn. Tại sao nàng lại nghĩ như vậy? Chàng có lãng mạn không? Có! Có đa tình không? Có! Chàng rất đa tình nhưng chỉ đa tình với mỗi Thủy Tiên. Trái tim chàng chỉ biết có một mình nàng sao Anh Đào lại bảo là chàng không bao giờ chung thủy?

Mà nếu như chàng là hạng người như vậy thì tại sao nàng lại muốn dẫn thân? Không đối với nàng đó chưa phải là tình yêu, chỉ mới là nỗi đam mê cuồng dại. Chỉ vì chàng quá nổi tiếng nên nàng muốn thử xem chàng có giống như lời mọi người đồn đãi. Còn tình yêu! Chỉ có Thủy Tiên mới yêu chàng thật sự mà thôi, lúc đó chàng thấp nàng cao, nàng như vì tiên còn chàng như gã mục đồng. Vậy mà nàng vẫn đến với chàng. Đến một cách vô tư, tất cả trái tim nhân hậu, Thủy Tiên ơi, làm sao có người con gái nào sánh với em được chứ?

– Đi anh! Anh Đào lại kéo tay áo chàng khẽ giục – Bây giờ anh hãy chở em đi chơi! Chụp với em vài tấm hình

Lãng Du thờ hất ra, chàng đưa tay xem đồng hồ:

– Cảm ơn cô nhưng tôi bận lắm.

Nàng vẫn bám lấy áo chàng:

– Vậy thì hôm khác vậy.

Chàng gỡ tay Anh Đào, đẩy nàng vào trong lễ đường, lạnh lùng nói:

– Kể cả hôm khác cũng vậy cô đừng nuôi hy vọng hoài công

Nói xong chàng đóng mạnh cửa xe, rồi lao vút đi, bỏ mặc Anh Đào giậm chân tức bên đường

– Ông Lãng Du! Hương Xuân trao cho chàng một gói giấy vuông vuông khi chàng vừa mới bước vào – Đây là tiền nhuận bút mà nhà xuất bản mới gửi đến cho ông. Ngưng một chút nàng nói tiếp – Nghe đâu quyền Hoàng Hôn Tím Vườn Trinh của ông bán rất đắt và gây xôn xao dư luận nhiều lắm đó.

– Thế à? Lãng Du hờ hững cầm lấy gói tiền đi về phòng riêng. Tiền tài, danh vọng mà chi, khi bên cạnh chàng vắng bóng Thủy Tiên. Trời ơi, phải chi lúc này có nàng bên cạnh cùng sốt chia hạnh phúc thì sung sướng biết bao.

Thấy mạnh cọc tiền lên bàn, Lãng Du đưa tay cởi áo ngoài quăng xuống ghế sa-lon. Dùng tay làm lược chải cho suôn mái tóc rối bời. Bao lâu rồi, viện mồ côi ở thành phố này nhận được tiền trợ cấp từ một bàn tay bí mật. Họ sẽ không bao giờ biết được người khác hảo tâm, cũng như chàng ngày xưa không biết mình nhận từ đâu những món tiền nhỏ thật bất ngờ.

Tia mắt chàng vô tình lia trên một phong thơ màu trắng. Tại sao nó lại nằm ở đây nhỉ? Lãng Du lạ lùng tự hỏi, chàng quên mất hôm này. Nếu Anh Đào không bị kiến cắn la lên kịp lúc, thì chàng đã đốt mảnh giấy vô tình đó cháy thành tro, không màng đọc tên người gửi.

Lãng Du cúi mình xuống. Lượm phong thư nằm cô đơn trong kệ bàn lên, phúi sạch lớp bụi bám bên ngoài. Chàng lơ đãng đưa mắt nhìn qua tên người gửi.

Bỗng chàng giật nảy mình, đưa tay lên dụi mắt, cứ tưởng mình mơ ngủ. Hai mươi mấy năm rồi chàng mới nhìn thấy lại nét chữ của nàng.

– Thủy Tiên! Lãng Du kêu lên đau đớn.

Ôm phong thư vào lòng nghe tim mình nức nở. Ồ không! chàng chợt kêu lên, ta điên mất rồi, Thủy Tiên còn đâu nữa? Ta đã mất nàng, mất nàng vĩnh viễn từ buổi chiều hôm ấy còn đâu...

Hoài đã chuyển sang năm thứ hai của quãng đời sinh viên đầy hoa mộng.

Chiều hôm ấy như mọi buổi chiều. Hoài đến bên suối hẹn đợi người yêu. Đã trở thành thông lệ, cứ mỗi buổi hoàng hôn lịm tắt. Cúi bó lại gọn bàng. Chàng thanh thản ngồi đợi nàng.

Thật lạ lùng! Sáng nào đến trường cũng hẹn hò bên suối vắng. Hai năm rồi mà đôi bạn trẻ không bao giờ hết đề tài để nói. Vẫn náo nức, đợi chờ như thưở mới vào yêu. Hai năm dài đủ để kiểm nghiệm lòng nhau, hiểu lòng nhau đắm đuối đến dường nào. Giờ đây, họ khác nào chim liền cánh,

cây liên cành. Nhớ nhớ, thương thương, lưu luyến, mặn mà.

Đã đến lúc Hoài cảm thấy mình không thể thiếu nàng trong cuộc sống, chàng đã quá quen rồi tiếng nàng riu rít bên tai. Những âu yếm ngọt ngào, mà không một người con gái nào có thể đem đến cho chàng. Nàng chính là nguồn hy vọng, là suối mát giữa đời anh. Là tất cả hương hoa, mật ngọt, mà cuộc đời ban thưởng cho một người con trai có quá nhiều đau khổ. Thủy Tiên ơi, sao hôm nay em trễ hẹn? Em có hay ánh tà dương đã lặn hẳn sau đồi? Chàng bỗng dưng linh cảm một điều chẳng lành sắp xảy ra. Vì từ nào đến giờ, có bao giờ nàng để chàng phải nôn nóng trông chờ?

– Anh Hoài ơi! Giọng một người con gái vang lên hốt hoảng ở sau lưng. Chàng quay lại báng hoàng khi nhận ra người mới đến là Ngọc Hồng. Chị họ của Thủy Tiên và cũng là người yêu của Tuấn bạn chàng.

– Kia Ngọc Hồng! Thủy Tiên đâu?

NHồng lắc đầu hôn hên:

– Chuyện dài dòng lắm, anh chạy theo em mau.

Nói xong nàng co chân chạy nhanh xuống núi, Hoài thất kinh vội vã chạy theo

– Ngọc Hồng! chuyện gì vậy?

Hồng không quay đầu lại nói nhanh:

– Ba con Tiên biết chuyện anh và nó yêu nhau rồi.

Tim thót lại trong lồng ngực. Nhưng Hoài cũng thở ra nhanh. Anh nói:

– Cũng chẳng sao! Vì anh và Thủy Tiên yêu nhau thật sự, bác biết càng tốt.

NHồng dừng lại, nhìn chàng như thương hại:

– Chuyện không đơn giản như anh nghĩ. Thủy Tiên thuộc dòng quý tộc ngày xưa, dù yêu anh nhưng nàng cũng không dám vượt qua lễ giáo gia đình.

Tất cả như quay cuồng đảo lộn, Hoài đưa tay nắm lấy bụi cỏ dại bên đường

– Thủy Tiên đâu?

Hồng đưa tay quệt mắt:

– Nó đang bị dượng em trừng phạt

– Há? Hoài lùi lại xốt xa:

– Trời ơi, Thủy Tiên, chàng nắm tay Hồng lùi đi thật nhanh - Lẹ lên Ngọc Hồng

Chưa tới nhà nàng, Hoài và Hồng đã nghe thấy tiếng khóc đờn đau, ghen ngào của người con gái.

Tim muốn vỡ tung trong lồng ngực. Hoài toan tung mạnh cửa lao vào. Nhưng Hồng đã kịp thời nắm tay chàng lại:

– Dừng anh. Rồi nàng dắt chàng, vạch rào, đến sát bên ngôi nhà lớn.

Hoài áp sát mắt vào khe cửa kính, như không tin vào đôi mắt mình. Trời ơi! Lẽ nào cảnh tượng chàng đang trông thấy kia lại là sự thật?

Trên nền gạch bông bóng loáng. Tiên bị cha trói chặt vào thành ghế, sợi dây lưng trên tay ông bay vùn vụt trong không khí để trên làn da trắng của nàng những vết tích đau thương. Nàng oằn oại như cỏ non trước bão.

– Thủy Tiên! Từ ngày mai cha bắt con phải nghỉ học.

Nàng mở mắt ghen ngào:

– Con sẵn sàng nghỉ học, nhưng cha đừng bao giờ bắt con hết yêu anh ấy!

– Con khôn... Ngọn roi của cha lại vút chạn chát trên tấm thân nàng. Chiếc áo bắt đầu rách ra từng mảnh để Hoài nhìn thấy những vết tím đau thương trên thân thể người tình. Chàng đã cắn chặt đến mức môi mình chảy máu. Tiếng kêu không thốt được thành lời, hóa thành những giọt nước mắt long lanh nóng hổi chảy xuống tim chàng.

– Thủy Tiên! Con phải nghe lời cha, phải cắt đứt mối quan hệ với cái thằng áo rách khổ rom kia. Nếu con còn cãi lời cha, cha giết con chết.

Tiếng của nàng ghen ngào yếu ớt:

– Không! Cha ơi con yêu Hoài

– Này thì yêu! Ngọn roi trong tay ông chẳng chút nương tình – Tao quyết định rồi, ngày mốt là ngày đám cưới của mày với...

– Cha- Thủy Tiên hét đờn đau

– Trời! Hoài gục xuống ghen ngào

Lời ông nói khác nào nhát búa chặt đứt đôi tim đang tha thiết mặn nồng.

– Anh Hoài! Anh Hoài! Hồng lay người chàng, thì thầm gọi, chúng ta rời khỏi nơi này nhanh lên kéo bị Ông ấy bắt gặp

Hoài như kẻ mất hồn, mặc cho Hồng lôi đi đâu cũng được. Thuyền tình đã bắt đầu gặp phải phong ba. Liệu chàng với Thủy Tiên có vững tay chèo qua cơn nước lũ? Hay mảnh ván tả tơi, cột rơi buồm gãy? Đành xuôi cho số phận xoay vần?

Đêm hôm đó, Hoài đã lang thang một mình trong rừng vắng. Đi nhặt từng kỷ niệm ép tim. Phải chăng trước khi giã chết người thường mơ về dĩ vãng êm êm? Phải chăng chàng đã tuyệt vọng rồi? Lời cha nàng nói ra là bức tường thành chia cắt vĩnh viễn tình yêu đôi lứa.

Thủy Tiên ơi! Giờ này em ở đâu? Phải chăng em đang âm thầm nức nở khóc đau thương? Anh có lỗi với em biết bao nhiêu. Tình yêu cuồng nhiệt của anh đã đưa em vào bế khổ. Trời hỡi! Nước mắt chàng như hiện ản cả một bầu trời đầy máu đỏ, thân xác nàng oằn oại giữa đòn roi. Hoài gục đầu bên bờ suối nghe bão lòng dâng phũ Bấy lâu nay quá say sưa trong tình yêu lãng mạn, ngất ngây trong hương nồng tình ái, chàng quên mất đi hiện tại. Quên thân phận mình nghèo hèn khổ khổ mà toan với lấy quả đào tiên. Để giờ đây gây khổ hận cho biết bao người. Tùy Tiên, hãy tha lỗi cho anh. Sương khuya xuống lạnh, ướt đẫm cả vai chàng. Cái lạnh cắt da không còn làm chàng bận dạ. Chàng biết phải làm sao trong cảnh trạng này? Sự học còn dang dở, mẹ nghèo đang hoài vọng ở dưới quê. Chàng không thể liều lĩnh. Mà có liều cũng chưa chắc nàng dám bỏ cha mẹ theo chàng về quê chấp nhận một cuộc đời đạm bạc.

Đầu nhức như búa bổ, Hoài gục xuống giữa rừng hoang, mê mang, bất tỉnh.

Phải, chàng đã mê man suốt hai ngày đêm ròng rã. Giữa cơn mê chàng chỉ gọi mãi một cái tên yêu nhất cuộc đời mình: Thủy Tiên! Và chàng cũng thấy nàng chạy đến bên mình với chùm hoa trắng tinh khôi. Đầu đội vương miện, mặc áo cô dâu nhìn chàng nhoẽn nụ cười hạnh phúc. Vậy mà chàng lại nữ đành đoạn quay mặt bỏ đi, kệ nàng gục khóc dưới chân:

– Về đi, về đi Thủy Tiên, về mà chung hưởng hạnh phúc với người ta. Về mà sống giàu sang, cho tròn câu hiếu đạo.

– Anh Hoài! Không, em yêu anh, yêu anh suốt đời trọn kiếp.

Giọt nước mắt rơi trên môi chàng mẫn mẫn. Hoài giật mình trở giấc, thoát khỏi cơn mê bất tận. Chàng quay người cho đỡ mỏi. Chợt tay chàng chạm phải một bàn atay ai nóng nóng. Hoài kêu lên hốt hoảng trong bóng tối:

– Ai? Ai mà chui vào lòng tôi giờ này?

Bàn tay ai bịt lên miệng chàng. Một giọng nói rung rung kèm theo mùi hương quen thuộc.

– Đừng nói lớn Hoài ơi! Em đây mà, Thủy Tiên đây mà!

– Thủy Tiên! Con choáng váng như biển mất. Hoài bật người ngồi nhanh dậy:

– Thủy Tiên! Em đến từ bao giờ vậy? Nàng gục đầu vào vai chàng nức nở:

– Em đến với anh hai đêm rồi, nhưng anh cứ mê man không tỉnh. Hoài! Tại sao trong giấc mơ, anh cứ gọi tên em mà day nghiêng vậy?

Chàng kéo nàng vào sát lòng mình:

– Thủy Tiên! Em đừng giận anh nhé! Đó là lúc lòng anh ghen tức, vì anh quá yêu em. Anh sợ mất em Thủy Tiên à

Bàn tay nàng mân mê lên mặt chàng;

– Đừng thấp đèn lên anh nhé! Em muốn ngồi bên anh thế này trong bóng tối. Em muốn tắt cả hầy biển đi, chỉ tồn tại lại có chúng mình. Để em với anh được vĩnh viễn yêu nhau.

Bàn tay Hoài sờ trúng những vết roi hằn trên da thịt người yêu, chàng kêu lên thảng tởm:

– Thủy Tiên! Em đau nhiều lắm phải không?

Nàng gạt đầu nhẹ. Trong lòng nàng tự hỏi: Mình có nên cho chàng hay quyết định khắc nghiệt của cha già. Thật lâu nàng lên tiếng rụt rè:

– Hoài ơi!

– Gì em? Chàng cúi xuống hôn nhẹ lên mái tóc của nàng. Thủy Tiên tấm tức khóc

– Hoài ơi, ngày mai này em phải... Hoài vụt ôm lấy nàng hỏi nhanh

– Thủy Tiên! ngày mai này em phải làm sao?

– Em phải lấy chồng.

– Hả, Hoài sững sờ chết điếng. Em lấy chồng? Ba ngày rồi ư? Không! Chàng siết chặt vòng tay. Thủy Tiên! Em không phụ anh để đi làm vợ người ta chứ? Em nói đi. Thủy Tiên tại sao em không

nói?

– Em không... lời nói ghen trong tiếng nấc đau đớn – Em không thể cãi lời cha em được.

– Trời ơi, Hoài buồn ngàng, ôm đầu kêu lên đau đớn – Em không thể cãi lời cha. Vậy thì em còn tìm đến đây để làm gì nữa? Nhỏ vài giọt nước mắt xót thương chẳng?

– Hoài, anh đừng gila lớn! Thủy Tiên nói ghen ngạo – Ngày mai này đám cưới của em rồi. Em không phụ anh mà.

Hoài choàng tay qua người nàng, khẽ lau khô những dòng lệ long lanh:

– Anh xin lỗi em, anh nóng vô lý quá. Lỗi t5i anh, tại anh bất lực, anh nghèo khổ nên anh đành phải mất em.

– Hoài – nàng nắm tay chàng áp lên má mình – Hoài thương! Anh hãy nghe đây. Em yêu anh, yêu đời đời kiếp kiếp, yêu đến chết không thôi. Anh phải học, học cho thành tài đừng vì khổ đau mà đánh rơi nghị lực

Chàng cúi đầu xuống ngực nàng:

– Anh sẽ nghe lời em, Thủy Tiên. Ngày mai em lấy chồng rồi ư? Người diễm phúc ấy là ai vậy?

Thủy Tiên lắc đầu, nước mắt nàng rơi đầm tay chàng:

– Em không biết! Hoài ơi, anh đừng giận đừng quên em nghe anh.

Hoài không nói, từ bao giờ chàng đã mềm lòng để rơi giọt lệ. Thủy Tiên chạm tay vào mặt chàng kêu lên thảng thốt:

=Anh khóc đấy hả Hoài? Trời ơi! Em có lỗi với anh biết mấy.

Hoài nâng mặt nàng lên, uống trôn dòng lệ thấm:

– Em không có lỗi! Thủy Tiên ơi, em nói gì với anh đi

– Hoài! Bàn tay nàng bầu lấy cổ chàng - Từ lâu rồi, tâm hồn này trọn về anh. Giờ đây, em muốn dâng cho anh cả xác thân này.

– Hả? Hoài chợt ngẩng dậy bàng hoàng – Em nói gì vậy Thủy Tiên? Ngày mai là đám cưới của em rồi!

Giọng nàng nhẹ như van vãn:

– Bởi thế, em mới bảo anh hái đi nụ hoa đầu! Hoài ơi, hãy nhận lời em, em muốn thuộc về anh vĩnh viễn.

– Không! Chàng kêu lên sợ hãi: Anh không thể làm như vậy được. Thủy Tiên anh hiểu em, anh muốn em hạnh phúc vẹn toàn

Nàng ghì chàng vào sát ngực mình:

– Không! Vắng anh rồi, em không bao giờ có hạnh phúc cả. Hoài! Em van cầu anh, anh đừng từ chối. Hãy hái hoa đi anh!

Không kìm nổi Hoài cúi xuống người nàng nhưng chỉ để đặt một nụ hôn.

– Không Thủy Tiên! Em đừng bắt anh làm điều đó. Tàn nhẫn lắm.

Giọng Thủy Tiên dỗi hờn:

– Anh tiếc với em ư? Anh muốn dành để tặng cho người con gái khác, cho vợ anh có phải không?

Hoài ôm cứng lấy nàng:

– Không! Thủy Tiên, em nghe đây, anh sẽ chung tình với em trọn kiếp, sẽ không bao giờ lấy vợ, nhưng anh không thể làm điều đó với em. Thủy Tiên ơi, em có biết là anh yêu em nhiều lắm hay không?

Hàm răng nàng cắn nhẹ xuống vai chàng:

– Hoài, anh nhớ từ chối em thật ư? Anh không còn chịu em như mọi lần ư? Anh dám cãi lại lệnh của đức vua ư?

Hoài lại đặt nụ hôn xuống môi nàng:

– Kể cả án lệnh bên đầu, anh cũng từ chối không làm điều đó.

Tiếng chuông nhà thờ thoang thoảng vọng ngan xa. Thủy Tiên giật mình hốt hoảng:

– sáng rồi ư? Trời ơi thời gian sao mà trôi nhanh lạ lùng. Chỉ mới một cái chớp mắt mà đã hết đêm rồi.

– Thủy Tiên! Vậy là mình sắp phải xa nhau vĩnh viễn sao em? Hoài vuốt tóc nàng nói như hồi tiếc.

– Thủy Tiên quệt nước mắt đứng dậy nhanh:

– Thôi, em phải về đây, kéo cha em tìm đến nơi này lại liên lụy đến anh.

– Thủy Tiên! Hoài nắm chặt tay nàng không nỡ rời xa. Nàng áo vào vai chàng nức nở, anh sẽ không

quên em chứ?

Hoài gạt đầu, nước mắt ràn rụa trên môi.

– Không bao giờ anh có thể quên em.

– Vĩnh viễn! Hàm răng Thủy Tiên nghiến chặt bờ vai chàng đau điếng. Lần cuối cùng nàng muốn mang theo hương thân thể người yêu khi cất bước sang ngang.

Nàng đã đi xa rồi mà Hoài vẫn ngồi yên bên giường bất động. Trên vai trái, cảm giác nóng bừng bừng, đau nhói do hàm răng nàng cắn vào vẫn còn kia. Thủy Tiên! Vậy là em đã đi rồi, vĩnh viễn không quay trở lại với anh thật rồi sao? Em thật là cao quý, thật liễu lĩnh khi toan dâng tặng cho anh cả một đời con gái. Đừng giận, đừng trách anh vô tình. Đó chẳng qua là anh muốn bảo vệ hạnh phúc cho em mà thôi.

Tiếng pháo nổ dập dồn, Hoài nhắm mắt hình dung ra từng xác pháo đỏ rơi nát tan trên nền đất, như trái tim chàng cũng vù tan ra hàng ngàn mảnh. Trời ơi! Giờ này nàng và người ta đang cùng sánh vai nhau quỳ trước bàn thờ, soidây vô hình nào thắt nát trái tim cuộn: Tình yêu! Người là hạnh phúc, là ước mơ cho tất cả loài người, trong đó cả cả anh và em. Thủy Tiên ơi!

Hai mươi mấy năm rồi, tóc anh đã bắt đầu điểm bạc, mà nỗi nhớ không ngừng câu xé hồn anh, lời vắn anh viết ra vẫn tràn đầy mơ mộng. Tình yêu không già theo năm tháng. Hình bóng em vẫn mãi là thần tượng của đời anh. Anh mất em trong cuộc sống nhưng anh không thể mất em trong tâm tưởng. Em là nguồn hy vọng là sự thành công rực rỡ của anh trên chốn văn đàn. Vinh dự này là của em tặng cho anh. Làm sao anh nguôi thương nhớ.

Tia mắt chàng lướt trên phong thơ trắng, Lãng Du lại cảm thấy toàn thân ớn lạnh. Đúng là nét chữ của nàng rồi. Nhưng... nàng đâu còn nữa. Có lẽ chỉ là một sự trùng hợp lạ lùng. Lãng Du cố định thần nhìn kỹ tên người gửi

– Hoài Thương. Đà Lạt. Hoài Thương! Chủ nhân của nét chữ đó tên gọi HOài Thương. Sao người lại có một cái tên giống như tiếng nàng gọi chàng ngọt ngào lắm vậy? Người ở Đà Lạt, mảnh đất đầy kỷ niệm. Liệu người có liên quan gì đến bi kịch của đời chàng không vậy? Không đâu. Lãng Du lắc đầu trầm nghĩ, mười lăm năm rồi chàng đoạn tuyệt với tuổi mộng rừng mơ. Cái dĩ vãng đau buồn kia đã theo nàng vùi sâu trong đất lạnh. Thế thì ai? Ai có thể biết mà giờ trò chọc ghẹo chàng được chứ? Chàng tự cười mình lần nữa, lúc nào cũng bị cuộc tình xưa ám ảnh, nhìn đâu cũng tưởng tượng ra nàng. Sự tình cờ nào cũng cho là hữu ý. Chắc hẳn đây là thư của một người hâm mộ nào đó thôi. Lãng Du chớp mắt nhìn xuống tên người nhận

– Lãng Du - Người bốn phương trời. Thật không sai, ai đó sao mà khéo ví von lắm vậy? Từ lâu rồi ta là người của bốn phương. Không tình yêu, không mái ấm, chẳng có nơi đâu là quán trọ lin hồn. Lần đầu tiên sau hơn hai mươi mấy năm trời nổi tiếng, chàng đọc bức thư của một người hâm mộ gửi cho mình

– Kính gửi chú Lãng Du

Người ta đã gọi mình là chú. Chàng đưa tay sờ cằm rồi đọc tiếp:

“Khi chú nhận được lá thư này, cháu mong chú đừng ngạc nhiên mà cũng đừng trách chú Tư Giám đốc Nhà Văn Hóa làm gì. Chú Tư quyết giữ lời hứa với cháu, không cho cháu biết địa chỉ. Nhưng tại cháu cứ nằn nì, nằn nì mãi, thậm chí cả khóc nữa. Chú ấy mới chịu cho cháu biết địa chỉ đó.

Trời ơi, sao mà run quá chú ơi! Khi chưa viết thì cháu cứ ngỡ mình sẽ viết thật nhiều cho chú. Đến khi đặt viết vào cháu mới thấy mình ngẩn ngơ, ngớ ngẩn. Chú ơi, chú đừng chê cháu trẻ con bỏ thư không đọc nữa nghe chú. Tội nghiệp cháu lắm.” Lãng Du điểm một nụ cười khi hình dung ra gương mặt cô bé. Hẳn là trẻ con và xinh đẹp vô cùng “Chú biết khkhông, sách của chú cháu đọc từ lâu lắm rồi. Từ thuở mới biết mộng mơ kia, thật là lạ chú à. Có bao nhiêu tác giả viết về chuyện tình yêu. Văn của họ cũng hay, cốt truyện của họ cũn gấu li bi đát. Đây kịch tính, cũng bán chạy như chú. Nhưng không hiểu sao, cháu chỉ thích đọc sách của chú thôi, cháu có cảm giác là sách đó chú viết ra để dành tặng riêng cho cháu”

Không! Lãng Du chợt kêu lên, sách đó tôi chỉ dành tặng riêng nàng. Cho Thủy Tiên thôi.

“Chú ơi, này giờ chú đọc thơ, chú chưa biết cháu là ai chứ gì. Để cháu nói cho chú nghe nhé: Cháu tên là Hoài Thương. Tên thật đằng hoàng trong khai sinh đấy nhé! Chú thấy lạ lùng không? Tên chú và chữ lót của cháu trùng nhau đấy. Năm nay cháu được mười tám tuổi, bằng tuổi với những nhân vật chính của chú. Thích thú thật, chú Lãng Du nè. Có những buổi chiều, một mình cháu lang thang trên đồi vắng, cháu bỗng thấy mình thật giống như ánh hoàng hôn. Một ánh hoàng hôn tím, trầm

lặng u buồn”

Lăng Du rung mình không thể được. Danh từ Hoàn hôn tím, chỉ có chàng và Thủy Tiên biết với nhau thôi. Chỉ có nàng là hoàn hôn tím của lòng anh. Chàng lật nhanh bức thư tìm dấu bưu điện. Đúng thật rồi. Bức thư này Hoài Thương gửi cho chàng trước khi quyền Hoàn Hôn Tím Vườn Trinh được phát hành.

Thế này là thế nào? Tại sao lại có sự trùng hợp giống nhau này. Hoài Thương! Hoài Thương! Nàng là ai?

“Gần đây cháu có một người bạn thân, anh ấy tên gọi Phan Thanh, có thể nói là tương đối hiểu cháu. Anh ấy bảo rằng cháu giống như ánh hoàng hôn cuối cùng còn le lói giữ chiều tà, và lo sợ cho cháu phải tắt hẳn giữa cuộc đời. Cháu bỗng cảm thấy hoang mang vì nhận ra anh ấy đã nói đúng với điều mình lo sợ. Cháu biết không? Cháu từng có những cảm giác mờ lung. Thấy mình tan biến thành hư ảo, lặn mất giữa hư vô. Cháu ơi! Cháu có thể giải thích được hiện tượng ấy giúp cháu không?

Lăng Du dừng lại thở dài, chàng rút khăn lau mồ hôi trán rồi lật trang thư ra sau, đọc ngấu ngiến:

“Chú Lăng Du ơi! Cháu chưa biết tình yêu là gì cả. Nó như thế nào hả chú. Chú viết về tình yêu tuyệt quá. Hẳn chú là người hiểu biết về tình yêu nhiều lắm phải không? Cháu nghĩ tình yêu như thế này chú xem thử đúng không nghe:

“Tình yêu là hương hoa, là mật ngọt, là nỗi đam mê, ngọt ngào quyến rũ, khi yêu nhau người ta sẵn sàng dâng hiến cho nhau tất cả mà không nghĩ suy, hối tiếc” Nàng nghĩ về tình yêu, sao mà giống như ta và Thủy Tiên ngày xưa vậy. Lăng Du cắn môi thâm nghĩ. Ngày xưa, ta và Thủy Tiên đã đến với nhau bằng một tình yêu như vậy đấy.

“Nhưng Phan Thanh anh bạn của cháu lại nói rằng: Tình yêu còn là con dao hai lưỡi. Đến với tình yêu không phải giản đơn mà cũng có lúc phải đổi bằng máu, nước mắt và bằng cả sinh mạng của mình nữa”

Chàng trai đó nói đúng Hoài Thương à! Cũng có đôi lúc tình yêu được đổi bằng máu, nước mắt cả sinh mạng của mình. Lăng Du thả một hơi thuốc trầm ngâm nghĩ: Ngày xưa tôi và Thủy Tiên đã từng có một mối tình như thế và nàng cũng đã đổi bằng sinh mệnh của mình. Hoài Thương viết tiếp: “Cháu không tin lời anh ta nói. Với cháu, bản thân tình yêu vô tội, tình yêu đẹp lắm. Nếu có phải buồn đau, sầu khổ, đó khôn phải do lỗi tình yêu. Đó là lỗi của con người, chính con người đã làm cho tình yêu xấu đi, con người muốn giết chết tình yêu song không bao giờ làm được. Tình yêu bất diệt.”

Đúng rồi, Lăng Du chợt kêu lên như tìm ra chân lý: Điều đơn giản đó, sao mãi đến bây giờ chàng mới nhận ra. Tình yêu bất diệt. Tình yêu trường tồn vĩnh cửu với thời gian. Núi có thể cách, sông có thể ngăn, nhưng tình yêu không một trở lực gì ngăn cản được. Thư của Hoài Thương còn dài nhưng Lăng Du không cần xem hết.

Chàng cúi xuống trang đầu tiên của chồng băng thảo còn trắng nguyên. Cây viết chạy nhanh và dòng chữ đầu của pho tiểu thuyết mới lại là

Hoài Thương mến!

Lăng Du viết thư? Một sự kiện giật gân đáng được đăng lên tí đầu của trang báo. Nhưng tiếc thay, không một phóng viên nào biết được điều này.

“Chú ơi, lẽ ra thì cháu không dám làm phiền chú nữa đâu, nhưng hiện tại cháu bế tắc vô cùng. Hôm đó nếu bức thư của chú không đến kịp thời thì giờ đây có lẽ mồ cháu đã xanh màu cỏ.

Chung quanh cháu đầy người nhưng sao cháu vẫn không tìm thấy tri âm? Chẳng ai có thể giúp cháu trong cảnh trạng này. Chú Lăng Du ơi! Chú giúp cháu nghe? Nhanh lên đi chú! Cháu trong tin chú từng giây, từng khắc. Cháu biết rằng thời gian đối với chú là vàng là ngọc, nhưng ngoài chú ra cháu chẳng biết phải tâm sự cùng ai cả”...

Một giọt nước mắt rơi đập trên tờ giấy làm cho nó vốn đã hoen ố vì ẩm lệ càng thêm hoen ố. Lăng Du đã khóc. Giọt nước mắt đầu tiên kể từ ngày đưa Thủy Tiên về nơi an nghỉ cuối cùng. Chàng đã thể trước vong linh người tình nhỏ sẽ không bao giờ nhu nhược yếu hèn, sẽ không khóc như phượng nhi nữa. Chàng đã làm đúng lời hứa đó. Vậy mà giờ đây, Lăng Du lại để lệ trào thông cảm nỗi khổ của Hoài Thương. Nhà văn vốn nhạy cảm nhưng câu nói đó dành cho những nhà văn khác kia. Còn Lăng Du, hai mươi mấy năm nay. Tình cảm trong người chàng đã chết. Tất cả tình cảm còn đọng lại trong chàng chỉ là một bóng hình cô gái Thủy Tiên.

Thế mà hôm nay chàng lại khóc. Khóc thương cho một cảnh đời éo le ngang trái. Một mối tình đồng cảm mơ hồ vang lên trong tâm tưởng. Bỗng dưng Lăng Du cảm thấy mình có trách nhiệm với cô gái có cái tên gọi Hoài Thương, một tâm hồn trong sáng, một mảnh đời nên thơ không, ta phải cứu lấy nàng trước khi tờ giấy trắng tinh kia bị dòng đời xô đẩy, nhận chìm dưới đáy bùn đen. Không nghĩ ngợi gì thêm, chàng với tay tìm cây viết những dòng chữ lại trào tuôn, một thứ nét chữ nghiêng nghiêng quỵến rũ.

...

Hoài Thương dễ mến!

Đọc thư cháu, chú cứ ngỡ chúng mình là bạn thân của nhau từ lâu lắm rồi, như từ muôn kiếp trước vậy.

Phải! Như từ muôn kiếp trước. Có một thời xa xưa chú quen được một cô bạn thân cũng ngây thơ như cháu. Tâm hồn sáng trong, trái tim nhân hậu. Và cũng như cháu, chú và cô bạn ấy gặp một hoàn cảnh bế tắc, khốn cùng lúc đó vì thiếu nghị lực và kiên quyết, chú và người ấy đã xuôi tay mặc cho cuộc đời xô đẩy mà ngẩn ngơ nhìn hạnh phúc thoáng qua nhanh.

Hoài Thương! Vì sao chú viết cho cháu điều này, vì chú muốn cháu phải có nhiều nghị lực, quyết tâm cuộc đời với cháu còn nguyên một bài thơ dài hoa mộng. Đừng vì một phút yếu lòng rồi ân hận mãi về sau. Câu chuyện của cháu, chú đã hiểu và thông cảm với cháu thật nhiều, chú hiểu cháu đừng đắn đo suy nghĩ làm gì? Tình yêu đẹp lắm nó sẽ đến một cách bất ngờ, êm dịu, len nhẹ vào tận cùng ngõ ngách của trái tim. Đến khi nhận ra được tình yêu chân chính, cháu sẽ thấy vô cùng tuyệt diệu.

Còn bây giờ, chú khuyên cháu hãy tìm cách hoãn binh. Nhận lời cha đi học. Chú hy vọng một ngày gần đây cha cháu sẽ được cháu. Hãy vững tâm chú hứa sẽ không bỏ cháu một mình cô độc trong cuộc đấu tranh này...”

Ồi chú! Hoài Thương áp bức thư của Lăng Du vào ngực như nâng niu một báu vật thiêng liêng. Lăng Du ơi! Chú thật sự là cứu tinh của cháu. Bây giờ thì cháu không còn sợ gì nữa cả. Có chú trong cuộc đấu tranh này, cháu thấy mình mạnh hẳn lên. Nhất định, cháu phải thắng! Phải tự mình quyết định lấy hạnh phúc của cuộc đời mình. Chú biết không? Cháu cũng sẽ không còn băn khoăn thắc mắc, cho mình khác thường hơn thiên hạ. Cháu chưa yêu vì chưa gặp tình yêu chứ không phải là kẻ lạnh lùng như mọi người đã nói. Chú hiểu cháu thật nhiều Lăng Du chú ở xa vậy mà chú hiểu cháu tận tụy hơn cả những người xung quanh cháu gấp một triệu lần giá mà cháu được ở gần bên chú thì thích nhỉ?

Hoài Thương mở cửa phòng rón rén bước ra ngoài. Ông Thịnh đang ngồi trên ghế salon xem báo.

– Cha! Nàng quàng tay quanh cổ ông âu yếm. Ông Thịnh ngẩn dật tỏ vẻ ngạc nhiên:

– Ồ! Con đi đâu mà chân đất đầu trần thế này?

Hoài Thương nũng nịu nép vào ngực cha

– Con ra thăm cha chứ đi đâu

Ông buông tờ báo nhìn con chăm chú như không tin ở sự biến đổi lạ thường của con.

– Cha! nàng thủ thủ - Cha! Con suy nghĩ rồi, con có lỗi với cha nhiều, con xin lỗi cha, cha tha lỗi cho con nghe!

Ông Thịnh rung rung xúc động vung về vuốt tóc con:

– Ồ! Cha không giận gì con cả! Hôm đó chỉ tại vì cha nóng quá mà thôi. Nhưng con phải biết cha làm những điều đó chỉ vì cha quá thương con.

Hoài Thương gật đầu:

– Con biết! Cha, con quyết định rồi, con sẽ học để thi bác sĩ.

Ông Thịnh tươi ngay nét mặt:

– Ủ! Vậy có phải dễ thương hôn! Ngoan như vậy thì làm sao bị đòn được chứ?

Hoài Thương phụng phịu:

– Cha, nhưng mà cha không được ép gả con cho Quốc Dũng

Ông Thịnh dễ dãi:

– Ồ, cha có ép con đâu. Hôm đó chẳng qua vì cha muốn con đi học nên phải ra điều kiện như vậy. Chứ thời đại văn minh rồi, cha đâu còn ép duyên con chi.

Hoài Thương chớp mắt kêu lên mừng rỡ:

– Cha! Như vậy có nghĩa là con ưng đâu cha gả đó phải không?

Ông Thịnh phì cười:

– Phải, phải, nhưng con đã thương rồi hả?

Hoài Thương đỏ mặt, nằng đăm vai cha:

– Cha, con còn nhỏ, chưa biết yêu mà, nhưng quân tử bắt hý ngôn nghe cha. Nghe con ví mình với quân tử ông Thịnh thích quá, nhắm tít cả hai mắt lại mà cười

– Được mà, được mà, quân tử nhất ngôn. Hoài Thương đứng dậy:

– Thôi! Con vào học đây

Ông Thịnh hài lòng:

– Ồ! Ráng học đi con, mà nè Hoài Thương. Ông chợt kêu to, Hoài Thương giật mình quay lại

– Cha kêu con chi vậy?

Ông bước đến, đặt vào tay con một xấp tiền dày

– Cha cho con tiền đi học thêm, có thêm gì thì ăn cho nó mập

– Ôi cha! Hoài Thương sung sướng nhón chân hôn mạnh lên mặt cha – Cha của con hôm nay thật tuyệt vời!

Ông Thịnh đưa tay xoa má cười cười:

– Cha cô, đừng có nịnh. À mà để cha bàn với dì muốn thêm người làm cho con rảnh tay học tập.

Hoài Thương tròn mắt sững sờ. Ông lại nói luôn:

– Và cha cũng cấm dì con nặng nhẹ hành tội với con nữa. Con chịu không?

– Ôi! Hoài Thương nhảy lên mừng rỡ. Cha! con cảm ơn cha nhiều lắm.

Ông Thịnh chợt nghiêm nét mặt xỉ tay vào trán nằng:

– Nhưng cô phải đậu y khoa đó!

Hoài Thương hơi chững lại một chút rồi nhoẻn miệng cười ngay

– Rồi chịu luôn, nhưng cha phải để cho con được tự do, muốn đi đâu cũng được, có thoải mái thì con mới học giỏi được chứ

Ông Thịnh gật đầu:

– Chịu ý cô luôn!

Nàng mỉm cười:

– Con xin phép cha ra chợ mua ít cuốn tập

Ông trở lại với tờ báo

– Ồ! Đi mau rồi về ăn cơm

– Vâng! Hoài Thương hét to rồi nhảy chân sáo ra đường. Trời hôm nay thật tuyệt, không gian âm áp lạ thường. Khách du lịch tấp nập ngược xuôi. Tất cả n hư muốn chia vui với cô bạn nhỏ. Thật không ngờ! Hoài Thương thích thú khi nghĩ đến việc mình đã lừa cha một cách dễ dàng. Từ đây cứ việc đi chơi thoải mái, tâm trí thanh thoi lại còn được yêu ai lấy đó đó, hạnh phúc nào hơn.

Thế lỡ thi trượt thì sao? Hoài Thương bậm môi lo lắng. Trượt là cái chắc! Lúc đó mình sẽ ăn làm sao? Nói làm sao với cha đây? Nàng tặc lưỡi phớt lờ, chuyện đó tính sau. Còn những một năm nữa kia mà. Bây giờ hãy gửi thư cho Lăng Du đã.

Nàng ghé vào bưu điện bỏ thư xong. Vừa quay ra Hoài Thương chợt nghe tiếng Khánh Dung kêu vồn vã sau lưng:

– Hoài Thương! Đi đâu mà thông thả vậy nè?

Hoài Thương quay lại mừng rỡ:

– Em đi chơi! CỜn chi., bao giờ mới lên Sài Gòn học lặn?

Khánh Dung mỉm cười sung sướng:

– Ngày mai này chị đi rồi

Hoài Thương buồn bã:

– Vậy là ngày mai này, em hết được đi chơi với chị nữa rồi.

Khánh Dung vuốt tóc em.

– Lên trên đó, chị sẽ viết thư về cho em. Hoài Thương chợt nắm tay chị kêu lên vui

– Chị Dung, mình kiếm cái gì ăn đi, hôm nay em bao chi.

Khánh Dung dắt xe theo em

– Cha, cô em của tôi bữa nay xịn quá. Ăn cái gì? Ở đâu? Có bao nhiêu tiền?

Hoài Thương cầm xấp tiền đưa qua trước mặt chị:

– Cho chị ăn một xiu luôn. Chọn đi, thích ăn gì bây giờ?

Khánh Dung chớp mắt:

– Bún bò Huế đi nhe! Và một cà phê sữa nóng thật to.

Hoài Thương gật đầu hào phóng:

– Chiu luôn

Cả hai ghé vào một tiệm bún bò, gọi hai tô đặc biệt. Vừa ăn Khánh Dung vừa điều tra:

– Tiền ở đâu mà em có nhiều vậy?

Hoài Thương tinh nghịch:

– Tiền trong két sắt của cha em đây!

Khánh Dung hốt hoảng:

– Hoài Thương! Sao em làm như vậy?

Hoài Thương buông đùa cười ngất nghẻo:

– Em đùa một chút thôi, chứ tiền này của cha em cho thật mà!

Khánh Dung thờ phào:

– Em là chúa tinh nghịch. Làm chị hết hồn. Bây giờ em định lẽ nào?

Hoài Thương bó gối, mắt ngó xa xăm:

– Còn định lẽ nào nữa, em đành phải đi học làm bà bác sĩ

Khánh Dung vỗ tay reo vui:

– Hoan hô em

Hoài Thương thờ dài:

– Chị chẳng bao giờ hiểu được em đâu. À, nàng chợt nhớ kêu lên. Chị với anh Tuấn Kha như thế nào?

Khánh Dung ửng hồng đôi má:

– Đang tiến triển tốt. Còn em, sao lại cho anh Thanh buồn hả?

Hoài Thương kéo tay lên, luồn vào trong tóc nàng nói một cách thản nhiên:

– Em đâu biết nè! Em có bắt anh ấy phải buồn đâu.

Khánh Dung nhìn em lắc đầu:

– Chị thấy Thanh là một người tốt. Thanh niên thời nay hiếm người được như anh ấy.

Hoài Thương gật đầu xác nhận:

– Chị nói đúng! Thanh là một người tốt.

Khánh Dung lạ lùng:

– Thế sao em lại từ chối người ta?

Hoài Thương phì cười:

– Chị buồn cười quá đi thôi. Bộ ai tốt em cũng phải yêu hết hay sao? Với anh Thanh, anh ấy chỉ là một người bạn tốt của em thôi.

Khánh Dung cắn môi:

– Em lạ lùng quá! Chị e rằng rồi đây em sẽ khổ vì cái tính mơ màng, lãng mạn đó.

Hoài Thương nhướn mắt đứng dậy:

– Có thể. À, bao giờ chị viết thư cho anh Tuấn Kha, chị cho em kèm theo lời gọi thăm anh ấy và anh Thanh với nhé!

Khánh Dung bước theo em ra khỏi quán:

– Sao em không viết?

Hoài Thương nhún vai:

– em không rảnh

Khánh Dung thờ dài:

– Thôi được, lên Sài Gòn gặp hai anh ấy, chị sẽ nói. Nhưng chị khuyên em, Thanh là một người tốt, nếu em bằng lòng, em sẽ hạnh phúc

Hoài Thương xăng giọng:

– Em biết rồi, xin chị hãy để cho em tự quyết định lấy cuộc đời mình.

Nói xong, nàng ngúng nguẩy bỏ đi. Khánh Dung nhìn theo em, hồi lâu nàng tặc lưỡi bất lực rồi cũng lặng lẽ quay lưng

Hoài Thương đọc lại bức thư một lần nữa cho thuộc lòng. Áp phong thư vào ngực, mồm hát một bài tình ca nho nhỏ, nàng mở nắp chiếc hộp nhỏ đựng đầy mơ ước của nàng và để thư vào đấy.

Bức thư này là bức thư thứ mười lăm Lăng Du gửi cho nàng. Hoài Thương dùng viết chì đánh lên

phong thư trắng một con số mờ mờ rồi cất vào hộp đúng theo thức tự ngày tháng năm..

Mặc dù nàng có thể nhắm mắt lại mà đọc lâu lâu từng bức thư một, không sai một dấu chấm câu. Vậy mà nàng vẫn thích đọc lại những bức thư kia. Đọc một cách say mê, không nhàm chán. Mỗi chữ trong thư của Lăng Du là một viên thuốc hồi sinh tuyệt diệu, nó giúp nàng bớt những cơn phiền muộn, thấy cuộc sống đáng yêu hơn và đâu đâu cũng bừng nở hoa tình.

Ồi! Chú thân yêu, giờ này chú đang làm gì một mình trong căn phòng vắng. Nghe kỷ niệm buồn gặm nát con tim, hay thả hồn đến đây cùng cháu dệt những mộng đời hoa mỹ. Chú biết không, dù cháu chỉ được gặp chú một lần, nhưng hình bóng chú lúc nào cũng in đậm trong lòng cháu. Cháu hình dung ra mọi cử động chú làm. Nè nhé, từ cái dáng buồn buồn chú ngồi hút thuốc bên khung cửa, điều thuốc trên tay, đôi mắt chú xa vời nhìn về miền vô định. Đến cái cảnh giữa khuya chú thức giấc một mình. Tay cầm viết chú thả hồn mình trên trang giấy.

Ồi! Sao cháu bỗng dưng thềm được mọc đôi cánh, lướt trời mây để được ở cạnh bên ai? Cháu sẽ biết cách làm cho chú không bao giờ buồn nữa. Cháu sẽ chăm lo cho chú mọi thứ vẹn toàn. Nhưng cháu biết tất cả chỉ là mộng ảo. Bởi vì chú là Lăng Du, người của bốn phương trời vô định. Chú bỗng bệnh lơ lửng giữa trời mây. Còn cháu, cháu chỉ là một hơi khói mơ hồ, đâu đủ sức trói chân người lãng tử?

– Cô Hoài Thương! Cô có thư. Tiếng chị bếp cắt ngang luồng suy tưởng. Hoài Thương giật mình chạy ra nhòe cười tay đón phong thư

– Em cảm ơn chị. Rồi đi vào vội vã. Thư không đề tên người gởi, mà tên người nhận lại được ghi bằng nét chữ in hoa

Thư của ai thế này? Hoài Thương tò mò xé vội phong thư của Phan Thanh, nàng nhăn mặt chẳng hài lòng. Từ lúc chàng nói lời yêu, Hoài Thương bỗng dưng mất cảm tình với chàng trai vui vẻ đó. Và đây là lần đầu tiên chàng gởi thư cho nàng sau hai tháng về trở lại Sài Gòn.

Thời gian, khoảng cách nó sẽ là phương thuốc kỳ diệu, làm lãng quên những chuyện tình buồn. Như Diễm Châu đã dễ dàng quên bỏ Phan Thanh. Giờ đây nàng đã có một chàng trai khác thế nào. Tình yêu của họ là như thế đấy! Hoài Thương bĩu môi kinh bỉ những mối tình chớp nhoáng. Như ánh sét loé lên rồi tắt ngấm giữa bầu trời, chắc chắn rồi đây Phan Thanh sẽ quên nàng. Đất Sài Gòn dập dìu xe ngựa, đâu thiếu những bóng sắc khuynh thành để làm mềm lòng trang nam tử.

Chẳng muốn để lòng bạn dạ đến những chuyện không đâu, Hoài Thương với tay tìm hộp quẹt trong chớp mắt phogn thư tình nàng đốt cháy thành tro. Tội nghiệp cho ai kia cứ nuôi mãi một mối tình nhẹ hơn khói mỏng. Hoài Thương không giấu lòng mình. Trước đây, nàng cũng dành nhiều cho Phan Thanh mối cảm tình đặc biệt. Có lẽ tình yêu sẽ đến nếu như chàng không quá vội vàng tỏ tình đột ngột. Hoài Thương vốn sợ những cảm giác bất thường và nếu đừng có Lăng Du. Phải, chính Lăng Du là kẻ đã vô tình đứng giữa nàng với Phan Thanh. Chiếc bóng thần tượng của người quá ư rộng lớn. Đã phủ che lên tất cả tâm trí của nàng. Bên cạnh Lăng Du, Phan Thanh chỉ là chiếc bóng mờ không hơn không kém. Để mơ ước bay cao. Nàng cần có một đôi cánh đại bàng, chứ không phải là chiếc cúp đời mới tiện nghi, hiện đại

– Hoài Thương! Em đang nghĩ vẩn vơ gì đó? Quốc Dũng đột ngột bước vào làm Hoài Thương giật mình đánh rơi cả phogn thư xuống đất

– Anh Dũng... Nàng tái mặt kêu lên sợ hãi khi nhớ lại cảnh tượng hôm nào. Từ hôm đó đến nay chàng đi biệt, đến nay mới trở về.

Dũng ngồi xuống ghé thân nhiên:

– Hoài Thương! Em đừng sợ. Anh đến đây để xin lỗi em về sự việc đêm hôm đó.

Nổi giận bùng lên như ngọn lửa. Hoài Thương chỉ ta ra cửa hét lớn.

– Anh, anh ra khỏi phòng tôi ngay.

Dũng thân nhiên lấy hộp quẹt châm thuốc hút:

– Hoài Thương, em đừng la lớn. Anh thật sự không phải hung tàn, man rợ như em đã nghĩ. Anh yêu em, qua yêu em Hoài Thương à.

– Không. Hoài Thương lắc đầu. Anh là tên đồn mạt. Một thằng khốn nạn. Từ hôm đó đến nay anh trốn đi đâu?

Dũng hơi có sắc giận:

– Tôi không trốn đi đâu cả. Chỉ tại vì một công tác đột xuất mà thôi. Hoài Thương! Cô không trốn khỏi tay tôi đâu.

Hoài Thương cười gằn:

– Anh làm rồi! Cha tôi đã đồng ý cho tôi được tự do lựa chọn duyên tình. Đừng hy vọng mất công. Và tôi nói trước. Nếu lần này anh dám chạm đến người tôi, tôi sẽ nói với ba tôi, ba tôi không tha anh đâu.

Dũng tái mặt, hấn không ngờ nàng có thái độ kiên quyết như vậy nên dịu giọng:

– Kia! Hoài Thương em làm gì mà ghê vậy? Anh yêu em, anh muốn đem lại cho em một cuộc sống êm đềm hạnh phúc mà

Hoài Thương quay mặt đi

– Tôi cảm ơn anh, nhưng tôi không yêu anh được. Mong anh hiểu và để cho tôi được yên thân, anh ra khỏi nơi này lập tức

– Cái gì, cái gì mà ồn ào thế này? Ông Thịnh bước vào ngạc nhiên khi thấy Dũng ngồi ủ rũ ở đầu ghế, Hoài Thương vừa trông thấy cha vội chuyển sang vẻ mặt phụng phịu

– Cha, anh Dũng phá không cho con học kia.

Ông Thịnh quay sang nhìn Dũng

– Dũng, con phá gì em vậy?

Dũng ấp úng:

– Dạ, con không...

Hoài Thương ranh mãnh mép thêm:

– Cha, anh Dũng nói yêu đương lộn xộn làm con bị phân tâm không học được

Ông Thịnh nghiêm nét mặt:

– Dũng! Em Thương bận học, con không được phép đến quấy rầy

Dũng thở hắt ra nhìn nàng, hằm hằm:

– Vâng, con biết rồi

Hoài Thương kêu lên:

– Cha, anh nói vậy chứ hổng có cha ở nhà anh lại đến quấy rầy con nữa

Dũng la lên:

– Cô đừng có vu oan

Hoài Thương cũng không vừa

– Oan hả? Anh có muốn tôi mép cha là anh đã làm gì với tôi trong bóng tối không?

– Thôi thôi. Ông Thịnh cắt ngang: Thăng Dũng để con Thương học tốt, cha cấm con từ nay đến ngày nó thi không được léo hánh sang đây

Dũng bất bình:

– Cha! Cha không cho con sang thăm mẹ luôn ư?

Ông Thịnh gõ gõ tẩu thuốc xuống tay:

– Cha sẽ kêu mẹ con sang thăm con ở nhà riêng. Thôi con về đi để em học.

Dũng đứng dậy bực mình:

– Cha thật là bất công

Rồi bỏ đi nhanh. Hoài Thương quay lại nhìn cha cười thích thú

– Cha! Cha thật là oai

Ông Thịnh gật đầu:

– Ủ! Nhưng cô học được đến đâu rồi?

Hoài Thương thoáng giật mình, nhưng vội mỉm cười nói ngay:

– Con học đến tích phân rồi. Có có muốn xem không?

Ông Thịnh xua tay:

– Thôi, thôi, cha tin con. Nè, tiền con xài đã hết chưa?

Hoài Thương bẽn lẽn:

– Dạ chưa, nhưng mà...

Ông nhìn con triu mến:

– Nhưng mà sao?

Hoài Thương nở nụ cười tươi:

– Nhưng mà nếu cha cho nữa thì...

– Thì sao?

– Thì con sẽ không từ chối

Ông Thịnh cười giòn xỏ trán con

– Cha cô! Cô cũng vừa vừa thôi chứ

Hoài Thương chột nghiêm nét mặt

– Cha, cha cho con hỏi một điều

ông Thịnh ngạc nhiên:

– Con muốn hỏi điều gì?

Nàng cắn môi, trầm ngâm hỏi:

– Con muốn hỏi là cha có thương con không?

Ông Thịnh ngó người ra lạ lẫm.

– Con hỏi gì kỳ vậy Hoài Thương? Cha hồng thương con thì cha thương ai chứ?

Hoài Thương lắc đầu nũng nịu:

– Nhưng cô thấy cha lạ lắm! Mỗi lúc gần con, con thấy cha có vẻ gì như ngượng ngập lúng túng làm sao á!

Ông Thịnh chột buồn

– Con nhận thấy như thế thật ư?

Hoài Thương gật đầu:

– Thật! Bởi vậy con thấy cha luôn luôn lạnh lùng xa cách, như muốn né tránh sợ gặp mặt con

Ông Thịnh ngó sững con:

– Hoài Thương! Con tỉnh tể đến mức như vậy ư?

Hoài Thương hơi mỉm cười:

– Sao này giờ, cha cứ hỏi con không vậy?

Ông Thịnh thở dài:

– Vì con đã nói đúng tâm trạng của cha. Và có phải vì như vậy mà con nghĩ rằng cha chẳng thương con. Rồi con buồn, con tủi, con bị quan trước cuộc sống không?

Hoài Thương rung rung ngán lẽ, lẳng lẳng gật đầu. Ông Thịnh kéo ocn vào lòng:

– Con đã sai lầm, cha rất thương con. Càng thương con cha càng có mặc cảm trước con

Hoài Thương ngược mắt lên nhìn cha ngờ ngác:

– Ủa, sao lạ vậy cha?

Mặt ông hằn lên vẻ khổ đau:

– Vì cha đã cướp mất của con tình mẫu tử thiêng liêng

Hoài Thương giật mình hỏi nhanh:

– Cha, cha nói sao? Cha mà cướp mất mẹ của con. Con chẳng hiểu gì cả? Cha, cha kể đi

Ông Thịnh thở hắt ra, buồn bã:

– Thôi con à, chuyện đã xa xưa, hãy cho tất cả vùi chôn theo dĩ vãng. Từ lâu cha không ngó ngang đến con, để cho con có mặc cảm bị bỏ rơi cô độc. Đó là nỗi lo của cha. Từ nay cha hứa sẽ chăm sóc con chu đáo hơn. Hoài Thương càng cảm thấy hoang mang

– Lời cha nói làm con ngỡ ngàng quá. Sao cha nói là cha cướp mất mẹ của con? Bộ cha giết mẹ con hả?

Ông Thịnh giật mình ôm cứng lấy con

– Kia! Hoài Thương, con nói gì vậy? Cha mà đi giết vợ, đi giết người mình yêu mến nhất đời sao?

Nàng vẫn tò mò:

– Thế sao mẹ con lại chết? Cha nói cho con biết đi. Vì sao mẹ con lại chết khi mới tròn hăm ba tuổi. Cha nói đi! Mẹ con bệnh gì?

Mặt ông Thịnh tái nhợt, hai tay ôm lấy đầu, ông kêu lên đau đớn:

– Hoài Thương, cha đau đầu quá, cha van con đừng hỏi nữa.

Hoài Thương hốt hoảng ôm lấy cha

– Cha, cha ơi, cha tỉnh dậy đi. Trời ơi, dì ơi, cha con làm sao vậy nè?

Dì Hoa hốt hoảng chạy lên. Thấy ông Thịnh nằm ngã đầu trên ghế salon, mắt nhắm nghiền, mặt mày nhợt nhạt. Bà nóng lòng quay sang mắng nàng:

– Vừa lòng cô chưa hả? Tối ngày cứ học tâm học tể, cô muốn giết ông có phải không?

Ông Thịnh mở mắt thều thào:

– Bà! Bà đừng la con nữa. Nó không có lỗi, bà làm ơn đưa tôi về phòng nghỉ, tôi mệt quá.

Hứ! Bà Hoa lườm nàng một cái, rồi cúi xuống, xốc nách ông đứng dậy dìu đi. Vừa đi bà vừa ca

cầm:

– Khô quá! Đã bảo già rồi, ráng tịnh tâm mà sống thêm vài tuổi. Vậy mà...

Hoài Thương ngẩn người nhìn cha khuất hẳn dãy cầu thang mà cõi lòng hoang mang chới với. Tại sao cha nàng lại tỏ ra hốt hoảng khi nghe nàng nhắc đến cái chết của mẹ?

Hắn là cái chết kia còn nhiều điều mờ ám. Nhưng nàng biết hỏi ai để tìm ra sự thật? Mẹ Khánh Dung chăng? Không! Hoài Thương biết bà cũng như nàng, hoang mang về cái chết của em mình. Chỉ có cha. Phải! Chỉ cha mới biết được thôi. Nhưng, nàng không thể hỏi cha nếu muốn người sống thêm vài năm nữa.

Khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào gốc thông to, Lãng Du đăm đăm nhìn về cuối trời xa, mà nghe lòng sôi lên bao niềm xúc cảm.

Lâu lắm rồi, chàng mới có dịp nhìn lại một buổi chiều ảm đạm. Một buổi chiều có mây trôi bàng lảng, nghe tiếng thông reo hồn rung rức niềm đau. Mười lăm năm đoạn tuyệt với Đà Lạt với rừng thông. Ngỡ muôn đời nói lời vĩnh biệt., nào ngờ, lại còn có ngày trở lại thăm vùng đất đau thương đây kỷ niệm.

Ôi, số mệnh sao khéo đặt bày? Để cánh chim xưa một lần về thăm tổ cũ. Chính Hoài Thương! Cô bé lạ kỳ, đã cuốn chàng vào trò chơi mới lạ, và Lãng Du cũng không hiểu vì sao mình lại nhận lời một cách dễ dàng.

Như có ma lực vô tình thu hút, Lãng Du không ghe kìm được tính tò mò, muốn một lần gặp mặt cô bé dễ thương kia.

Cô ta như thế nào nhỉ? Lãng Du cố hình dung ra một bóng hình xa lạ, nhưng không hiểu sao trước mặt chàng lại chập chờn hình bóng Thủy Tiên. Thủy Tiên ơi! Anh lại đến thăm em đây. Em đừng giận anh nhé, anh đến đây không có phải vì phản bội em đâu.,. Hắn em cũng hài lòng cho anh giải thoát một mảnh đời buồn khổ?

Gió bỗng xạc xào, trái thông rơi lộp độp dưới chân. Lãng Du kéo lại chiếc áo gió, khụy chân xuống nhặt từng trái thông nhỏ lên tay. Ngày xưa, biết bao lần rồi, chàng đi nhặt thông về cho nàng xây lâu đài tình ái. Chợt có tiếng người khúc khích bên tai, Lãng Du giật mình bàng hoàng. Rừng vẫn vắng lặng không một bóng người, ta vừa mới mơ chăng? Lãng Du đưa tay dụi mắt, rõ ràng chàng vừa mới nghe tiếng cười của Thủy Tiên vang lên trong vắt. Không đâu, chỉ tại ta quá nhớ nàng mà tưởng tượng ra thôi.

Lãng Du quay mình, nhặt trái thông nhỏ lên tay, âu yếm, nâng niu như nâng trái tim người tình nhỏ. Thủy Tiên, Thủy Tiên ơi, có phải một lần em đã ví trái tim anh như quả thông này, sẵn sù xấu xí.

Tiếng cười lại vang lên. Lãng Du lạnh toát cả người. Đúng rồi, không làm vào đâu được. Đúng là tiếng cười của nàng rồi. Thủy Tiên! Em về bên anh đây sao? Lãng Du ngồi yên chờ đợi. Quả nhiên tiếng cười lại vang lên trong vắt. Chàng quay lại thật nhanh.

Một bóng trắng nép nhanh vào sau gốc thông, nhưng Lãng Du đã kịp thời trông thấy, chàng hét to:

– Ai đó? Muốn gì sao lấp ló thế kia?

Vẫn yên lặng, Lãng Du tiếp lên một bước vờ hăm dọa:

– Ai đó? Sao không lên tiếng? Ra chưa? Không nói tôi bắn

– Ý đừng bắn! Bóng trắng kêu lên cuống quýt – Cháu đây mà! Hoài Thương đây mà!

Lãng Du lùi lại sau một bước, quả thông trên tay rơi xuống đất. Hoài Thương cúi xuống nhặt quả thông. Lãng Du nhìn thấy chiếc áo trắng tươi, được chia đều bởi hai bím tóc

– Chú làm sao vậy? Cháu làm cho chú thất vọng lắm phải không? Chú không ngờ là cháu xấu như vậy chứ gì?

Giọng Hoài Thương phụng phịu. Lãng Du chớp mắt giật mình

– Không! Hoài Thương! Không phải đâu!

Chiếc môi nhỏ trề ra:

– Hồng phải đâu mà vừa mới trông thấy người ta đã giật thót mình, làm rơi cả trái tim xuống đất

Lãng Du lại giật mình

– Hoài Thương! Cháu vừa nói gì?

Nàng cười khúc khích:

– Cháu nói là chú đánh rơi cả trái tim xuống đất. Thôi cháu trả trái tim lại cho chú nè.

Lãng Du như kẻ mất hồn, chàng đưa tay ra nhận lấy quả thông từ tay nàng bần thần nói:

– Trái tim của tôi!

Hoài Thương lại cười khúc khích:

– Thì của chú, cháu có đòi lấy đâu mà chú sợ.

Lăng Du lại ngẩng đầu dậy:

– Hoài Thương! Cháu có giọng cười giống y như người bạn của chú năm xưa

Nàng lè lưỡi rụt vai:

– Thật thế à? Ồi, thế mà mọi người bảo cháu có giọng cười vô duyên nhất trên đời

Lăng Du lắc đầu:

– Không đâu! Chú có nụ cười trong như sương sớm, giòn tan như pha lê, rộn ràng như tiếng chuỗi ngọc chạm vào nhau lách tách.

Hoài Thương vỗ hai tay vào nhau thích thú:

– Ồi! Nếu như vậy thì có lẽ cháu phải cười đến suốt ngày đêm mất

Lăng Du cũng cười theo:

– Cháu cười đi, chú thích nghe lắm đấy.

Hoài Thương lại bật cười khúc khích:

– Chú thật là buồn cười. Vậy mà mọi người cứ bảo là chú khô khan, khó tính. Ngay cả chú tư giám đốc nhà Văn hóa, lúc cháu đến xin địa chỉ, ông ấy cứ lắc đầu, một bảo sợ chú la, hai sợ chú lạ.. Lạ thật

Lăng Du ngồi xuống một gốc cây. HThương cũng ngồi xuống cạnh chàng, thái độ thật tự nhiên, chàng quay lại nhìn nàng

– Thế, cháu thấy chú có lạnh lùng khô khan không?

– Chú mà lạnh lùng khô khan ư? HThương tròn mắt cãi lại – chú đa tình lãng mạn thì có! Giống cha Ran vô cùng

Lăng Du lại giật mình, Hoài Thương kêu lên lạ lắm:

– Chú Lăng Du! Sao chú hay giật mình thế? Bộ chú có tật à?

Lăng Du cười xòa:

– Không! Nhưng theo cháu thì như thế tốt hay xấu vậy?

HThương chống hai tay lên cằm ngó xa xăm:

– Dĩ nhiên là xấu rồi. Một con người trọng quyền lực hơn tình yêu làm sao mà tốt được chứ?

Lăng Du thấy thấy quả thông trong lòng bàn tay:

– Thế sao cháu bảo chú giống cha Ran

– Chú này! Hoài Thương đầm nhẹ vai chàng – Cháu có bảo chú giống cha Ran tính tình đâu, chú chỉ giống ông ấy về phong cách bên ngoài thôi

Lăng Du đột nhiên ngó sững Hoài Thương, con bé nói chuyện giống Thủy Tiên một cách lạ lùng. Chàng chợt thở dài:

– Lạ lùng thật!

Hoài Thương ngơ ngác:

– Chú nói cái gì lạ lùng. Cháu ấy à?

LĐu lắc đầu:

– Không! Mà Hoài Thương nè, chuyện buồn của cháu đến đâu rồi?

Hoài Thương héch héch chiếc mũi:

– Êm xuôi và trót lọt. Nhưng chú Lăng Du nè! Nếu thi rớt cháu biết ăn làm sao ới làm sao với cha cháu chứ?

Lăng Du mỉm cười:

– Cháu cứ nói thật là tốt nhất

Nàng lè lưỡi rụt vai:

– Eo ơi! Cha cháu đánh chết

Một chiếc lá thông vương trên mái tóc nàng. Lòng Lăng Du bỗng dung lay động. Cô bé con đang ngồi bên cạnh chàng ngây thơ như một thiên thần. Xinh đẹp như một nàng tiên kiều diễm, và trao cho chàng tất cả niềm tin yêu, hy vọng, không hiểu sao, Lăng Du lại đưa tay lên gỡ dùm nàng chiếc lá vương trên suối tóc huyền

Không hiểu ý định của chàng, kèm theo phản xạ tự nhiên, nàng nghiêng đầu né tránh. Lập tức một tiếng “ngheo” vang lên. Lăng Du giật vội tay lại sững sờ, trong lúc Hoài Thương cúi đầu xuống chiếc túi tùm tùm một nụ cười

– Hoài Thương, cháu làm sao vậy?

Nàng cố nén cười, làm đôi lúm đồng tiền thêm lúm sâu hơn

– Cháu có làm gì đâu, mà chú định làm gì vậy, đánh cháu ư?

Lăng Du thật thà:

– Làm sao mà chú dám đánh cháu? Chú chỉ định gỡ khỏi tóc cháu một chiếc lá rơi.

Hoài Thương đưa tay lên tóc rồi mỉm cười, chiếc đầu nhỏ lắc lư:

– Đừng lấy xuống làm gì chú ạ! Cháu thích cổ cây vương đầy đầu tóc. Bộ chú không thấy như vậy sẽ đẹp hơn sao?

Lăng Du mỉm cười gật đầu:

– Thấy chứ! Hoài Thương, cháu là một cô bé thật lạ lùng, ngộ ngộ.

Hoài Thương nghiêm nét mặt:

– Chỉ có chú là nói vậy thôi, chứ ở đây ai cũng bảo cháu khùng, cháu mát cả. Chú biết không, trong cuộc sống cháu luôn luôn mặc cảm mình thua kém hơn người. Ngay cả lúc viết thư cho chú, cháu vẫn không tin là chú chịu trả lời.

Lăng Du nhìn nàng thương hại:

– Thế bây giờ chú ở đây cháu nghĩ sao?

Nàng chớp chớp đôi mắt sáng:

– Cháu nghĩ chú đúng thật là Lăng Du như lòng cháu nghĩ

Lăng Du cảm động:

– Cám ơn cháu. Thật ra không phải chú làm cao, tách biệt mọi người để tạo cho mình một phong cách nhà văn. Tại sao chú làm vậy, chỉ mỗi mình chú biết

Hoài Thương gật đầu:

– Cháu nhật ra điều đó. Tất cả mọi người chẳng ai chịu tin là chú sống độc thân, kể cả chị Khánh Dung. Mọi người đều cho chú là một tay phogn nguyệt đa tình. Chỉ có cháu, cháu tin chú là người tốt

Lăng Du gật gật cái đầu:

– Tại sao cháu lại tin?

Hoài Thương đáp không suy nghĩ:

– Vì c cháu đọc văn chú. Cháu hiểu văn là người. Người mà tâm địa xấu xa, văn không bao giờ mượt mà, nhân hậu. Cháu còn biết, chú đang mãi để tang cho một kỷ niệm đau buồn

– Ôi! Hoài Thương! Lăng Du chợt ôm chầm lấy nàng kêu lên – Tri âm, tri kỷ, cháu đúng là người chú hoài vọng lâu nay

HThươn cũng xúc động không kém:

– Cháu cũng nhận thấy như vậy đấy

Lăng Du chợt buông tay bàng hoàng:

– Xin lỗi Hoài Thương, chú không cố ý

Hoài Thương ngạc nhiên:

– Chú không cố ý việc gì?

Nàng quá đôi thánh thiện thật thà. Lăng Du tự nhủ rồi chuyển sang chuyện khác

– Lúc này chú nghe trong túi cháu có một tiếng “ngheo”, đó là cái gì vậy?

Đôi má hồng chợt hây hây đỏ:

– Nhưng cháu nói ra, chú không được cười cháu cơ

Lăng Du gật đầu:

– Rồi hứa

Nàng để tay lên mọ làm ra vẻ bí mật

– Một con mèo

Lăng Du ngớ người không hiểu

– Sao lại là một con mèo?

Hoài Thương mở túi ôm ra một con mèo tam thể nhỏ xíu

– Sao không? Nó là bạn của cháu, nỗi buồn nào cháu cũng kể cho nó nghe thì sao bữa nay cháu lại không cho nó đi xem mặt nhà văn nổi tiếng chứ.

Lăng Du bật cười. Trời ơi, một huyền thoại mới trong cuộc đời viết văn. Đưa mèo đi xem mặt nhà văn, có lẽ trên đời này ngoài Hoài Thương không còn một ai nghĩ đến

Thấy chàng cười. Hoài Thương kêu lên hồn dỗi:

– Đã hứa là không cười, sao chú cười mãi thế kia?

Lãng Du cố nín nhưng vẫn ôm bụng mãi không thôi

– Hoài Thương ơi! Chú chết mất. Cho chú cười một chút nữa thôi

HThương quay xuống nói chuyện với con mèo

– Miu cưng! Người ta là nhà văn nổi tiếng, người ta cười chị em mình là phải rồi

– Không! Lãng Du chợt nói nghiêm trang – Chú không bao giờ cười cháu đâu. Nào cho nhà văn xem mặt chú mèo ngưỡng mộ mình một chút đi

Nói xong, chàng bế lấy con mèo nhỏ lên tay, vừa vuốt lên bộ lông óng mượt của nó. Lãng Du vừa hỏi yêu thương:

– Nào mèo ngoan, hẳn là chị Hoài Thương đọc cho mèo nghe những tác phẩm của chú rồi phải không? Miu thấy sao? Hay không mà đòi chị đưa đi xem mặt nhà văn vậy?

Meo! Meo! Con mèo liềm nhẹ bàn tay chàng. Hoài Thương quay đi gai61u nụ cười. Lãng Du cũng cảm thấy lâng lâng, chàng áp con mèo vào sát ngực mình. Ánh nắng chiều đã tắt hẳn sau đồi.

Lãng Du trao chiếc chìa khóa cho người quản lý khách sạn và dặn:

– Trưa nay tôi không dùng cơm

Viên quản lý ngạc nhiên:

– Hôm nay ông đi nguyên ngày à?

Lãng Du nhướn mắt, hơi mỉm cười

– Có thể?

Rồi bước đi nhanh. Ra đến đường chàng đưa tay lên nhìn đồng hồ. Còn lâu mới đến giờ hẹn với Hoài Thương, nhưng chàng hiểu sao chàng vẫn vội vàng. Có lẽ, bao giờ cũng vậy, chàng muốn được một mình lang thang trong rừng vắng. Trò chuyện cùng cây cỏ như thuở xa xưa, nghe hồn lâng lâng trong nỗi nhớ ngậm ngùi.

Một tháng rồi, chàng ở lại với Đà Lạt đòi thông. Lãng Du không hiểu sao mình lại ở đây lâu hơn dự định. Nhận lời mời của Hoài Thương, chàng chỉ định thăm nàng một vài ngày rồi sẽ đi ngay. Thế mà, một tháng rồi, Lãng Du vẫn chần chờ, chưa muốn nói tiếng biệt ly

Một tháng êm đêm, Lãng Du ngỡ hồn mình trẻ lại, như thuở nào mới gặp Thủy Tiên. Hoài Thương là một cô bé lạ lùng. Có sức thu hút mãnh liệt. Nàng làm cho Lãng Du phải say mê, nao nức luyện lư không nỡ dời chân. Đôi lúc chàng có cảm giác nàng thật giống Thủy Tiên. Với những cử chỉ hồn nhiên nghịch ngợm. Với tiếng cười trong vắt tựa pha lê.

Không! Lãng Du thầm kêu lên sợ hãi. Chàng đã biết cái cảm giác đang đến với mình là cái cảm giác gì rồi. Hai mươi ba năm về trước, chàng đã từng có cái cảm giác là lạ êm ái này rồi. Đó chính là sứ giả của vị thần cánh trắng tình yêu.

Không, phải dừng lại khi còn chưa muộn. Chàng không có quyền. Không phải chỉ đắc tội với Thủy Tiên người đã mất, mà còn đắc tội với Hoài Thương. Nếu tình yêu đến, chàng sẽ làm tan vỡ giấc mơ đầu đời thần tiên của cô bé mười chín tuổi. Nàng sẽ đau đớn bao nhiêu khi nghe chàng tỏ lời yêu. Thần tượng trong lòng nàng sẽ sụp đổ tan tành. Khi bị một ông già bốn mươi ba tuổi tỏ tình. Không, đó là chuyện không thể nào có được. Dù xa Hoài Thương, lòng ta sẽ phải đau đớn, dù biết rằng mất mát này không gì bù đắp được.

Không cưới được Hoài Thương, là từ đây nguồn thi hứng trong lòng chàng lịm tắt. Tại sao ta lại yêu nàng mà không là ai khác? Lãng Du tự nguyện rửa lương tâm mình. Tại sao trái tim chàng lại đập lên nhịp đập yêu đương rộn rã, sau hơn hai mươi ba năm dài nằm yên, lạnh lùng đau khổ?

Tại sao nhỉ? Những đêm dài nằm gác tay lên trán, Lãng Du tự hỏi mình sao lại có thể yêu? Mà lại yêu một người con gái chỉ đáng tuổi con mình? Lẽ nào lời nói đùa của các bạn đã thành sự thật? Chàng mà là cha Ran ư? Không! Hàng trăm câu hỏi đặt ra nhưng chàng không thể trả lời được câu nào cả? Chỉ biết là trái tim chàng đang hướng về Hoài Thương một cách mãnh liệt. Đường như hình bóng Thủy Tiên và Hoài Thương đã hòa nhập vào nhau thành một.

Thủy Tiên! Em sẽ không giận anh phải không? Em đã từng bảo anh cưới vợ, chấm dứt cuộc đời lãng du trôi nổi bồng bềnh. Em có thấy là Hoài Thương xứng đáng thay thế em không?

Ánh mắt Thủy Tiên lại hiện ra lung linh ngời sáng. Từ trên cao nàng như đang nhìn chàng rưng rờ, hài lòng, nhưng không. Lãng Du lại lắc đầu: chàng không có quyền lợi dụng niềm tin của một cô gái ngây thơ. Chàng không có quyền làm Hoài Thương thất vọng. Thần tượng trong tim nàng không thể

bị sụp đổ một cách dễ dàng. Liệu chàng có đem hạnh phúc đến cho nàng không?

Không. Lãng Du đã quyết định rồi, dù quyết định đó có làm tim chàng tê dại, và đau đớn vô cùng. Lần gặp này là lần gặp chót. Chàng sẽ giấu kín niềm riêng, âm thầm trở lại Sài Gòn. Sống cho trọn đời lãng du phiêu bạt.

Mãi suy nghĩ miên man, Lãng Du không nhìn thấy một người đi ngược về phía mình. Người kia dường như cũng đang nghĩ ngợi mông lung như chàng. Đến khi chợt nhận ra thì quá muộn, cả hai đâm sầm vào nhau loạng choạng. Người kia tức quá hét lớn:

– Trời ơi! Mất mũi đi đâu vậy hả?

Biết lỗi về mình, Lãng Du cúi đầu bối rối:

– Dại, tôi vô ý, xin lỗi anh

Người kia ngẩng đầu lên nhìn Lãng Du rồi “A” lên một tiếng như gặp chuyện lạ lùng. Lãng Du ngạc nhiên đưa mắt lên nhìn. Chợt chàng cũng “A” lên một tiếng còn to hơn người ta nữa và lùi lại lấp bắp:

– Trời ơi, mày là thằng Tuấn phải không?

Người kia đưa tay chỉ vào mặt Lãng Du lấp bắp:

– Còn mày, mày là thằng Hoài phải không?

– Phải rồi. Lãng Du reo to rồi nhào lên ôm chầm lấy bạn - Tuấn ơi! Vậy mà tao ngỡ không còn gặp được mày nữa chứ.

– Hoài ơi! Tuấn cảm động quá không nói được nên lời. Anh cứ đập tay mãi lên vai bạn. Thật lâu cả hai mới rời nhau ra. Tuấn nhìn Lãng Du tặc lưỡi:

– Mày trẻ quá, không khác hồi đi học mấy

Lãng Du phì cười đập vai bạn:

– Mày thì chỉ có vậy thôi. Bốn mươi ba tuổi rồi, râu tóc hoa râm mà bảo là không khác hồi đi học mấy. Đùng là ba xạo.

Tuấn đưa mắt nhìn quanh tìm một quán cà phê. Lãng Du hiểu ý bạn ngồi xuống một phiến đá bên đường:

– Ngồi xuống đây, mày làm gì mà láo liên như ăn trộm vậy?

Tuấn ngồi xuống theo bạn:

– Ngồi thì ngồi. Nhưng mày cho tao hỏi, từ ngày đó đến nay mày đi đâu mất biệt? Sao không hỏi âm cho tao hả?

Lãng Du bùi ngùi đưa tay móc gói thuốc. Chàng lấy một điếu cho mình rồi đưa cho bạn không trả lời. Bao kỷ niệm ngày xưa bỗng trở về đầy ắp. Nhanh thật, mới đó đã hai mươi mấy năm trời. Thằng bạn thân nhất của chàng năm nào, giờ đây đã trở thành một trung niên với mái đầu điểm bạc.

– Hoài! Mày có nghe tao hỏi không? Sao không nói hả? Tuấn lay vai bạn. Lãng Du nhả một hơi thuốc, cố nén tiếng thở dài:

– Tuấn! Tao không bao giờ quên mày, thằng bạn thân nhất đời tao. Ngày ấy, không có mày với thầy Cường có lẽ tao đã không học nổi đến năm thứ hai đâu.

Tuấn cúi nhỏ một bụi cỏ dưới chân:

– Thầy Cường mất rồi.

Điếu thuốc trên tay Lãng Du rơi xuống sững sờ:

– Mày nói sao?

Tuấn cất giọng buồn buồn

– Tao nói là thầy đã mất rồi. Cách đây hai năm.

Lãng Du buông tay buồn bã:

– Tao có lỗi với thầy nhiều quá

Tuấn an ủi bạn:

– Con người ta có sinh thì có tử. Thầy đã già làm sao tránh được cái quy luật muôn đời chứ. Mày đừng buồn, hôm đó, lớp mình về đưa thầy đông lắm.

Lãng Du tự trách mình

– Chỉ có tao là vắng mặt

Tuấn nhìn bạn một chút như thông cảm rồi hỏi tiếp:

– Sao mày không trả lời tao, gần ấy năm qua mày sống ra sao? Vợ con như thế nào rồi?

Lãng Du lắc đầu chua chát:

– Tất cả là con số không to tướng. Từ ngày ấy đến nay tao quyết tâm đoạn tuyệt với cuộc đời.
– Hoài! Tuấn bóp chặt tay bạn – Tao hiểu, nhưng tao cũng khuyên mày: Con người ta ai cũng cần có kỷ niệm để không thành kẻ vô tình, nhưng cũng không nên sống bằng quá khứ. Mày nên nhớ, chúng ta có đến ba thì: ngoài quá khứ ra còn có tương lai và hiện tại nữa.

Lăng Du lẩm bẩm theo bạn:

– Tương lai và hiện tại. Liệu còn kịp không?

Tuấn phì cười vỗ vai bạn:

– Còn kịp chán. Để xem nào: vẫn còn y nguyên vẻ hào hoa thướt tha nào. Tuy có hơi điểm pha sương, nhưng dày dặn phong trần. Cờ này dư sức kiếm một cô vợ để làm lại cuộc đời

Lăng Du mỉm cười:

– Còn mày. Đạo này ra sao rồi, mà nãy giờ chỉ toàn truy hỏi người ta không vậy?

Tuấn nhướn mắt:

– Tao ấy à? Bình thường như mọi người bình thường. Một vợ, một con và hiện tại là phóng viên của nhà báo Ngày Nay.

Phóng viên. Lăng Du thoáng giật mình theo phản xạ. Thôi chết rồi, nếu hấn mà biết ta là Lăng Du thì... Ái chà. Hồng bét biết bao là bí mật sẽ được lộ ra ánh sáng. Báo Ngày Nay trong phút chốc sẽ chiếm lĩnh thị trường với tí đề thật lớn: Đời tư của Lăng Du

– Hoài! Tuấn lay người bạn – Mày làm sao vậy? Sao mà bỗng tái mặt thế kia?

Lăng Du sự tỉnh, chớp mắt cười gượng rồi chuyển sang chuyện khác:

– Vợ mày là ai vậy?

Tuấn rút hơi thuốc dài khoan khoái:

– Còn ai vô đây nữa. Ngọc Hồng đó.

Ngọc Hồng! Lăng Du lại kêu lên bàng hoàng. Đôi mắt ngó về phía xa rồi lạng lẽ. Hiểu tâm sự của bạn, Tuấn cất giọng buồn buồn:

– Nghĩ ra thì cuộc đời có số thật mày à. Thôi đừng buồn nữa, về nhà với tao đi, Ngọc Hồng vẫn nhắc mày luôn đó.

hình bóng năm nào lại hiện ra. NHồng, Thủy Tiên. Hai chị em bạn dì, và cũng là người yêu của hai người bạn thân nhất trường. Thế mà giờ đây kẻ dương gian, người âm cảnh. NHồng đây mà Thủy Tiên ở phương nào?

– Hoài! Đừng buồn nữa. Cho tao biết về cuộc sống của mày đi. Một lần nữa Tuấn lôi bạn về thực tại. Thấy Lăng Du cứ mãi lạng yên, chàng đưa mẩu thuốc lên cười nói – Cha, đạo này sộp quá ta, hút ciga thượng hảo hạng thế này. Đâu phải dân xoàng.

Lăng Du mỉm môi dối bạn:

– Của một người bạn ở nước ngoài về cho thôi. Chứ mày biết đấy, tao làm gì có được tiền để hút ba cái xa xỉ này.

Tuấn vẫn tò mò:

– Nhưng mày làm nghề gì? Sao còn lang thang như kẻ thất tình vậy? Đến nhà tao ở đi

Lăng Du lắc đầu:

– Không được. Có lẽ gặp mày xong là tao phải đi liền. Mày đừng giận tao. Có lẽ sao này, mày sẽ biết. Còn bây giờ... Lăng Du xem đồng hồ rồi kêu lên hốt hoảng – Tao phải đến chỗ hẹn với một người bạn đây.

Tuấn năn nỉ:

– Mày không đến thăm Ngọc Hồng ư ?

Lăng Du thờ ra:

– Tao không thể đến thăm vợ mày, dù lòng rất muốn

Tuấn đứng dậy ngạc nhiên:

– Sao vậy?

Nét mặt chàng thoáng vẻ dăm chiêu

– Vì một chuyện xa xưa. Thôi chào mày, tao đi đây

Nói xong, Lăng Du bỏ đi nhanh như bị ma đuổi. Tuấn nhìn theo hồi lâu rồi tặc lưỡi lắc đầu, quay lưng về hướng ngược lại. Thế đấy, bạn của chàng là như vậy đấy. Lúc nào cũng là một dấu chấm hỏi lửng lơ, thâm trầm, khó hiểu.

Chia tay Tuấn, Lăng Du bước vội vã vào khu rừng thông quen thuộc. Hấn là Hoài Thương đang

nóng lòng chờ đợi.

Cuộc gặp gỡ với Tuấn quá bất ngờ. Nó khơi dậy ở lòng Lăng Du bao kỷ niệm xa xưa. Lòng chàng như nhũn mềm trước cái chết của thầy. Trời ơi! Người thầy chủ nhiệm, người đã giúp chàng tìm raviệc làm trogn những ngày đói khổ. Hoài ơi! Mày quá vô tình , cuộc đời còn biết bao ân sâu nghĩa trọng, sao mày chỉ mù quáng với mối tình si của Thủy Tiên mà quay lưng tất cả.

Lòng Lăng Du ray rứt không yên, khi nhớ đến ánh mắt như trách hờn của Tuấn. Quả thật trong suốt hai mươi mấy năm dài, chàng không dành ra một phút giây để nhớ về người bạn thân nhất đời mình. Kẻ đã cùng chàng chia biết bao buồn vui trong cuộc sống hàn vi nghèo khổ. Chàng quá đổi vô tình cùng NGọc Hồng, người chị em thân thiết của Thủy Tiên. Hoài ơi! Mày không xứng làm người. Mày ích kỷ, từ bấy lâu mày chỉ biết sống cho b3n thân mày, chỉ đắm chìm trong cái quá khứ đau thương. Tại sao mày hèn nhất? Mày không dám phơi bày cái quá khứ đau thương của mày cho mọi người hiểu rõ?

– Chú Lăng Du! Chú để cháu chờ lâu, cháu phải phạt chú đó. Hoài Thương reo lên khi thấy bóng chàng thấp thoáng

Ồi! Gì thế này. Ta có hoa mắtkhông? Đây đâu phải Hoài Thương mà chính nàng là Thủy Tiên. Em đến với ta bằng hư vô hay bằng xương bằng thịt?

– Chú Lăng Du! Sao chúnhìn cháu ghê quá vậy? Có gì đâu, cháu nói chơi thôi.

Lăng Du chớp mắt, định thần, không phải, Hoài Thương đây mà, chàng cười buồn bã:

– Chú xin lỗi cháu! Chú gặp một người bạn nên đến chỗ hẹn có trễ hơn mấy phút

– Hồng! Hoài Thương giậm chân nững nịu – Cháu chẳng tha đâu, chú phải đền cho cháu

Lòng Lăng Du dịu lại, chàng cất giọng ôn tồn

– Thôi được, chú chịu phạt. Cháu phạt chú cái gì nào?

Hoài Thương nghiêng nghiêng đầu, môi thoáng nở nụ cười tinh nghịch:

– Cháu phạt chú phải béo tay năm cái

Lăng Du chịu nàng:

– Này thì năm cái!

– Một HThương nắm lấy tai chàng kéo mạnh. Thấy Lăng Du nhăn mặt vì đau, nàng vội ngưng lại, dừng đôi tay mát lạnh xoa xoa lên tai chàng nói như biết lỗi:

– Đau không chú? Cháu không cố ý.

Lăng Du gật đầu:

– Phải rồi cháu không cố ý. Không cố ý tha cho chú chứ gì?

– Chú này. Hoài Thương quay lưng hờn dỗi. Nhìn mái tóc buông dài óng mượt. Lăng Du chợt thấy nàng thật giống Thủy Tiên. Trong phút c hốc, chàng muốn kéo cái thân thể kia vào lòng mà yêu thương âu yếm. Bàn tay đã đưa lên nhưng lại rơi nhanh xuống cổ. Một tiếng thở dài không nén được tuôn ra từ ... gngực rộng

Hoài Thương quay lại lo lắng hỏi:

– Chú! CHÚ giận cháu thật à? Thôi – Bàn tay nàng vuốt nhẹ lên ngực chàng – Cho cháu xin lỗi đi mà, hơi sức nào mà giận con nít chứ

Lăng Du chợt nắm lấy tay nàng, bồi hồi xao xuyến. Hoài Thương cũng mở to đôi mắt nhìn chàng ngỡ ngác. Lăng Du lại buông tiếng thở dài,nhẹ buông tay nàng:

– Hoài Thương! Chú có chuyện muốn nói với cháu

Hoài Thương mỉm cười:

– Cháu cũng có chuyện muốn nói với chú. Nhưng để một tí nữa kìa. Còn bây giờ, cháu sẽ dắt chú vào khu rừng cấm, cháu sẽ cho chú nhìn thấy giang sơn riêng của cháu.

Lăng Du lười biếng:

– Khoan đã cháu, nghe chú nói đã. Rồi một lát, chú cũng sẽ dẫn cháu đến nơi mà ngày xưa, chú và người ấy dùng làm nơi hẹn hò.

Hoài Thương có vẻ không vui:

– Không. HÔM nay cháu không cho chú nói gì cả, chú phải biết hôm nay là ngày sinh nhật của cháu, cháu có toàn quyền.

Lăng Du giật mình:

– Sinh nhật của cháu ư? Vậy mà cháu thật tệ, chẳng cho chú biết gì cả, làm sao chú có quà để chúc mừng cháu đây?

Hoài Thương mỉm cười ý nhị:

– Có chứ. CHÚ có đây những quả nữa là khác.

Lăng Du ngơ ngác nhìn quanh:

– Đâu nào. Quả của chú là gì đâu?

Hoài Thương cúi nhặt quả thông đặt vào tay chàng:

– Đây này, chú tặng quả tim của chú cho cháu đi.

Nói xong, đôi má nàng bỗng đỏ bừng. Lăng Du chưa kịp hiểu gì, nàng đã quay người bỏ chạy. Phải một giây sau chàng mới bừng tỉnh, vùng chạy theo nàng gọi lớn:

– Hoài Thương, Hoài Thương, cháu chạy đi đâu vậy?

Nhưng nàng không trả lời, mỗi lúc chạy sâu hơn vào khu rừng rậm. Sợ nàng bị lạc mất. Lăng Du tăng tốc độ đuổi theo mỗi lúc một sâu dần.

Bóng nàng khuất hẳn giữa rừng cây. Lăng Du dừng lại bàng hoàng. Cái gì đây? Chàng có mơ ngủ không thể này? Trước mắt chàng là khung cảnh quen thuộc của hai mươi ba năm về trước. Vô tình hay hữu ý, Hoài Thương đưa chàng lạc bước đến nơi này

Thủy Tiên! Lăng Du kêu lên thốt thức quy người xuống bên một gốc cổ thụ to. Trời ơi! Kỷ niệm còn đây, vết dao hai đứa khắc lên hòm nào còn đó, mà giờ đây chỉ còn lại có mình anh. Cuộc đời ơi! Sao mà nghiệt ngã thế này? Ai! Ai cướp mất Thủy Tiên ra khỏi đời tôi? Hãy trả nàng lại cho tôi. Vòng tay nàng như vẫn còn ấm nồng thân thể người yêu. Hương tóc nàng vẫn còn bay trong gió lộng, phủ xuống hồn anh bóng mát tâm tình.

– Chú Lăng Du! Sao hôm nay chú lạ lùng như vậy hả? Hoài Thương đến gần chàng hơi. Lăng Du ngẩng dậy nhìn nàng lại thêm một lần đau đớn. Trời ơi! Suốt bao nhiêu năm dài mịt mờ trong bóng tối. Vừa gặp được tri ân lại phải lìa xa. Hoài Thương ơi một lát nữa thôi ta lại phải chia tay. Chao ôi! Sao mà anh sợ phút giây cùng em nói lời ly biệt.

Hoài Thương ngồi xuống bên chàng. Bàn tay nhỏ đặt lên trán Lăng Du, ân cần lo lắng

– Chú! Chú làm sao vậy? Chú bệnh rồi phải không?

Lăng Du từ từ ngẩng dậy, chàng cúi xuống ôm hết lá khô vào hai bàn tay rộng rồi buông cho nó rơi lá tả trên tóc nàng, cười nói:

– Hoài Thương! Có phải cháu từng nói là cháu thích cái cảm giác lá cây vương đầy tóc không?

Hoài Thương sung sướng gật đầu, đôi mắt nàng mở to, long lanh rực rỡ. Lăng Du nói tiếp:

– Vì cháu hãy còn là đứa bé thơ, nên thích mơ màng tưởng chuyện thần tiên. Đây, cháu hãy nhắm mắt lại mà hình dung mình đang là nữ chúa của cây rừng

Hoài Thương nhắm mắt lại ngay. Đôi má ửng hồng trong giấc mơ hoa. Lăng Du ôm lấy khuôn mặt nàng bằng cả hai tay. Chàng kề môi mình sát với môi nàng thì thầm nói:

– Hoài Thương! Chú cầu mong cho cháu luôn gặp những giấc mơ tiên xinh đẹp. Đây trái tim của chú. Chú tặng cho cháu đó

Chàng đặt tay nàng quả thông non ngùi ngùi nói. Hoài Thương chợt nở nụ cười, mắt nhắm nghiền, nàng nói như cô bé mộng du:

– Cháu cảm ơn chú! Chú Lăng Du ơi, chú có biết cháu đang thấy gì không? Ôi một rừng hoa, cả một rừng hoa rực rỡ. Chú cháu mình đang nắm tay nhau đi vào trong ấy. Không chú à! Phải nói là mình đang bay mới đúng. Và chú nhìn kìa. Nàng chợt reo to, trái tim của chú đang tỏa hoà quang sáng ngời trong lòng tay cháu.

Lăng Du quay mặt nhìn đi nơi khác. Chàng không còn đủ can đảm để nhìn nàng. Giữa những kỷ niệm xưa, chàng cứ để mình hoa mắt, cứ lẫn lộn giữa hình bóng Thủy Tiên với Hoài Thương, và chàng sợ mình trong một phút giây yếu đuối phủ xuống môi nàng những nụ hôn ngọt ngào quyền rũ thì..

– Chú ơi! Hoài Thương lại kêu lên trong cơn mộng tưởng. Chú cháu mình lại đi và cháu thấy mình chợt té, rồi chú đến đỡ cháu đứng lên, chú mỉm cười và cháu ngả vào lòng tay của chú

– Hoài Thương! Lăng Du chợt kêu lên, hơi thở không được bình thường – Cháu đừng nói nữa

– Sao thế? Hoài Thương kêu lên ngơ ngác: chú phải để cháu tròn giấc mơ đầu đời xinh đẹp chứ - Không! Lăng Du lay mạnh người nàng – Cháu phải tỉnh dậy để nhìn vào thực tế. Chú sắp nói lời từ biệt để trở lại Sài Gòn đây

– Há? Đôi mắt Hoài Thương mở lớn lạ lắm – Chú nói sao? Chú về Sài Gòn ư? Không! Bàn tay nàng níu chặt vai chàng – Cháu không cho chú về đâu. Cháu đã làm điều gì cho chú giận?

– Không! Lãng Du nhẹ gỡ tay nàng – Chú không giận cháu. Chú.. chú phải về Sài Gòn để hoàn thành pho tiểu thuyết cuối đời mình. Kia! Hoài chợt kêu lên khi thấy mắt nàng long lanh nước – Hoài Thương! Tại sao cháu không?

Nàng đưa tay lên quệt nước mắt:

– Cháu biết rồi. Cháu đã tỉnh mộng rồi.

Lãng Du cất tiếng ngạc nhiên:

– Kia cháu, cháu nói gì?

Hoài Thương sụt sịt khóc:

– Cháu biết mình là một con bé tầm thường dám mơ chuyện xa xôi. Chú là Lãng Du, là một nhà văn lớn đương thời, thế mà cháu lại mơ màng lầm tưởng mình là bạn thân của chú.

– Ô! Lãng Du bàng hoàng móc túi lấy khăn lau lệ cho nàng – Hoài Thương cháu đừng khóc nữa. Cháu không bao giờ có ý nghĩ như cháu nói, chú trở lại Sài Gòn chỉ vì.. giọng chàng chợt nhẹ đi - Chỉ vì chú muốn giữ cho cháu tròn tuổi mộng thần tiên.

– Không! Nàng ngẩng đầu lên nhìn chàng tha thiết. Từng giọt lệ nóng tuôn tràn mãi không thôi. Vắng chú rồi! Cháu sẽ không còn gì để mộng mơ suy tưởng. Cháu sẽ đau buồn sầu khổ, vì mỗi buổi chiều khi hoàng hôn tím buông màn nhung nhớ. Cháu đâu còn ai đi nhật những ước mơ. Lãng Du ơi! Cháu van xin chú, đừng để cháu u buồn héo hắt với chờ mong

Lãng Du nhẹ vuốt tóc nàng:

– Rồi thời gian sẽ giúp cháu dần quên.

Hoài Thương lắc đầu:

– Không, cháu sẽ không bao giờ quên được chú. Chẳng hiểu vì sao, giờ đây cháu cảm thấy mình không thể thiếu chú giữa cuộc đời. Chú đã là hơi thở, là ánh nắng soi lên đời cháu. Lãng Du! Chú nói đi, cái cảm giác vào nhớ ra mong, ngớ ngẩn gờn hờn theo từng bước chân của chú đó là cảm giác gì?

Lãng Du thờ dãi quay đầu đi không nói. Hoài Thương, cháu còn khéo hỏi thì thôi, ai lại không biết đó là cảm giác tình yêu. Nhưng, chàng chợt giật mình ngó sững Hoài Thương: nàng đã yêu chàng rồi ư? Trời ơi! Ta đã phạm tội mất rồi, ta đã làm cho cô bé con kia phải ngất ngây say đắm. Tội nghiệp cho nàng, đã yêu mà vẫn còn chưa hiểu con tim.

– Chú Lãng Du! Chú nói đi đó là cảm giác gì? Hoài Thương lại bám lấy cổ chàng: cái cảm giác gì mà cháu thấy là mình không sống nổi khi thiếu chú? Chú nói đi, đó có phải là tình yêu không?

Như lẽ lời Hoài Thương tái mặt đưa tay che miệng. Trời ơi! Gì thế này? Nàng đã tự miệng mình thú nhận một tình cảm thiêng liêng mà lòng dằn lòng giữ kín. Trời ơi, nhục nhã nào bằng, rồi đây cháu ấy sẽ khinh bỉ rẻ rúng mình. Không... nàng chợt vùng mình bỏ chạy. Không, không.

– Hoài Thương! Lãng Du kịp thời nắm lấy tay nàng kéo lại, chàng nhìn thẳng vào mắt nàng nói thiết tha:

– Cháu nói đúng! Cái cảm giác của cháu đang nhận thấy đây chính là cảm giác của một tình yêu chân thật. Nó thiêng liêng cao quý lắm, cháu có quyền tự hào, không có gì sợ hãi.

Hoài Thương mở mắt nhìn chàng trân trối. Lãng Du thờ dãi nói tiếp:

– Chỉ có chú! Chú không xứng đáng, không đủ tư cách để nhận một tình yêu tuyệt vời thánh thiện kia.

– Vì sao? Mí mắt nàng chớp nhẹ và giọng nói chợt run. Lãng Du cất giọng trầm buồn:

– Vì chú đã già rồi. Chú lại có một mối tình chôn chứa trong tim. Chú sẽ làm cho cháu phải khổ đau.

– Không! Hoài Thương kêu lên tha thiết – tình yêu không phân ranh giới, tuổi tác, sang hèn. Chú từng viết ra điều ấy, chú quên rồi sao?

Lãng Du cười mai mỉa:

– Những gì chú viết ra phải đâu là sự thật? Đó chỉ là những ước mơ xa vời khi người ta không với tới.

– Không! Hoài Thương lại quàng tay quanh cổ chàng – Con người ai cũng phải có ước mơ, những ước mơ đẹp phải thành sự thật. Cháu yêu chú, cháu không sợ gì cả. Chỉ sợ chú khinh khi và ghét cháu thôi. Sống mũi chợt cay và mí mắt nghe nặng nặng. Lãng Du chớp thật nhanh để ngăn dòng lệ sắp tuôn trào

– Chú không bao giờ ghét cháu, nhưng chú hãy còn kỷ niệm phải chung tình. Chú không xứng đáng với trái tim ngây thơ của cháu.

– Không! Hoài Thương lại kêu lên nức nở - Chú không quên kỷ niệm? Cháu không bắt chú đoạn lia quá khứ. Cháu chỉ biết mình yêu chú thật nhiều. Lãng Du, cháu chỉ cần biết một điều, chú có yêu cháu hay không?

Đôi mắt to nhìn chàng chờ đợi, lòng chột nhũn mềm. Lãng Du không còn đủ sức giấu che sự thật. Chàng nhè nhẹ gạt đầu:

– Ôi! Hoài Thương kêu lên sung sướng – Tình yêu thật là tuyệt diệu. Lãng Du, chú có thấy khu rừng cổ tích của cháu tuyệt vời không?

– Tuyệt diệu

HThương nghe không rõ, nàng kéo chàng dậy, hai tay ôm lấy mặt chàng tha thiết hỏi:

– Chú Lãng Du, chú vừa nói điều gì vậy?

Lãng Du nhắm mắt mơ màng:

– Chú nói là chú yêu hoài kỷ niệm ngày xưa

Tiếng của chàng đã làm HThươngn sững sờ

– Hoài Thương! Đây là cánh rừng ngày xưa chú đã từng hẹn hò với nàng.

Gió thổi mạnh, lá thông reo vi vút ngàn cân. Những quả thông rơi lộp độp trên đồi cỏ. Rừng chiều mỗi lúc một lạnh hơn. Nhưng với họ giờ đây tất cả đều vô nghĩa. Chỉ có tình yêu là vĩnh cửu, là bất tận giữa nơi này.

Ra mở cửa cho chàng là một cô gái xinh xinh mặc chiếc đầu màu đỏ?

– Xin lỗi chú là...

Lãng Du nghiêng mình giới thiệu:

– Tôi là Lãng Du

– Ôi! Đôi mắt cô bé mở to kinh ngạc, rồi bỏ mặc chàng đứng đó, nàng chạy thật nhanh vào nhà hét lớn

– Ôi mẹ Oi! Lãng Du đến nhà mình. Ông ấy đẹp trai dễ sợ.

Lãng Du thoáng mỉm cười khi nghe người con gái ấy khen mình đẹp. Bốn mươi ba tuổi rồi mà còn được người khen đẹp. Ất hẳn mình cũng không đến nỗi nào, Lãng Du đưa tay lên vuốt chiếc mũi cao thâm nhũ. SAo mà lâu thế này? Chàng nhóng cổ qua cửa rào nóng ruột, tìm bóng đập nhanh trong lồng ngực âu lo

Không lo làm sao được. KHi lần đầu đến ra mắt cha mẹ người yêu. Biết người ta tiếp nhận mình với thái độ như thế nào đây.

Ngày xưa, đã hơn một lần chàng bị cha Thủy Tiên đuổi ra khỏi cửa, người ta ghê tởm chàng hơn một thứ vi trùng truyền nhiễm.

Còn lần này, chàng đủ tư cách để hỏi cưới đàn ông bất cứ cô gái nào. Độc thân, giàu có, còn uy tính, đạo đức ư? Cái tên Lãng Du đủ để khẳng định một cách hùng hồn. Thế nhưng, lòng chàng vẫn băng khuâng lo sợ, liệu cái tuổi bốn mươi ba quá lứa của mình có làm chướng mắt một ông cha nghiêm khắc.

– Đây mẹ xem, Lãng Du đó. Cô gái ban nãy lại trở lại, bước sau nàng là một người đàn bà đứng tuổi. Đoán đây là dì Hoa, Lãng Du nghiêng mình chào lịch sự.

– Dạ thưa bác.

Dì hoa hơi chững lại vì bất ngờ, nhưng bà lại chột nở nụ cười toe toét:

– Ồ, vào nhà chơi đi cậu. Hoài Thương nó đi chợ, một tí nữa là về tới nhà ngay.

– Dạ, LD cúi đầu bước theo chân dì Hoa vào nhà, lòng thầm lo không biết người đàn bà này muốn giở trò gì. Nhưng dì ta vẫn vui vẻ rót nước ra tách, miệng đơn đả:

– Uống nước đi cậu, hôm rày nghe cháu Thương nhắc cậu nhiều. Không ngờ cậu còn trẻ lại đẹp trai thế này.

Tách nước đã bung lên, Ldu đặt vội xuống bàn:

– Dạ, cảm ơn bác.

Dì Hoa vẫn không rời mắt khỏi chàng, tươi tỉnh nói:

– Nghe cháu nó bảo cậu là nhà văn nổi tiếng, giàu có lắm phải không?

Lãng Du đưa tay lên miệng vờ ho một tiếng để giấu một nụ cười. Hoài Thương thật thông minh, nàng biết đánh vào nhược điểm ham tiền của dì mình:

– Dạ, cũng thường thôi bác à.

Bà Hoa gác tréo hai chân lên nói một cách kiêu sa:

– Cậu đừng khiêm tốn! Ai mà không biết cậu giàu nứt tiếng ở Sài Gòn. Nói thiệt với cậu, con Thương nó có nhiều chỗ giàu sang đến dăm hỏi hoài, mà tôi với ông đâu có chịu. Dù không sanh nhưng nuôi riết cũng mền tay mền chân.

Lãng Du gật đầu:

– Dạ bác nói phải, nhưng...

Bà Hoa cắt ngang:

– Cậu đừng lo, có tôi làm đồng minh, ông nhà tôi nhất định phải gả thôi. Miễn sao...

Lãng Du tươi ngay nét mặt:

– Ô, nếu được như vậy thì cháu cảm ơn bác thật nhiều. Dù sao bác cũng là mẹ của Hoài Thương, làm sao mà cháu...

Diễm Châu chợt cất tiếng xen vào:

– Mẹ, còn con nữa chi?

Chợt nhỏ, đây cũng có thể là một trở ngại trong cuộc hôn nhân giữa mình và Hoài Thương, Lãng Du vội quay người trở lại, diễm một nụ cười thật tươi:

– À! Xin lỗi, tôi thật là đoan. Cô là Diễm Châu, chị của Hoài Thương phải không?

Bà Hoa vội đỡ lời thế cho con:

– Ô, phải rồi, nó là chị của Hoài Thương và cũng là một độc giả nhiệt tình của cậu ấy.

Biết bà ta nói dối, nhưng Ldu vẫn làm ra vẻ tin vào lời của bà ta, chàng bắt tay Diễm Châu cất lời hào hứng:

– Ô, hân hạnh được quen với Diễm Châu.

Diễm Châu đưa tay bối rối. Bà Hoa lại nói thêm:

– Nó là thư ký trong công ty du lịch cũng gần làm đám cưới rồi, chồng nó là thầu khoán cũng giàu có lắm.

Lãng Du cố lấy cảm tình Diễm Châu:

– Xin chúc mừng! Hôm đó thế nào tôi và Hoài Thương cũng có một món quà thật đặc biệt mừng chị.

– Dạ cháu... à không em xin cảm ơn anh

Câu nói vô tình của nàng đã làm Lãng Du đỏ mặt. Như lưỡi dao cứa mạnh vào tự ái của chàng. Nó báo hiệu choc chàng biết mình không còn trẻ nữa. Thời xuân xanh đã trôi qua theo năm tháng u buồn.

– Cái con ăn với nói – Bà Hoa khẽ rầy con. Diễm Châu cãi lại lí nhí:

– Con không cố ý.

– Ôi! Lãng Du. Hoài Thương ào nhanh vào phòng mừng rỡ. Nàng suýt lao thẳng vào người chàng, nếu không kịp thời nhận ra sự có mặt của dì và Diễm Châu, nàng bẽn lễn cúi đầu:

– Thừa dì con mới về.

Dì Hoa nhìn nàng không có vẻ gì ác cảm:

– Ủ, con đi lâu, để cậu đây phải chờ. Diễm Châu! Bà chợt quay sang con gái – Lấy xe chở má lên chợ một chút coi.

Diễm Châu đứng dậy gật đầu chào Lãng Du rồi lặng lẽ theo chân mẹ. Hoài Thương quay lại nhìn Lãng Du lè lưỡi, đưa tay chặn ngực:

– Hú hồn, suýt tí nữa thì tro cái mặt rồi.

Lãng Du mỉm cười hiền lành không nói. Nhanh thật mới có mấy ngày mà Hoài Thương đã hoàn toàn thay đổi. Từ một cô bé con nhõng nhẽo nàng biến thành một cô gái trưởng thành từ ánh mắt đến nụ cười:

– Sao? Nàng ngồi xuống bên chàng – Anh chờ em có lâu không?

Lãng Du nhìn nàng say đắm:

– Không một phút giây nào dành cho em mà anh hầy là lâu, là vô nghĩa cả.

– Anh! HThươnng sung sướng tựa đầu vào vai chàng. Lãng Du đưa tay lên vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trước trán người yêu:

– Hoài Thương này, sao bỗng dưng anh lo sợ quá.

Nàng ngược mắt lên nhìn chàng ngơ ngác:

– Anh sợ gì?

Chàng xoay xoay điều thuốc trên tay:

– Anh sợ cha em từ chối.

Hoài Thương giật lấy điều thuốc khỏi tay chàng, cười nhí nhảnh

– Cái đó anh khỏi lo, em đã kể cho cha nghe tất cả về anh rồi. Cha em không tham giàu đâu, nhưng cha em biết tiếng anh, ông ưng mình có con rể làm nhà văn nổi tiếng lắm. Hơn nữa, cha em há miệng mắc quai. Ông đã lỡ bị em cho là “Quân tử nhất ngôn” rồi. Anh còn lo gì nữa.

Lăng Du phì cười xỉ tay lên trán nàng:

– Em chúa là liếng. Mai một thể nào về em cũng tìm cách cho anh vào tròng có phải không?

Hoài Thương cười bẽn lẽn:

– Hồng có đâu. Với anh em chỉ có tình yêu:

Lăng Du lại thở dài:

– Còn dì Hoa, Dũng thì sao hở em?

Hoài Thương nói một cách tự tin:

– Hồng sao đâu, thái độ của dì Hoa anh đã thấy rồi đó, dì em chỉ ham tiền thôi. Anh chỉ cần sộp sộp là mọi chuyện đâu vào đó. Tất cả bây giờ chỉ còn tùy thuộc vào cha của em thôi. Còn Dũng không đáng kể.

– Sao vậy? Chàng ngạc nhiên. Nàng cười tủm tỉm nói thì thảo với về bí mật:

– Vì anh ấy mà còn quậy thì cha em sẽ cắt luôn nguồn lương thực.

Lăng Du kéo Hoài Thương vào lòng âu yếm hỏi:

– Như vậy có nghĩa là chúng mình không còn trở lực nào ngăn cản phải không em?

Hoài Thương không đáp, đôi mắt nhắm nghiền, nàng khẽ gật đầu. Lăng Du lay nhẹ vai nàng:

– Hoài Thương! Em đang mơ gì đó, xin cho anh cùng mơ với.

Một nụ cười làm nở to đôi lúm đồng tiền:

– Em đoán mơ thấy ngày đám cưới. Trên tấm thảm cỏ xanh ngút ngàn vô tận. Có hai con ngựa trắng xinh xinh. Anh nắm tay em, dìu em lên lưng ngựa, rồi hai đứa mình gài roi cho ngựa phi nước đại vào thẳm khu rừng kỷ niệm

Lăng Du mỉm cười nói tiếp:

– Sau lưng mình, hai họ sẽ ngồi trong những cỗ xe song mã, như ngày xưa chàng hoàng tử cưới Lọ Lem.

– Đúng rồi, Hoài Thương chột reo to – Em sẽ là cô bé Lọ Lem đầu đội vòng hoa, vận một chiếc xoa rê màu hồng thật đẹp, ngả và vòng tay rắn chắc của vị hoàng tử đẹp trai nhất lòng mình

– Hoài Thương. Lăng Du đột ngột cắt ngang giọng nàng nói: Sao em lại chọn cho mình tà áo cưới màu hồng? Bộ em không biết đó là dấu hiệu của những cô dâu lên kiệu cưới lần thứ hai sao?

Hoài Thương mở mắt bàng hoàng:

– Thế à, em không biết, nhưng em yêu màu hồng, em có lên kiệu cưới lần hai hay không? Điều đó anh biết rồi còn lo gì nữa?

Lăng Du cúi đầu:

– Anh đâu có lo. Đó chỉ là những màu sắc do con người đặt tên cho chúng mà thôi.

– Vậy thì... nàng đặt tay lên ngực chàng nũng nịu – anh cho em mặc áo cưới màu hồng nhé?

Lăng Du gật đầu lãng mạn:

– Anh sẽ đưa em đi hưởng tuần trăng mật khắp danh lam thắng cảnh của đất nước. Em thích không? Hay là em muốn được du lịch ở nước ngoài?

Nàng choàng tay quanh cổ chàng;

– Em chỉ thích anh đưa em đi hưởng tuần trăng mật ở nơi nào mà chỉ có em với anh thôi.

Lăng Du cúi xuống tai nàng nói nhỏ:

– Nơi mà chỉ có em với anh thôi. Nơi đó chỉ có thể là phòng riêng của anh thôi.

– Anh này. Hoài Thương đỏ mặt đăm đăm nhìn người chàng. Lăng Du buông tràng cười thích thú.

Tin, tin. Chợt có tiếng kèn xe.

Hoài Thương rời khỏi người Lăng Du, nói nhanh:

– Cha em về tới

Tim nhảy thót trong lồng ngực, Lăng Du vội sửa sang lại y phục, bồi hồi nhìn theo dáng Hoài Thương bước ra mở cửa:

– Cha, nàng đeo lấy cổ cha nũng nịu – Sao hôm nay cha về trễ vậy? Có Lăng Du lên thăm cha đấy.

Lăng Du như muốn ngưng thở để nghe ông nói:

– Thế à? Đâu, để cha nhìn mặt con rỏ tương lai của mình một chút nào.
Bàn chân vừa mới vào nửa bậc thềm chợt dừng lại chết trân. Ông Thịnh như bị trời trồng bất động.
Bên kia Lăng Du vờ adrun dậy chào ông cho phải lễ, cũng chợt rụng rời, tê dại
Bón mắt nhìn nhau, trợn tròng bất động. Hoài Thương kêu lên hốt hoảng:
– Kia cha! Đây là Lăng Du, Lăng Du! Cha em đây mà.
– Hừ, ông THịnh lên tiếng trước, đôi mắt ông ngầu đỏ căm hờn - Lại là mày! Thằng khốn nạn.
Bên kia đôi mắt Lăng Du cũng hùng hực lửa, hai hàm răng ghiến vào nhau ken két. Bàn tay siết chặt, căm thù:
– Oan gia, nghiệp chường.
Hoài Thương khôn ghieàu gì cả, nàng kêu lên hoảng hốt:
– Trời ơi! Cha, Lăng Du! Hai người làm gì mà như sắp ăn tươi nuốt sống nhau vậy hả?
– Hoài Thương! Ông Thịnh chợt hét lớn - Người yêu của con đấy ư? Không bao giờ cha gả con cho thằng khốn nạn này.
Lăng Du té ngồi xuống ghế, nét mặt anh đau đớn tột cùng. Trời ơi, oan gia. Tại sao nó đeo đuổi chàng mãi không rời? Bây giờ thì Lăng Du đã biết vì sao mình yêu Hoài Thương rồi, và chàng cũng biết luôn vì sao mình thường có cảm giác Thủy Tiên và Hoài Thương hoá thân thành một. Trời ơi, đau đớn nào hơn khi phải đối diện với một sự thật phũ phàng.
Thủy Tiên ơi! Tôi đặc tội với em gấp vạn lần
– Cha! Ben tai chàng vắng vắng tiếng Hoài Thương gào khóc – Sao cha bảo rằng con thương đâu cha gả đó?
Giọng ông Thịnh vang lên lạnh lùng, tàn nhẫn:
– Phải, cha không quên, cha đồng ý gả con cho tất cả những ai con yêu mến trên đời này, chỉ ngoại trừ hần mà thôi.
– Vì sao? Giọng Hoài Thương uất nghẹn
– Vì hần là kẻ sát nhân. Hần đã giết chết Thủy Tiên, người vợ yêu quý nhất của cha và là mẹ của con.
– Há? Hoài Thương hét to một tiếng kinh hoàng. Cảnh vật trước mắt nàng bỗng chập chờn đảo lộn.
– Hoài Thương! Lăng Du kịp thời đỡ lấy nàng. Chàng lay mạnh nàng cho tỉnh lại – Không phải, ông ấy nói láo, anh không giết Thủy Tiên. Chính ông ấy, chàng chợt bước lên một bước nhìn thẳng vào mắt ông Thịnh gằn từng tiếng:
– Chính ông, ông mới là kẻ sát nhân, ôn gmới là người giết chết Thủy Tiên, ông giết đi nguồn sống của tôi.
– Ai? Hoài Thương mở mắt mơ màng – Ai là kẻ giết mẹ tôi? Ai? Tiếng nàng hé thê thảm vang tận chín tầng trời, thổn thức đầu thương làm nhói tim hung thu?
Ai? Ai đã giết Thủy Tiên? Ai? Ai đã giết mẹ nàng? Trời ơi! Sự thật quá phũ phàng tàn nhẫn? Lăng Du chẳng? Không, anh ấy là một người nhân hậu, là thần tượng uy nghi sáng chói giữa tim nàng. Chàng lại sắp là người chồng lý tưởng nhất đời nàng. Chàng không thể nào là kẻ sát nhân. Không, chàng không thể là kẻ thù của nàng mà.
Thế thì ai? Cha của nàng ư? Trời ơi, trong hai người đó, ai là kẻ sát nhân cũng làm tim nàng đau nhói. Cầu mong sao đây chỉ là một giấc mộng kinh hoàng , mà sáng mai này tỉnh dậy nàng sẽ không còn nhớ nữa. Lẽ nào, số mệnh lại quá ư cay nghiệt đối với nàng?
– Ai? Hoài Thương chợt rú to lên khi nhận thấy hàm răng mình cắn vào môi đau nhói. Nàng nắm ngực áo Lăng Du lay mạnh hỏi nghẹn ngào:
– Anh nói đi, ai là người đã giết mẹ em chết hả? Thấy chàng vẫn sững sờ lặng yên bất động, nàng quay sang cha phủ phục, nghẹn ngào:
– Cha, vậy thì cha hãy nói đi! Ai đã giết mẹ con? Trời ơi, ai giết mẹ tôi? Nàng vật mình dưới đất khóc than.
– Hoài Thương! Lăng Du nhẹ bước đến đỡ nàng dậy nói dịu dàng – Nín đi em, rồi anh sẽ kể cho em nghe tất cả?
Nàng gục xuống vai chàng mệt mỏi:
– Nói đi anh, em nôn gruột lắm rồi. Anh không là kẻ thù của em phải không Hoài?
Lăng Du thở dài, nhíu mày buồn bã nói:
– Anh cũng không biết nữa, tuy trong thâm tâm anh lúc nào cũng yêu mến Thủy Tiên, nhưng trong

vô tội. Hoài Thương, em hãy nghe đây...

Mấy hôm rồi, Đà Lạt đón nhận thêm người khách vừa lạ, vừa quen. Phải! Một vị khách vừa lạ vừa quen. Lạ vì lâu lắm rồi, chàng mới dừng chân thăm lại vùng đất mộng mơ, ngò ngàng trước bao cảnh vật đổi thay, tê tái nỗi lòng đi nhặt từng kỷ niệm. Quen vì suýt tí nữa thôi, mảnh đất lạnh lẽo lắm núi nhiều rừng này trở thành quê hương thứ hai của anh ta. Nơi đã cho anh một thời để yêu, một thời để nhớ.

Chàng trai đó có một dáng dấp phong trần, nghệ sĩ trong chiếc áo bạc màu, kéo lê đôi dép mòn quai lang thang qua từng con phố nhỏ. Về ưu tư trên đôi mắt xa xăm đã tạo cho chàng nét đẹp xa vời thu hút, làm nhũn tim những cô gái đẹp đa tình.

Từ sáng đến giờ, chàng cứ đi qua đi lại hàng trăm lần trước một căn biệt thự sang trọng nằm biệt lập một mình trên đồi vắng. Thỉnh thoảng, đôi mắt hbuồn lại ngược nhìn lên khung cửa sổ như đợi chờ một bóng hình nào đó thoáng qua, như gã si tình chôn chân chờ đợi bóng giai nhân.

Trời mùa đông, cơn gió núi thổi qua lạnh buốt. Chàng trai lặng lẽ ngồi xuống mô đá lớn. Thong thả châm một điếu ciga, tựa lưng vào thân cây, chàng thả hồn theo làn khói lung linh, như sương chiều bằng lăng.

Năm năm rồi, kể từ lúc Thủy Tiên vâng lời cha bước lên kiệu cưới, với mối tình đầu tan rã, Hoài bỏ dở sự học, tìm về một vùng heo lánh, vùi chôn cuộc đời mình vào nỗi đớn đau. Năm năm đầu sống cuộc đời trôi nổi bòn bênh. Chàng không nề hà, làm bất cứ việc gì để nuôi sống bản thân và cố tìm quên một kỷ niệm đau buồn. Đêm đêm, nơi góc bể chân trời, đắm mình vào men rượu cay nồng, chàng đốt đời mình qua khói thuốc vàng tay.

Thế nhưng, nỗi sâu theo năm tháng chẳng hề vơi, kỷ niệm càng muốn quên lại càng thêm nhung nhớ. Rượu và những cơn say bất tận không còn là phương thuốc thần mầu nhiệm nữa, khi mọi độ thu về chàng nhìn thấy là vàng rơi, khi gió đông về se sẽ lạnh vào da, chàng lại thấy Đà Lạt qua một dáng gầy nho nhỏ: Thủy Tiên.

Nỗi nhớ còn cào da thịt, những giọt nước mắt nóng hôi hổi thấm vào da, dấu răng nàng cắn hôm nào vẫn còn in thành sẹo, những đêm khuya nghe gió lùa qua khung cửa những cơn mưa ngủ triền miên đã khiến Hoài với tay cầm viết. Hình bóng nàng hiện ra lung linh trên trang giấy. Hoài như đang sống lại thuở mộng mơ, hôn ngất ngây trong hương nồng tình ái. Đêm mỗi đêm, nỗi nhớ tăng dần theo xấp giấy dày đầy áp chữ nhớ thương. Hoài như chợt tỉnh giấc mơ hôn ám lại, chàng viết mãi viết say sưa, kỷ niệm tràn về cuộn sóng, những ký ức mơ hồ ẩn hiện, tập hồi ký đó sẽ dày mãi không thôi nếu không có một người bạn của chàng vô tình đọc được. anh ta nhìn Hoài sững sốt, như không tin vào khả năng văn học của một người thợ dầu mỡ lắm lem, cũng như không tin một con người trầm lặng ít nói như Hoài, lại có một mối tình đầu thiết tha mãnh liệt và đau thương như vậy.

Một lần đến thăm ông anh họ, nhờ lời khoe vu vơ của người bạn, Hoài bỗng dưng thành nhà văn một cách ngang xướng. Ban đầu, chàng từ chối không muốn đem tâm sự của mình đi bán. Nhưng dưới tác động của bạn bè, Hoài được muốn trải lòng mình ra cho muôn người được hiểu. Để nghe lời phán xét từ muôn triệu con tim về tình yêu tươi đẹp nhất đời mình.

Ôi, trang sách đầu đời sao e dè vụng dại, cái tên tác giả Trần Hoài khiêm nhường nằm giữa muôn rừng hoa tiêu thuyết nở bung, như một hạt cát nhỏ nhoi nằm giữa sa mạc mênh mông. Thế mà lại tạo nên một làn sóng dư luận xôn xao. Sách đã tái bản đến lần thứ ba mà vẫn còn có kẻ muốn mua mà tìm hoài không gặp.

Cầm số tiền nhuận bút trong tay, Hoài như không tin vào thành quả mình đạt được. Số tiền lớn quá. Lần đầu tiên Hoài có được số tiền lớn đến thế này. Ôm số tiền vào lòng, Hoài nhắm mắt mơ một viễn cảnh huy hoàng, và việc đầu tiên chàng gởi hơn phân nửa số tiền nhuận bút về quê cho mẹ. Tội nghiệp! Năm năm rồi bà cứ ngỡ con mình ra trường, rồi được giữ lại trường công tác, chớ bà nào hay con mình đang vất vưởng, lao đao trên đường đời muôn vạn lối.

Còn lại bao nhiêu, Hoài thu xếp hành trang tìm lên Đà Lạt, thăm nhân vật chính trong “trái tim tôi” một lần sau cuối. Để thấy nàng ấm êm hạnh phúc mà an tâm sống trọn đời lãng tử, vui với những nhân vật lãng mạn trong mơ, để tặng cho nàng quyền truyện đầu tay, quyền truyện được kết thành bằng máu yêu đương, bằng niềm hy vọng thiết tha, và nỗi đợi chờ mòn mỏi.

Thủy Tiên, anh đến đây chờ em đã hơn ba ngày ròng rã. Hoài đưa mắt nhìn lên khung cửa, sao em không hiện ra một lần bên khung cửa? Để anh tin rằng em thật sự hạnh phúc với người ta, để anh vui, anh khỏi phải ray rứt lương tâm khi nghĩ rằng vì anh mà con tim em u sầu, buồn khổ, em

không hạnh phúc với chồng, anh một đời ray rứt không yên.

Hoài gục đầu xuống lòng bàn tay cổ nên tiếng thở dài, từng chiếc là vàng nhẹ rơi trên tóc, trên lưng như giúp chàng xoa dịu niềm đau. Chàng glặng người đi trong tê tái dân tràn.

– Hoài, một ban tay của ai đó nhẹ đặt trên vai, chàng ngẩng dậy chợt kêu:

– Ngọc Hồng! Cô đấy ư?

– Vâng, em đây! Người con gái đứng trước mặt chàng cất giọng nhẹ như gió thoảng. Cả hai im lặng thật lâu chờ cơn xúc động thoáng qua, nàng mới cất giọng khàn khàn:

– Em đã nhìn thấy anh ba ngày nay qua khung cửa nhỏ.

Hoài ngẩng dậy ngạc nhiên:

– Em nhìn thấy anh đã ba ngày nay rồi? Tại sao em không ra?

Hồng hơi liếc nhìn về ngôi biệt thự:

– Em muốn anh nản chí mà đi đi, Hoài, anh còn trẻ về đây làm chi nữa?

Hoài nhăn mặt khổ đau:

– Hồng! Em nữ hỏi anh một câu tàn nhẫn như vậy sao? Em không biết là anh với Thủy Tiên...

Nàng cất giọng đột ngột:

– Em biết, nhưng anh cũng biết nàng đã có chồng. Xin anh hãy để nàng yên với bốn phận một người mẹ, người vợ với chồng con nàng ấy.

– Trời ơi! Hoài ôm ặt kêu lên đau đớn – Nàng đã có con, đã là vợ của người ta.

Hồng đặt tay lên vai chàng an ủi:

– Năm năm qua, anh bỏ Đà Lạt đi biệt tích, không một cánh thư, em cứ ngỡ là anh đã tìm được hạnh phúc cho mình

Hoài lắc đầu nhìn lên khung cửa:

– Không một phút giây nào anh có thể quên hình bóng Thủy Tiên.

– Nhưng anh phải quên. Giọng nàng lạnh tanh – Anh phải rời khỏi nơi này lập tức, anh không được quyền làm tn vỡ hạnh phúc gia đình của Thủy Tiên. Dĩ vãng đã là đồng tro tàn, xin anh đừng khơi kỷ niệm.

Hoài gật đầu:

– Anh biết và anh sẽ rời khỏi nơi này lập tức, nhưng xin em hãy giúp anh được gặp nàng một lần sau cuối.

– Để làm gì? Tuy giọng khô đắng nhưng đôi mắt đã long lanh ngấn lệ. Hoài đan hai bàn tay vào nhau:

– Anh cũng không biết nữa, có lẽ anh muốn nhìn xem hình dáng nàng một lần, để biết xem nàng có ấm êm trogn hạnh phúc. Để chia sẻ cùng nàng một niềm vui mà anh vừa đạt được, để nói lời vĩnh biệt trước khi anh lao vào con đường phiêu bạt giang hồ.

NHồng cất giọng rung rung:

– Những điều đó em có thể thay nàng trả lời cho anh được. Thời gian đã giúp Thủy Tiên xóa nhòa kỷ niệm Chồng nànglà một người đàn ông tốt. Hiện thời nàng đang ấm êm trong hạnh phúc sang giàu.

– Không! Hoài chợt chồm lên nắm lấy tay nàng - Hồng, em đã nói dối, Thủy Tiên không hể quene anh một cách dễ dàng như vậy được. Hồng ơi, anh van xin em, em hãy cho anh gặp nàng một lần thôi.

Không kiềm được lòng mình, Hồng bật khóc:

– Phải, Thủy Tiên nó không thể quên anh, , nhưng em cũng van xin anh, hãy để cho nó quên anh, đừng làm bóng ma ám ảnh nó nữa Hoài ơi.

Hoài giật mình kêu lên:

– Anh mà là bóng ma ám ảnh Thủy Tiên ư? Không, anh chỉ muốn nàng hạnh phúc, vui sống bên chồng. Hồng ơi! Em hãy giúp anh tìm gặp nàng một lần. Chiều nay anh sẽ chờ nàng ở khu rừng cấm.

Nói xong, Hoài đứng dậy vụt đi nhanh, Hồng chồm người theo gọi lớn:

– Hoài. hông, anh không thể làm điều đó được mà.

– Kìa chị, chị vẫn chưa về nữa sao, chị nói chuyện với ai vậy? Thủy Tiên vừa từ trong nhà bước ra nhìn Hồn ghỏi lạ lùng. Hồng giật thót người lại nhìn Thủy Tiên sợ hãi:

– Thủy Tiên, em còn ôm yếu, xanh xao thế này. Sao không ở nhà nằm cho khỏe, lại toan đi đâu nữa

vậy?

Thủy Tiên kéo lại chiếc khăn len trên tóc, đôi mắt buồn nhìn phương trời xa:

– Không hiểu sao hôm nay em nóng ruột một cách lạ thường. Tự dưng em nghe nhớ Hoài vô hạn. chị Hồng, chị giúp em đổi chồng đến khu rừng cấm chiều nay đi.

NHồng giật mình:

– Em! Em đến khu rừng cấm làm gì? Có ai ở đó đâu mà em đến chứ?

Thủy Tiên kéo khăn chậm nhanh những giọt nước mắt long lanh:

– Em biết, nhưng em vẫn thích tìm về kỷ niệm. Chị hồng, chị giúp em một lần đi.

Hồng lắc đầu, dìu em quay trở vào nhà.

– Đừng tìm về kỷ niệm làm chi nữa Thủy Tiên. Chị khuyên em hãy quên bỏ tình xưa mà vui sống với chồng con. Biết đâu, ở nơi phương trời nào Noài đã có vợ, con, và quên mất em rồi.

– Chị. Mặt Thủy Tiên tái mét, năng tựa hẳn vào vai chị kêu lên đau đớn – Sao chị ác vậy? Không, hoài sẽ không quên em đâu mà.

Hồng quay mặt đi nơi khác:

– Chị cũng không biết, nhưng hôm nay em còn mệt lắm, đừng đến rừng cấm làm gì. Hôm nào trời nóng chị sẽ đưa em vào rừng nhé.

Thủy Tiên lặng thinh là người trên vai chị.

Hoài giữ tấm nilon trải lên thảm cỏ, rồi leo lên nằm yên trên đó. Vừa nhai bánh mì anh vừa ngẫm nghĩ cười cho số mệnh cay nghiệt của mình với Thủy Tiên. Rồi cay đắng trách NHồng, chị họ của Thủy Tiên và cũng là người bạn thân của mình thừa thiếu thời.

Tùng là ông mai tác hợp duyên tình, vậy mà giờ đây... đúng là biến dâu thay đổi, lòng dạ không lường.

Nhưng Hoài khôn ngoan chí. Năm ngày rồi, chàng tìm đến khu rừng cấm, ăn ngủ giữ a rừng hoang như những người bộ lạc. Chàng chắc rằng sớm muộn gì Thủy Tiên cũng đến nơi này và bằng mọi giá chàng phải gặp lại nàng cho bằng được.

Đó, chàng nói có sai đâu, những tiếng xột xoạt kia đang báo hiệu có người đến. Và người đó không thể là ai khác ngoài nàng. Phải dành sẵn cho nàng một bát ngờ, Hoài nằm yên thẳng đo như đã chết, tim đập rộn vang trong lòng ngực.

– Anh Hoài! Trời ơi, lại là anh. NHồng cất giọng bức tức, làm tiêu tan bao niềm hy vọng của chàng.

Hoài ngồi dậy cắn môi:

– Ngọc Hồng! Sao em không đưa Thủy Tiên đến đây cho anh hả?

Tia mắt nàng tối sầm:

– Hoài. Anh còn làm khổ Thủy Tiên đến bao giờ nữa chứ? Tại sao anh không đi đi.

Hoài cương quyết:

– Không, tôi chỉ đi khi gặp được mặt nàng.

Hồng kêu lên đau khổ:

– Anh thật là... anh có biết chồng của nàng ghen lắm hay không?

Hoài nghiêm nét mặt:

– Nhưng tôi có làm gì nàng đâu chứ? Tôi quý hạnh phúc của Thủy Tiên còn hơn hạnh phúc của mình, Ngọc Hồng không biết chứ, nếu không tôi đã lấy đi cái quý nhất của nàng trước chồng nữa kia.

Hồng ngó sững chàng:

– Anh nói vậy nghĩa là sao?

Hoài bứt bứt những cọng cỏ dưới chân:

– Đêm hôm đó Thủy Tiên đến gặp tôi và toan trao cái quý nhất đời con gái cho tôi. Nhưng vì quá yêu nàng, nên tôi từ chối. Ngọc Hồng, em tin anh đi, anh không làm gì tổn hại đến danh dự của nàng đâu.

Hồng dịu giọng:

– Thôi được, vậy thì anh nghe đây, chiều nay Thủy Tiên sẽ đến đây.

– Ô! Hoài reo lên mừng rỡ - Anh xin cảm ơn em.

– nhưng, giọng nàng rắn đanh – Anh phải hứa là không vượt qua giới hạn của tình bạn đấy

Hoài cười buồn bã:

– Anh xin hứa.

NHòng nhìn thẳng mắt chàng:

– Nếu có gì xảy ra, anh đừng nhìn mặt tôi nữa. Nói xong nàng đứng dậy bỏ đi nhanh. Hoài gục đầu xuống tay cười chua chát. Lát nữa đây chàng sẽ được gặp người, vậy mà người ta lại răn đe, ngăn cấm. Trời ơi, có quyền lực nào ngăn cản được tình yêu.

Mặt trời ngả dần về Tây, hoàng hôn tím phủ trùm lên vạn vật, Hoài cuốn tấm nilon quăng vào một góc. Anh lang thang đi nhặt từng quả thông non chắt thành một ngôi nhà nhỏ. Ngôi nhà của ước mơ được cất lên bằng chính những quả tim yêu. Thủy Tiên, anh cất nhà cho chúng mình đấy, em hãy đến nhìn xem nó có đẹp không nhé?

Có tiếng c hân ai rứt rề giẫm lên lá cỏ. Hoài nín thở lắng nghe. Đúng là tiếng chân của nàng rồi không sai vào đâu được. Chàng rón rén nép mình sau một gốc cây to, mắt hướng về phía rừng xa.

Thủy Tiên, mảnh mai như một nhánh liễu gầy, xác xơ, sần héo như một loài hoa không sinh khí, mắt xa xăm mộng nước, nàng đặt từng bước chân dò dẫm tìm về vùng kỷ niệm.

Trời ơi! Hoài nghe nhói đau trong lồng ngực, nàng tiều tụy quá! Vậy mà NHòng dám bảo rằng nàng đang âm êm hạnh phúc. Khoe mắt trũng sâu kia đã bảo với chàng rằng nhiều đêm r ồi nàng không ngủ khóc nhớ thương chàng, làn da nhợt nhạt trên đôi má chẳng ứng hồng đã tố cáo với chàng rằng: nàng chưa một lần hạnh phúc trong v òng tay người lạ ấp yêu.

Nhưng một bóng ma, nàng từ từ ngồi xuống bên ngôi nhà nhỏ. Đôi mắt thấp thoáng nét mừng vui, nàng nâng niu quả thông sù sì vào lồng ngực

– Hoài! Đúng là Hoài rồi, chàng vẫn đến đây! Ôi trái tim của anh vẫn nồng say cuồng nhiệt.

nàng cúi xuống hôn quả thông non, nước mắt chảy tràn tề trên má. Hoài lặng lẽ rời chỗ nấp, anh cởi chiếc áo gió khoác nhẹ lên vai nàng

– Hoài! Chưa quay đầu nhìn lại, nàng đã nhận ra hơi ấm của chàng. Nàng ngả đầu ra sau nằm gọn trong vòng tay rắn chắc của chàng, nước mắt tuôn tràn như suối.

Thủy Tiên, đừng khóc nữa em. Chàng bảo với nàng như thế, khi nước mắt của mình chảy tràn trên môi mằn mặn. Thủy Tiên đưa tay lên mặt chàng, những ngón tay gầy cổ lau cho chàng dòng lệ thấm.

– Hoài! Anh vẫn chờ em ở đấy ư?

Hoài lắc đầu nhẹ:

– Không! anh chỉ về thăm em một chút rồi sẽ đi ngay.

– Không! Thủy Tiên siết chặt vòng tay, em không cho anh đi đâu cả, em đã mất anh một lần, em không bao giờ để anh mất đi lần nữa.

Hoài vuốt tóc nàng xót xa nói:

– Thủy Tiên, tóc em rụng nhiều quá.

– Không! Nàng lay áo chàng, anh phải hứa với em là không bỏ em đi nữa.

Chàng thở dài lắc đầu:

– Em đừng quên là em đã có chồng.

Nàng rời khỏi vòng tay chàng thờ thẩn:

– Phải rồi, em đã có chồng. Em đã phụ bỏ anh, em không xứng đáng và anh đã có vợ.

Hoài mỉm cười chua chát:

– Anh chưa có vợ.

– Anh chưa có vợ? Nàng lại lao vào vòng tay chàng nức nở. Nhưng, sao anh không lấy vợ? Sao anh không quên bỏ em đi?

Hoài đưa tay vuốt nhẹ mắt nàng:

– Anh đã thử nhiều lần nhưng không được. Anh không thể quên em.

– Em cũng vậy. Nàng chột ngược mắt nhìn chàng tha thiết – Hoài ơi! Sao từ nãy đến giờ anh chẳng hôn em, hôn em đi Hoài. Ôi! Em thèm nụ hôn của anh biết bao nhiêu.

Hôn! Hoài chột rùng mình đưa tay lên môi, năm năm r ồi, chàng như quên mất hương vị nụ hôn yêu. Ôi bờ môi mộng đỏ, cắn chín hôm nào đã diu anh vào cảm giác mê, tuyệt diệu, giờ tái nhợt, nhẵn nhoe đang hé chờ, mong đợi. Hoài thương nàng quá, chột chàng thở dài quay đi. Thủy Tiên kêu lên đau đớn:

– Sao vậy anh? Em biết rồi. nàng bật khóc – Anh ghê tởm em, anh...

– Không! Hoài bịt vội miệng nàng - Đừng nói vậy Thủy Tiên, với anh môi em lúc nào cũng ngọt ngào tinh khiết, nhưng anh không dám, anh không có quyền làm hoen ố môi em. Em đã có chồng,

chỉ có chồng em mới chiếm độc quyền thân xác của em

– Không! Không bao giờ! Nàng kêu lên uất ức rồi gục đầu xuống vai chàng – Nhưng đó lại là sự thật. Năm năm rồi chồng em làm chủ xác thân này. Em đã có với chàng một đứa con. Hoài ơi, sao không phải là anh? Sao chúng mình không có con với nhau hả Hoài ơi?

Hoài đỡ nàng ngồi dậy:

– Vì số mệnh thôi. Em biết không. Anh đã chờ em nơi đây năm ngày rồi. Không hiểu sao anh cứ nghĩ rằng em sẽ đến và em đã đến.

Thủy Tiên hơi mỉm cười:

– Em đã đến, sao anh không nói gì với em đi?

Hoài móc túi lấy ra một quyển sách:

– Thủy Tiên, anh tìm em để tặng cho em vật này đây. Em có biết nó là cái gì không?

Thủy Tiên đón lấy quyển sách ngạc nhiên:

– “Trái tim của tôi” tác giả Trần Hoài. Ôi! Nàng áp quyển sách vào ngực – Anh là tác giả, là nhà văn ư?

Hoài gật đầu:

– Phải, anh là nhà văn, một nhà văn nổi tiếng nhờ vết máu tim mình đem bán. Thủy Tiên, anh đọc cho em nghe nhé.

Thủy Tiên gật đầu trao quyển sách lại cho chàng. Hoài lật đầu:

– Em giữ lấy, anh thuộc lòng tâm sự của mình rồi.

Thủy Tiên thả mình nằm dài trên thảm cỏ, đầu gối lên đùi chàng. Quyển sách mở to trước mắt, nàng thả hồn vào giọng chàng âm âm trầm buồn.

Tựa lưng vào thân cây, đờ mắt nhìn mây chiều trôi lãng bâng, Hoài kể nàng nghe chuyện tình buồn.

Gió vi vu thổi, lá vàng rơi lả tả trên người. Cả hai trong chốc lát quên đi hiện tại, trở lại thưở mới vào yêu, tay trong tay, mắt đối mắt ngơ ngàng. Từng cử chỉ giận hờn son trẻ, tiếng nói, giọng cười sao quá đỗi ngây thơ, hồn lâng lâng, mắt mờ lệ thảm, Thủy Tiên buông sách ngồi dậy, choàng ôm cổ chàng kêu lên đau đớn:

– Ôi, anh yêu! Sao anh lại phải hình dung tưởng tượng, khi em ở bên anh sờ sờ bản gthịt bằng xương?

Hoài đặt tay lên bờ vai gầy của người thương nghe đau từng đoạn ruột. Trời ơi, nàng đây mà nàng sờ sờ bản xương bằng thịt đang ở cạnh bên chàng sao như xa xăm vời vợi. Lòng chợt dâng lên một ý nghĩ vu vơ, chàng muốn làm chủ xác thân kia một lần cho biết. Chàng chưa biết bao giờ cái cảm giác ân ái mê mẩn. Nhưng có nên chăng khi nàng đã có chồng?

Chàng quay nhìn sang nơi khác:

– Anh đọc tiếp cho em nghe nhé!

Giọng chàng lại cất lên trầm ấm, nhưng Thủy Tiên chẳng còn nghe gì cả, nàng khóc nức nở trên vai chàng. Trời ơi, sao nàng yêu chàng đến thế này? Nghĩ đến một mai phải xa nhau nàng nghe tan nát cả hồn.

– Thủy Tiên! Em có nghe anh đọc không?

Hoài nâng mặt nàng lên áp yếm hỏi - Tại sao em cứ khóc mãi thế này? Nín đi, nín đi mà nghe anh nói đây này.

Nàng gật đầu không nói được, nước mắt đã chặn mất lời nàng. Chàng kéo nàng sát vào vai mình yêu thương nói:

– Thủy Tiên! Lần này gặp em anh muốn cùng em nói lời vĩnh biệt. Em hãy quên anh mà vui sống bên chồng. Em sầu khổ buồn đau lương tâm anh trọn đời ray rứt.

Thủy Tiên tấm tức nói:

– Vâng, em sẽ nghe lời anh. Sẽ quên kỷ niệm. Và anh, cũng phải nghe em chấm dứt đời lãng tử. Anh phải cưới vợ sinh con.

Họ hứa với nhau nhưng cả hai đều biết rằng người này sẽ không tròn lời hứa với người kia, bởi trong tim học, đã lỡ khắc sâu hình bóng của nhau rồi.

Bóng tối dần trùm phủ lên vạn vật. Họ yên lặng ngồi mãi bên nhau nghe suối reo róc rách. Hồi lâu, Thủy Tiên nhẹ vuốt tay chàng

– Hoài Thương! Em muốn cái tên này vĩnh viễn của riêng em

Hoài siết chặt tay nàng:

– Cả tâm hồn, thể xác này đã thuộc về em vĩnh viễn thì sợ gì một cái tên:

Nàng tựa cằm lên vai chàng:

– Hoài à, văn của anh hay lắm, em có cảm giác là anh sẽ nổi danh chốn văn đàn, rồi đây tên tuổi của anh sẽ lẫy lừng.

Hoài nhếch mép cười:

– Vậy ư? Nhưng tiền tài danh vọng tất cả đối với anh đều vô nghĩa. Nếu sau này anh có trở thành nhà văn đi nữa, thì sách này anh chỉ viết để riêng tặng em thôi.

– Ôi! Hoài của em. Nàng chồm lên ôm lấy cổ chàng. Đôi mắt sáng long lanh tình tứ, nếu anh viết ra chỉ để tặng riêng em, thì anh cho phép em đặt cho anh một bút hiệu của riêng em nhé!

Hoài hài lòng:

– Em đặt đi.

Thủy Tiên nhéo mũi chàng tình nghịch nói:

– Em đặt cho anh bút hiệu Lãng Du, anh chàng lãng tử của em. Anh có chịu không?

Hoài không trả lời nàng

– Lãng Du! Thủy Tiên em đã đặt đúng anh muốn đời sẽ lãng du, phiêu bạt lang thang trên từng trang sách nhỏ.

– Và em! nàng tiếp theo chàng – Em sẽ từng đêm trông chờ tác phẩm của anh. Chúng mình không được gần nhau bằng tâm tưởng. Em sẽ dõi theo hình bóng của anh qua từng trang chữ.

– Thủy Tiên! Hoài cúi xuống gmôi nàng say đắm. Họ cùng ngất ngây với cảm giác ngọt ngào. Hồi lâu chàng ngẩng dậy nhìn nàng âu yếm -Thủy Tiên, anh muốn được một lần yêu em trọn vẹn, để đem bóng hình em làm hành trang suốt cuộc đời mình. Sẽ đến với em qua những trang tình thơ mộng nhất.

Thủy Tiên ngẩng dậy bàng hoàng:

– Anh nói vậy nghĩa là sao em không hiểu?

Hoài cúi xuống sát tai nàng:

– Anh muốn được biết cảm giác tuyệt vời khi cùng em ân ái

– Không! Thủy Tiên kêu lên hốt hoảng – Xin anh hiểu cho em là gái đã có chồng, em không thể?

– Thủy Tiên! Hoài cắt ngang lời nàng – Có phải mộ tằm em đã bảo anh hái đi nụ hoa đầu, sao bây giờ.

– Anh hiểu cho em, nàng bật khóc – Em không còn xứng đáng, em là glib đã có chồng. Em đã là một người tình vong phụ, bây giờ em khôn gthể thêm một lần làm người vợ phản bội chồng.

– Không! Hoài kêu lên khẩn thiết - Thủy Tiên, em phải cho anh một lần được biết hương vị của tình yêu. Em đã là bài ca, là nguồn thi hứng cho anh sáng tác, thì sao em lại khe khát với anh? Thủy Tiên! Một lần thôi rồi anh trọn đời làm người phiêu lãng. Em không thể để anh ôm ấp em trong từng trang tưởng tượng. Đã yêu anh sao em lại không giúp đỡ cho anh?

– TRời ơi! Nàng gục trên vai chàng khóc nghẹn ngào - Thế còn chồng con em, nếu biết được chuyện này anh ấy sẽ ra sao?

Nhưng Hoài không còn nghe lời nàng nói, toàn thân chàng như một lò lửa đang rực cháy. Ánh mắt đam mê như muốn đốt rụi mọi thứ trên đời, vòng tay mỗi lúc một siết chặt hơn trên thân thể Thủy Tiên. Hơi thở dập dồn chàng hôn nàng như mưa.

– Không! Nàng van vãn. Hoài ơi xin để cho em được yêu anh trọn đời trong tâm tưởng. Em không thể phản bội chồng em

– Không! ANh yêu em! Hoài kêu lên cuồng nhiệt. Chàng tấn công mỗi lúc một mạnh hơn. Con dục tình trào dâng đột ngột đã làm chàng hoa mắt. Tình yêu dồn nén bao ngày bùng lên như cơn sóng lớn. Thủy Tiên không còn cách nào chống cự nổi kẻ cuồng si, nàng là người buông tay vào hư ảo.

Không phải nàng tiếc chỉ chàng chút hương thừa. Ngày xưa, khi trọn vẹn cảnh hoa tình khiết nàng còn chẳng tiếc chỉ chàng, huống chi lúc này nhụy tàn hương nhạt. Nhưng nàng không muốn tình yêu của mình với chàng là một thứ tình yêu tầm thường như muôn vàn tình yêu tội lỗi khác. Nàng muốn mình muôn đời khắc sâu hình bóng người thương bằng một bóng thần tượng uy nghi cao thượng. Hoài ơi, sao ngày trước anh giữ được cho em, còn bây giờ thì lại không hả anh? Anh có biết là anh đã làm cho em đau đớn nhiều không? Anh làm cho em thấy tình yêu của chúng mình không toàn vẹn. Và anh đã làm em vui bớt đi niềm kính trọng. Tại sao phải như thế này mới được hả anh? Sao

chúng mình không cố
(mất 2 trang)

đang hò hẹn với Hoài. Trái tim bỗng nhảy nhanh trong lồng ngực lo lo: liệu nàng có sai lầm khi dắt Thịnh, chồng của Thủy Tiên đến đây không? Nhưng, nàng còn con đường nào khác khi Thịnh đến nhà nàng hỏi vợ. Nàng có ở nhà mà Thủy Tiên lại ở một mình giữa rừng hoang. Hơn mười một giờ đêm rồi, Thịnh có cái lý của một ông chồng ghen vợ, hơn nữa, nàng lại muốn Hoài tỉnh mộng quay về tìm hạnh phúc bên cô gái khác, và Thủy Tiên nàng sẽ phải hối hận trước chồng.

Linh cảm như báo trước chuyển chẳng lành, mồ hôi chảy lạnh toát sống lưng, NHồng chợt nhận ra mình đã tính sai một nước cờ. TRời ơi, nếu Hoài không giữ lời hứa, giúp Thủy Tiên chung thủy với chồng? Và Thịnh! Thịnh cũng không giữ lời hứa bình tĩnh trước cảnh vợ lăng loàn thì hậu quả sẽ ra sao? Khủng khiếp biết đường nào?

Không! NHồng lắc đầu xua đi hình ảnh ghê rợn nhập nhoè trước mắt. Nàng tin Hoài lắm! Chàng là một thanh niên đáng hoàng cao thượng. Ngày trước, anh đã biết giữ mình, thì giờ đây, khi tuổi đời đã chín chắn hơn nhiều, anh lại không biết kìm con dục vọng của mình ư? Và Thịnh nữa, không với THịnh thì nàng không có thể có lòng tin, chàng yêu Thủy Tiên mù quáng. Có trời mới biết được chuyện gì sẽ xảy ra một khi lòng tự ái đã bị tổn thương.

Tất cả giờ đây chỉ tùy thuộc vào Hoài, cầu mong sao anh hãy giữ tròn lời hứa. NHồng chợt muốn quay về, hoặc dẫn Thịnh rẽ sang đường khác. Nhưng muộn mất rồi.

Dưới ánh trăng mờ ảo rọi qua khe lá, giữa cánh rừng đêm, hai thân thể lỏa lồ đang quện chặt vào nhau hiện rõ trước mặt nàng.

Trời ơi! NHồng muốn nhắm nghiền đôi mắt lại để khỏi nhìn một sự thật phũ phàng. Thảm cỏ xanh dưới chân nàng như đang chao đảo ngửa nghiêng bởi cơn mây tần mưa sở. Thế mà nàng vẫn phải mở bừng mắt ra để chứng kiến một cảnh tượng mèo mả gà đồng.

Bên cạnh nàng, Thịnh cũng sững sờ không kém. Đầu óc như nổ tung bởi muôn ngàn tiếng sấm. Chưa chát nào hơn! Thủy Tiên người vợ yêu quý nhất của chàng đang nhẫn tâm phản bội chồng, ngang nhiên say hoan lạc với một thằng đàn ông khôn nạn.

– Không – Vũ Thịnh này đâu phải là kẻ dễ bị cảm ứng. Con giận bốc lên hừng hực, Thịnh quăng cây đèn pin xuống đất, bẻ một nhánh cây lớn lao vào.

– Anh Thịnh! NHồng hét hao?ng hét to. Tiếng của nàng như một tiếng sấm rền vang giữa khu rừng vắng. Làm hai kẻ lạc cõi thần tiên giật mình trở về hiện tại. Họ rời nhau trong cảm giác đê mê chưa dứt hẳn, gờn nác chưa kịp hiểu chuyện gì thì...

– Thủy Tiên! Hoài chợt hét to xô nàng té sấp rồi nằm lên mình nàng. Một tiếng “chát” vang lên. Một cành cây đã giáng mạnh xuống lưng chàng đau nhói.

Chưa thỏa cơn giận dữ, Thịnh lại giơ tay lên. Thủy Tiên đã hiểu rõ mọi chuyện, nàng bật người dậy khỏi vòng tay che chở của Hoài kêu lên:

– Thịnh! Anh không được làm như vậy, anh không được đánh anh ấy.

– Cô im đi, Thịnh nạt lớn – Cô đang ra, tôi giết tên khôn nạn đó rồi tính chuyện với cô sau.

– Không! Thủy Tiên chụp lấy nhánh cây trong tay chồng, quay lại bảo Hoài hãy còn đứng trơ như phỗng đá – Hoài chạy đi, chạy nhanh đi đừng lo gì cho em cả.

Nghe nàng lo lắng cho nhân tình, Thịnh nổi trận xugn thiên, anh giằng lấy cành cây ra khỏi tay vợ, nhưng Thủy Tiên đã dùng hết sức bình sinh nắm chặt cành cây hét lớn – Hoài ơi, chạy đi, chạy đi, anh ấy giết anh chết bây giờ. Chạy đi, em sẽ không bao giờ quên anh đâu.

– Hừ! Khôn nạn. Thịnh nghiêng răng dùng hết sức bình sinh anh đưa chân đạp ngay vào bụng nàng, buộc nàng phải buông bỏ cành cây.

– Á!

KHông ngờ, đà đạp của một người đàn ông đang hưng hân, đẩy bật mạnh nàng ra sau, đầu va vào một cạnh đá to bên vách núi.

Một tiếng hét dài vang lên giữa đêm trường nghe thê lương như tiếng rú của một loài thú bị tử thương.

– Thủy Tiên! Hoài quên mất mối hiểm họa đang chờ mình, lao đến bên nàng, đỡ nàng ngồi dậy, một dòng máu tuôn dài trên đầu xuống cổ nàng – Thủy Tiên! Chàng nắm lấy tay nàng lay gọi. Rồi đột ngột úp mặt vào lòng nàng òa lên nức nở.

– Thủy Tiên đã chết rồi. Trời ơi, nàng đã chết thật rồi! Chết mà không trần trối được lời nào. THùy

Tiên ơi, anh đã giết em rồi.

Hoài chột ngắc mặt lên nhìn Thịnh đang sững sờ bất động, chàng cất tiếng giận dữ

– Tên khốn nạn, mày đã giết Thủy Tiên rồi!

– Hà?

Khúc cây trên tay Thịnh rơi xuống sững sờ. Anh lao đến toan đỡ lấy thân xác người vợ yêu mến nhất đời mình, nhưng tia mắt chàng bỗng chạm thấy hai thân thể lỏa lồ đang quện vào nhau âu yếm. Mắt bỗng ngàu màu đỏ. Thịnh giáng một đấm vào mặt Hoài

– Khốn nạn! Thằng chó! Mày đã giết vợ tao rồi thì có.

NHồng từ nãy giờ đứng lặng yên bất động, giờ bỗng nhiên nàng khóc to lên một tiếng rồi dầm đầu chạy thẳng vào hướng rừng khuya.

Hoài đưa tay lên mũi quẹt nhanh dòng máu. Chàng ngược lên bầu trời cao như muốn gào to:

– Núi rừng ơi! Thủy Tiên của ta đã chết rồi.

Lăng Du kể xong, chàng lặng yên nhìn Hoài Thương như chờ đợi ở nàng lời phán xét. Nhưng không gian bỗng như ngưng lại, ngoài tiếng tích tắc của cái đồng hồ, tất cả là một sự im lặng bao trùm.

Một lúc lâu, không còn chịu đựng nổi nữa, Lăng Du cất giọng khàn khàn:

– Hoài Thương ! Em hãy nói đi, anh có phải là kẻ sát nhân không ?

Giọng nói của chàng đã làm nàng sực tỉnh Vùng khỏi tay chàng, Hoài Thương hét to:

– Không, không, đừng chạm đến người tôi. Tôi... trời ơi... anh là kẻ sát nhân, anh giết mẹ tôi mà !

Nàng gục đầu xuống khóc nức nở.

Ông Thịnh bước lại gần con âu yếm:

– Hoài Thương con...

– Không - nàng lại vùng ra đột ngột - Không ! Kể cả cha, cha cũng là kẻ sát nhân. Cha đã giết mẹ tôi. Trời ơi, tôi còn biết tin ai ? Tin ai bây giờ ?

Nói xong nàng lao đảo chạy ra sân, Lăng Du vội chồm theo nàng gọi lớn:

– Hoài Thương ! Hoài Thương !

– Khoan đã, Thịnh chột nắm tay chàng kéo lại - Xin ông hãy để nó yên, ông đã giết Thủy Tiên, giờ ông lại muốn giết nó nữa sao ?

Lăng Du chững lại một giây, chàng trợn mắt nhìn ông Thịnh như định nói một điều gì đó lại thôi.

Hất mạnh tay ông Thịnh khỏi tay mình. Buông một tiếng thở dài mệt mỏi, Lăng Du bước vội ra sân.

Ông Thịnh nhìn theo lo lắng, khi thấy chàng không theo hướng Hoài Thương đã chạy, ông thở phào như trút được gánh nặng ngàn cân, buông mình rơi nhanh lên mặt ghế salon, nghe tuổi già kéo về cuộn cuộn.

Thanh ngồi yên, thần thờ trước tờ giấy trắng, nhìn thời gian trôi qua lặng lẽ theo bóng nắng mất hẳn dưới chân tường.

Lại một ngày theo bóng nhận qua mau, lòng kẻ tình si lại chắt thêm một trang lãng mạn.

Cây viết vẽ nguyệt xích ngoác trên tay, tự bao giờ chàng đã vẽ lên trang giấy một vòng tròn lần quần.

Tự ví mình như con kiến nhỏ ngu si, cứ quần quanh miệng chén, chẳng biết đâu là đầu, đâu là cuối, cứ đuổi theo một bóng mờ hư ảo cho đến một hôm mới biết sức lực hao tàn.

Một năm rồi, chàng trở lại trường, bãi vở bạn bè có lời chàng về cuộc sống sinh viên vui nhộn, nhưng sao những lúc một mình cô đơn bên trang giấy, chàng lại nghe nhớ nàng vô hạn.

Nàng, người con gái có cái tên ngồ ngộ. Hoài Thương ! Phải, vì nàng là Hoài Thương nên chàng mới phải thương hoài.

Nàng như con bướm nhỏ nhón nhờ hồn nhiên như hạt sương mai buổi sớm, lặng lẽ u sầu như bóng hoàng hôn.

Biết đến bao giờ chàng mới được đem con bướm nhỏ ép vào trong tập, hứng giọt sương mai kia uống trọn vào lòng, và đem ánh hoàng hôn kia giấu kín một nơi, để riêng mình chiêm ngưỡng.

Thanh lại cúi nhìn trang vở, bài học ngày mai còn nguyên trong đó, chàng vì quá nghĩ suy nên bấy lâu nay xao lãng việc học hành.

Không ! Thanh tự nhủ: Chàng phải học cho xong, không được để tình yêu che mờ lý trí. Những giòng chữ nhảy múa trước mắt chàng.

Đọc mãi, Thanh cũng chẳng hiểu mình đang đọc những gì. Trời ơi, chàng đã tương tư nặng nàng rồi.

– Thanh, mày học đến đâu rồi ? Sao cứ lật qua rồi lật lại hoài vậy chứ ?

Nghe tiếng, chàng mới nhớ cạnh bên mình còn có Tuấn Kha, người bạn thân nhất của mình. Anh ta có lẽ đã học xong hết rồi thì phải ?

Chán nản, Thanh gấp sách lại nhìn bạn buồn buồn:

– Tao học không nổi nữa...

Tuấn Kha không nói, móc gói thuốc thả sang cho Thanh, là đôi bạn thân, ngọt bùi cùng chia sẻ, chàng có thể chia cho bạn bất cứ chuyện gì. Nhưng nỗi buồn này, Kha biết mình không thể nào chia sẻ được.

Bây giờ thì Tuấn Kha đã tin vào số mệnh, nếu không có số mệnh thì sao đường đến tình yêu thật lạ lùng khó hiểu.

Với chàng và Khánh Dung mọi sự quá vuông tròn, mà Phan Thanh với Hoài Thương lại long đong trắc trở. Chàng biết Phan Thanh yêu Hoài Thương nhiều lắm, nhưng chàng cũng không biết làm sao để giúp bạn bây giờ.

– Thanh, tao khuyên mày bớt buồn lo học đi, gần đến ngày thi rồi đó. Còn Hoài Thương tao tin rằng sẽ có một ngày nàng hiểu được mày.

Thanh lại lật quyển sách ra:

– tao cũng hy vọng như vậy lắm. Nhưng tại sao nàng không hồi âm cho tao hả ? Bao nhiêu thư từ tao gửi cho nàng cứ như hòn đá ném xuống đại dương ?

Tuấn Kha thở dài, cố lựa lời khuyên bạn:

– Có lẽ những bức thư của mày đều bị dì Hoa chặn giữ hết rồi chẳng ? Mày nên nhớ Hoài Thương đang cố học để lấy cái bằng bác sĩ.

Đôi mắt Phan Thanh chợt loé lên tia hy vọng:

– Có lẽ như vậy ! Tuấn Kha, tao cảm ơn mày. Bây giờ thì tao có thể yên tâm để mà học rồi đó. Ngày thi đại học không còn xa nữa, tao sẽ gấp lại nàng.

Tuấn Kha mỉm cười nhìn bạn cúi xuống cuốn sách, hãy hy vọng, ước mơ đi. Tình yêu nó là như vậy đấy.

– Ai là Phan Thanh ra nhận điện khẩn !

Ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gọi khô khan của người phát thư.

Phan Thanh ngẩng dậy ngạc nhiên:

– Anh gọi tôi hả ? Người phát thư gật đầu:

– Nếu anh là Phan Thanh mời anh ra nhận.

Phan Thanh cất giọng run run:

– Điện ở đâu gửi đến vậy anh ?

Người phát thư trao cây bút cho chàng rồi xòe ra một cuốn sổ chỉ chỉt những tên:

– Ổ Đà Lạt, mời anh ký vào đây.

Cầm bút ký cái rẹt vào quyển sổ. Oanh Thanh mở vội vàng phong thư chất chứa bao điều bí mật, Tuấn Kha cũng vừa bước ra:

– Ê, điện của ai vậy ?

Thanh trao bức điện tín qua cho bạn:

– Thư không ký tên, mày xem đi, lạ lùng chưa ?

Tuấn Kha lẩm bẩm đọc:

– Hãy nuôi hy vọng, tình yêu sắp đến gần. Uả !

Chàng ngơ ngác hỏi:

– Thế này là thế nào, tao chẳng hiểu gì cả vậy

Phan Thanh rùn vai:

– Tao cũng chẳng khá hơn mày !

Tuấn Kha chợt nhớ, anh vỗ vai bạn reo lên:

– A ! Đúng rồi, có lẽ đây là bức điện tín của Hoài Thương gửi cho mày. Nàng ấy gửi lời khuyên khích vì sợ mày nản lòng, đi yêu người khác.

Thanh nói có vẻ không tin:- Làm gì có chuyện đó chứ. Hoài Thương chẳng yêu tao đâu !

Nói thì nói vậy chứ đôi mắt chàng đang sáng rực niềm tin mãnh liệt. Rồi đây, Hoài Thương sẽ hiểu được chàng. Phải, nàng sẽ hiểu được chàng và tình yêu sẽ đến.

Hoài Thương cúi nhặt quả thông lên tay ngắm nghía. Rồi âu yếm nép quả thông vào lồng ngực như muốn ấp yêu lần cuối kỷ niệm thương yêu.

Trời ơi ! Khu rừng cảm mộng mơ mà nàng tưởng chỉ có mình và Lãng Du biết đến, đã từng chứng kiến một cảnh tượng đau lòng. Nơi gốc thông kia, bao lần nàng ngã vào lòng chàng nũng nịu, thì cũng là nơi mẹ nàng trút hơi thở sau cùng.

Một người mẹ thương yêu, thường chở che dịu dàng với nàng trong giấc ngủ, nay bỗng chốc hoá thành một thiếu phụ lãng loàn. Một Lãng Du, một nhà văn được giới trẻ tin yêu, là thần tượng giữa tim nàng, thế mà bỗng để rơi mặt nạ thành một tên phản trắc. Chàng ngợi ca tình yêu cao đẹp, thế mà không kèm chế được lòng mình tránh khỏi dục vọng.

Một người cha nghiêm khắc, một người chồng thương vợ, bỗng chốc hoá thành kẻ sát nhân. Trời ơi ! nàng còn biết tin ai ? Tin vào điều gì nữa bây giờ.

Tình yêu, niềm tin, hy vọng. Tất cả đã tan nát hết rồi.

Oan gia đeo đẳng mãi không thôi. Có lẽ, suốt cuộc đời nàng sẽ chẳng bao giờ biết được hai chữ hạnh phúc ? Đơn sơ nhưng không có bao giờ.

Làm sao ? Làm sao cha nàng có thể đồng ý gả con cho một kẻ tình địch, một kẻ từng là nguyên nhân dẫn đến cái chết thâm của mẹ nàng ? Mà nếu như cha có đồng ý đi nữa, thì làm sao, làm sao nàng có thể nằm trong vòng tay âu yếm của chàng, khi vòng tay kia đã từng ôm ấp vuốt ve mẹ nàng thuở trước ?

Trời ơi ! Hoài Thương gục đầu vào thân cây khóc nghẹn ngào.

Tại sao nàng không chết đi trong cái đêm đau khổ đó ? Tại sao Lãng Du viết thư cho nàng ? Để sầu đau đeo đẳng đến bây giờ ?

Những giọt mưa nhẹ nhẹ len qua lớp lá dày đặc, nhẹ phủ lên người nàng một làn sương mỏng, Hoài Thương ngẩng đầu dậy. Nàng xoè tay hứng từng giọt long lanh. Nước rơi róc rách xuống chân, len qua mái tóc dày rơi thảnh thót vào bên trong lớp áo quần làm nàng lạnh buốt.

Hoài Thương chột rùng mình, không phải cái lạnh của mưa mà là cái lạnh của tâm hồn đang toa? ra băng giá. Nàng đưa tay vuốt mặt, lẫn trong làn mưa trắng xóa dường như hình bóng của mẹ nàng lại hiện ra chập chờn mờ ảo.

– Mẹ Ơi ! Hoài Thương chột kêu lên đau đớn - con thật là đứa con bất hiếu, con thanh giàng tình yêu của mẹ. Con thật là ngu ngốc. Tại sao con không biết mẹ đặt tên cho con để nhớ thương tình cũ ? Và trời ơi, giờ đây mỗi lần có ai gọi tên con, con cũng cứ ngỡ lời mình gọi chàng êm ái. Không, không, tôi không phải là Hoài Thương, mà tôi là chiếc bóng mờ đang lịm tắt. Trời ơi ! Ai cứu tôi ! Ai cứu tôi !

Nàng chột hét lên đột ngột rồi lao mình về phía trước, lẫn trong làn mưa bụi nhạt nhòa.

Từ sau một góc cây, Lãng Du chồm theo bóng nàng gọi lớn:

– Hoài Thương !

Nhưng tiếng chàng chỉ khào khào trong lồng ngực, cất chẳng thành lời.

Hãy để cho nàng chạy đi. Chàng tự nhủ rồi ngồi xuống gốc cây thông nhiều kỷ niệm. Chính tại nơi này, trái tim chàng đã chẻ làm đôi như chẻ một cọng rau muống, để rồi một nửa cho người tình cũ. Và một nửa dành tặng cho con nàng.

Trời ơi ! Khốn nạn cho ta.

Bàn tay chàng lồng vào trong mái tóc rối bù dầm đầy nước.

Nhục nhả nào bằng, vòng tay tội lỗi này đã đưa một cô bé hồn nhiên vào bể khổ.

Bờ môi mộng đa tình đã giết chết một trái tim non.

Một cái gì đó dường như là một ánh chớp loé dài trong rừng vắng.

Lãng Du chột bàng hoàng nhận ra mình đã phạm sai lầm. Chàng đã giết chết ý chí vươn lên của lứa tuổi hồn nhiên trong trắng. Bắt chúng phải dầm mình vào những trang lãng mạn khóc gió sầu trăng.

Trời ơi ! Một mình chàng tuyệt vọng rồi chưa đủ sao ? Mà lại lỗi luôn lớp trẻ đại khờ vào cuộc.

Chàng đã sai lầm khi sáng tác, vết thương lòng đau đớn chàng bắt muôn người phải sót chia, chàng ru ngủ mọi người trong lời yêu đương nồng cháy.

Chàng biến Hoài Thương thành cô bé nhụ nhực nhất trên đời.

Không, bây giờ thì Lãng Du mới chịu hiểu ra, những trang lãng mạn quả thật có cần cho cuộc sống. Nhưng quá yếu đuối và nhu hèn thì tai hại biết bao nhiêu. Giờ thì chàng đã hiểu vì sao Hoài Thương dễ dàng tìm cái chết, trong trang sách của mình chàng đã tập cho nàng một cuộc sống quá bi quan.

Tại sao những nhân vật của chàng không bao giờ biết vươn lên tìm lẽ sống ? Chúng chẳng đấu tranh để giành lấy sinh tồn ! Không, chàng không có quyền ru ngủ thanh niên trong lời ca ngợi ngọt ngào

êm ái, không ! Những nhân vật của chàng phải có thực, đang hoàng trong cuộc sống, Chứ không thể là những bóng mờ hư ảo, mộng lung.

Không ! Chàng phải cứu lấy Hoài Thương khi còn kịp. Lãng Du như sức tỉnh cơn mơ, chàng chồm lên bằng mình vội vã giữa cơn giông tố:

– Mở cửa, mở cửa.

Chàng dừng lại trước một căn nhà nhỏ bên đường cất tiếng gọi như khẩn cầu, van vãn.

Có tiếng khoá chạm vào nhau lách cách, cánh cửa mở ra he hé, rồi một cái đầu thò ra như ngạc nhiên, như khó chịu vì khách nào phá vỡ một đêm vui. Nhưng đôi mắt lại sáng lên, rồi thốt một tiếng kêu mừng rỡ:

– Trời ! Thăng Hoài, mày làm gì mà lù lù như ma vậy hả ?

Lãng Du nói nhanh:

– Tuấn ! Tao xin lỗi vì đã lôi mày dậy, nhưng mày hiểu cho tao không còn cách nào khác hơn.

– Cái thằng. Tuấn tặc lưỡi mở rộng cánh cửa - Sao mà cứ khách sáo thế kia ? Vào nhà đi, trời ơi, sao mà ướt như chuột vậy nè ?

Lãng Du không nói, chàng đưa tay lên vuốt mặt, nước chảy ròng ròng ướt cả khoảng đất dưới chân. Bỗng mình trong mưa gì sao chàng không thấy lạnh ? Mà đứng giữa căn nhà ấm áp chàng bỗng thấy rét run.

– Gì vậy anh ? Ngọc Hồng cũng vừa thức dậy, nàng hé cửa buông hỏi với vẻ ngạc nhiên.

Tuấn quay ra sau nói lớn:

– Em ôi ! Em còn nhớ Hoài không ? Nó đến thăm mình nè.

– Hoài nào ? Ngọc Hồng nói với vẻ ngạc nhiên rồi đi ra ngoài - Sao anh ăn mặc phong phanh thế kia không sợ lạnh à ?

Nàng khoác lên vai chồng chiếc áo trước khi bước ra nhìn người bạn cũ.

Không hiểu sao bàn chân Lãng Du lùi về sau một bước, để gương mặt mình chìm trong bóng tối. Chàng hồ thẹn khi gặp lại người xưa ? Hay ghen với hạnh phúc của bạn mình đang có ? Chắc là cả hai.

Trời ơi ! Tại sao đến mãi bây giờ chàng mới nhận ra. Tổ ấm gia đình cần thiết hơn nhiều so với đời lãng tử ? Bao năm rồi, chàng quên mất cuộc đời hiện tại, cứ triền miên trong hư ảo mộng lung. Chợt hiểu ra thì đã muộn rồi, tuổi xuân trôi qua trong tháng ngày vô bổ.

– Em không nhớ Hoài thật sao ?

Bên tai chàng tiếng của Tuấn vang lên vắng vắng

– Cái thằng đẹp trai bạn thân nhất của anh đó mà, cái thằng suýt tí nữa làm em rể của em ?

– Ha?

Nàng kêu lên sững sốt:

– Em nhớ rồi, nhưng anh ở đây tiếp chuyện với bạn anh, em không gặp Hoài đâu.

Nói xong, nàng bỏ chạy vội vào trong, Tuấn kêu lên ngỡ ngàng:

– Ủa ! Sao lạ vậy ?

Rồi chàng quay sang Lãng Du, từ nãy giờ cứ mãi đắm chìm trong cơn suy tưởng:

– Hoài ! Mày làm sao vậy. Vào nhà tao lấy đồ cho mà thay, kéo cảm lạnh bây giờ.

Hoài sức tỉnh nói nhanh:

– Không ! Tao đi liền đây, mày đừng bày vẽ chi cho thêm bận bịu. Tuấn, mày có còn xem tao là bạn nữa không ?

Tuấn đập tay lên vai bạn:

– Cái thằng hỏi lạ, không sợ tao giận cho. ! Tao lúc nào không xem mày là bạn.

Giọng Lãng Du ngùi ngùi:

– Vậy thì tao xin nhờ mày một việc, mong mày đừng từ chối.

Tuấn ngạc nhiên:

– Việc gì mà mày phải rào đón xa xôi ? Cứ như thưở xa xưa, mày thiếu gì, tao tuy không giàu nhưng cũng có thể...

Hoài kêu lên:

– Không ! Việc tao nhờ là việc khác, Tuấn mày nghe đây, nghe cho rõ đây. Tao là Trần Hoài, là bạn của mày là kẻ từng yêu tha thiết Thủy Tiên, từng quyến rũ nàng làm kẻ vong tình phản bội chồng, tung là nguyên nhân đưa nàng về cõi chết ! Cũng là Lãng Du một nhà văn nổi tiếng, là kẻ lợi dụng

bóng hào quang sáng tỏ suýt đưa cô bé Hoài Thương vào vòng tội lỗi.

Mày có nghe không Tuấn, tao muốn mày viết tất cả các điều đó lên báo, vạch mặt cho mọi người nhìn rõ bộ mặt tên giả nhân, giả nghĩa. Tao muốn mày đập tan cái thần tượng Lãng Du..

– Hà ?

Tuấn kêu lên bàng hoàng sững sốt:

– Tao đang nghe cái gì đây ? Mày không định đùa tao chứ hả Hoài ?

Lãng Du lắc đầu buồn bã:

– Không, tao không nói đùa đâu. Đó là sự thật. Mày phải giúp tao Tuấn à, làm được điều đó thì ơn mày lớn lắm, hơn cả khi xưa mày giúp tao ở khu ký túc xá sinh viên.

Tuấn thở dài:

– Nhưng tao vẫn không hiểu gì cả. Tại sao mày bảo tao đập cho tan cái thần tượng Lãng Du ? Giới trẻ đang mến mộ mày, tao không thể...

Lãng Du cay đắng:

– Tất cả mến mộ tao chỉ vì tầm tưởng. Họ tưởng rằng tao là một con người thần thánh cao siêu. Không ! Tao chỉ là một kẻ tầm thường, một con người với hai mắt, hai tay, với dĩ vãng xa xôi không đẹp lắm. Tuấn ôi ! Mày phải giúp tao chuộc lại lỗi lầm. Tao đã làm ô nhiễm cả môi trường văn học.

Tuấn bật cười vang:

– Mày nói gì mà ghê vậy hoài ? Tao công nhận là những trang lãng mạn của mày không làm sôi lên nhiệt huyết của thanh niên, nhưng nó cũng cần cho những giờ giải trí. Đừng gán mình vào một cái tội lạ lùng kia

– Không, Lãng Du kêu lên giận dữ: Những trang viết của tao không vô tội. Tao biết mà. Có lẽ bây giờ nàng và mọi người chưa nhận thấy được, nhưng rồi mười năm, hai mươi năm nữa mày sẽ thấy nó là một tai hại không lường trước được. Nó làm tê liệt mọi ý chí của thanh niên. Những trang ân tình lãng mạn đó dễ đưa những thiếu nữ thanh xuân vào cảm giác lạ lùng, họ sẽ tò mò, họ sẽ háo hức chạy tìm đến tình yêu. Tao đã sai lầm khi ngợi ca ái ân bằng bài ca toàn mỹ, khiến cho họ thành những con thiêu thân lao đầu vào tìm cái chết.

Tuấn ! mày tin tao đi, Hoài Thương là một, Anh Đào là hai, và còn bao nhiêu người nữa say mê khúc ca hoan lạc, nhắm mắt đưa chân trong hư ảo, quên đi cuộc đời hiện tại. Rồi đây cả một thế hệ sẽ rã rời vì những nốt nhạc tình kia.

Tuấn lắc đầu:

– Mày nói dài dòng khó hiểu quá. Thôi vào nhà thay đồ rồi ngủ. Chúng mình còn cả một đêm dài trò chuyện. Mày còn tính đi đâu nữa chứ ?

Lãng Du vẫn tiếp tục nói theo ý của riêng mình:

– Có lẽ chỉ có Ngọc Hồng, vợ mày mới hiểu được tao thôi. Ngay từ đầu nàng đã không bằng lòng để tao đắm chìm trong cảm giác rã rời tuyệt vọng. Tuấn, mày trả lời tao đi, mày có giúp tao không ?

Tuấn lặng lẽ lắc đầu:

– Giúp mày tao không nề hà công sức. Nhưng việc này. Hoài à, tao thấy rằng không thể được !

– Vì sao ? Lãng Du hỏi gay gắt.

– Vì tao không thể tạo ra một làn sóng cảm phần ở quanh tao. Bề dày thần tượng của mày vững chắc lắm rồi, một ngòi bút mỏng manh của tao không phá nổi ! Mà tao thì mày hiểu đó, chỉ có ngọn bút này làm cần câu gạo kiếm cơm !

Tuấn ngậm ngùi đáp.

Lãng Du thở hắt ra, anh hiểu mình vừa bắt bạn làm một việc quá sức.

Nếu bảo Tuấn viết bài ca ngợi, bạn anh sẽ vui vẻ làm ngay, còn bảo bạn anh viết bài đả kích, quả đúng là điều khó.

Mà cho dù bạn anh có viết, chưa chắc gì bạn biên tập dám cho in. Vì nếu bây giờ, vô cớ có một phóng viên nào vì ganh ghét viết bài phê bình chàng trên báo, chưa chắc gì mọi người chịu đọc chứ đừng nói đến chịu tin. và ngay lập tức một làn sóng cảm phần bênh vực chàng sẽ nổi lên ào ạt.

Tai hại thay, cái bóng thần tượng này đã phủ trùm lên tất cả !

– Hoài ! Mày giận tao à ?

Giọng Tuấn nhắc nhở bên tai. Lãng Du giật mình nói nhanh:

– Không ! Tao không bao giờ giận mày. Nhưng... tao không thể ở đây lâu hơn được nữa. Tao phải đi..

Tuấn kêu lên gần như hoảng hốt:

– Mày đi đâu ?

Lăng Du cười chua chát:

– Tao đi tìm búa đập cho tan nát cái thần tượng Lăng Du. Nói với Ngọc Hồng tao gửi lời xin lỗi. Vĩnh biệt.

Nói xong, chàng lại băng mình vào mưa gió, trời đất tối thui nhưng chàng đã có hướng để đi rồi.

Thở phào như vừa mới thoát được gánh nặng ngàn cân. Phan Thanh thả mình đánh rầm lên cái giường cá nhân ọp ẹp. Hai chân treó lại gác lên thành tường, chàng mơ màng nằm nhớ Hoài Thương.

Mấy ngày nay công việc bù đầu. Chàng tạm lãng quên hình bóng người thương để lao vào việc làm giám thị hành lang. Đứng bên cửa sổ nhìn những cô, cậu bé cặm cụi làm bài thi mà chàng nghe ruột gan sôi lên ục ục. Vậy là niềm hy vọng cuối cùng của chàng đành tan theo mây gió. Hoài Thương không lên thi đại học thì biết bao giờ chàng được toại nguyện ước mơ hoa ?

Mới đó mà đã một năm trôi qua lặng lẽ. Thanh mơ màng nhớ lại ngày xưa, nơi câu lạc bộ làm quen chàng đã gặp được cô bé thiên thần áo trắng.

Ôi ! Cô bé dễ thương, giờ này em ở đâu ? Làm gì ? Sao chẳng một cánh thư hồi âm cho anh vui thương nhớ ? Em có biết rằng anh đếm từng ngày, mong sao cho em trở lại Sài Gòn.

Em thiết tha đi học chỉ một mà anh tha thiết hơn đến mười lần !

Ôi, sao mà anh thêm thấy em vô tư trong tà áo trắng, đôi mắt tròn và chiếc răng lòi xi duyên duyên.

Hoài thương ! Nơi phương trời xa em có còn đau khổ, sao anh muốn xoá sạch khỏi mắt em giọt lệ thương sầu. Muốn em làm con chim tự do bay trên bầu trời cao rộng.

Thanh lại bồi hồi nhớ đến bức điện tín vô danh. Ai đã khuyên chàng một câu quá lạ lùng kia ? Ai đã giúp chàng nuôi một mối tình vô vọng ?

– Thanh, dậy ăn cơm đi chứ, nằm hoài sao ?

Một thằng bạn lại gần đánh nhẹ vào người chàng. Phan Thanh lắc đầu mệt mỏi:

– Không ! Tụi bây ăn trước đi, tao chưa đói.

Đói, chàng không còn thấy đói, chẳng muốn chạm đũa đến bất cứ món gì. Khi niềm hy vọng cuối cùng đã theo mây tan rã. Hoài Thương không lên thi, vì sao ? Nàng bệnh ? Hay là đã vâng lời cha làm vợ Quốc Dũng rồi ? Không ?

Trời ơi ! Giá mà chàng không phải xem thi, thì chàng đã bay đến Đà Lạt để thăm nàng rồi.

Hoài Thương, em ở đâu ? Làm gì ? Sao cứ như dấu chấm hỏi lửng lơ, khó hiểu ?

– Phan Thanh, dậy có khách kìa.

Từ bàn ăn Tuấn Kha cất giọng kêu chói lói. Phan Thanh giật mình nhồm dậy nhanh.

Ngay cửa ra vào, choáng mắt cả phản ánh sáng yếu ớt của hoàng hôn, một bóng người vạm vỡ hiện ra lồ lộ. Phan Thanh kêu lên như thăng thốt:

– Lăng Du !

Cả bàn ăn buông chén quay đầu nhìn lại thật nhanh.

Lăng Du đấy ư ? Tác giả của những tranh tình si lãng mạn đấy ư ? Sao ông ta có vẻ bình thường thế ? Đôi mắt trũng sâu vì thiếu ngủ, râu xồm xoàm trên má. Đâu rồi vẻ lịch sự, hào hoa thường có. Như hiểu lòng các bạn trẻ, Lăng Du bước đến gần Phan Thanh cười thân thiện:

– Cậu là Phan Thanh ?

Phan Thanh gật đầu nhẹ nhẹ, không hiểu vì lý do gì mình được vinh dự để Lăng Du tìm đến làm quen, rồi còn chìa tay ra với giọng nói nhẹ nhàng:

– hân hạnh được làm quen.

Phan Thanh đưa tay ra như cái máy, đôi mắt mở lớn không giấu được vẻ ngạc nhiên.

Lũ bạn chàng đang chụm đầu vào nhau bàn tán. Lăng Du lại nói tiếp:

– Tôi muốn nói chuyện riêng cùng cậu. Mời cậu theo tôi, ta vào quán cà phê nhé ?

Tuy không hiểu gì, nhưng Phan Thanh vẫn với tay lên giá, tìm cái áo mặc vào rồi bước đi như cái máy.

– Xin lỗi ! Vừa ngồi xuống ghế là Thanh cất giọng hỏi ngay. - Dường như tôi với ông không hề quen biết nhau ?

Lăng Du cười buồn bã:

– Phải ! Nhưng tôi đến đây để nói với cậu về một người con gái tên Hoài Thương.

– Hoài Thương ư ?

Thanh như muốn bắt người khỏi ghế:

– Cô ấy làm sao rồi ?

– An tâm !

Lăng Du ấn vai chàng trai trẻ ngồi xuống trở lại và tiếp:

– Hãy thú nhận với tôi. Có phải anh đã yêu cô ấy rồi không ?

Thanh gật đầu xác nhận:

– Phải ! Nhưng ông hỏi để làm gì ?

– Để kể cho cậu nghe một câu chuyện.

Lăng Du đi thẳng vào vấn đề.

– Một câu chuyện ư ?

Thanh kêu lên ngơ ngác:

– Nhưng tại sao tôi lại phải nghe ?

Lăng Du nói gần từng tiếng:

– Vì câu chuyện đó có liên quan đến Hoài Thương, thiên thần trong mộng tưởng của cậu.

Phan Thanh nôn nóng:

– Liên quan đến Hoài Thương ? Ồ ! Vậy thì ông kể mau cho, tôi nóng ruột lắm rồi !

Như một tội nhân, Lăng Du cúi đầu kể cho vị thẩm phán nghe tất cả sự thật của cuộc đời mình. Một sự thật mà trước đây dù ai có bỏ thtt nhiều tiền cũng không thể nào mua được.

Hoàng hôn lặn tắt từ lâu, bóng tối phủ trùm lên vạn vật. Trong một quán cà phê, hai mái đầu chụm sát vào nhau đồng nhớ về một kỷ niệm quá đau thương, về mặt Phan Thanh chùng xuống theo dòng dĩ vãng đau lòng, nhưng đôi mắt anh lại long lên khi nghe Lăng Du kể xong câu chuyện.

Phan Thanh kêu lên đau đớn:

– Chờ ơi ! Như vậy là ông giết Hoài Thương chết mất rồi ! Tại sao ông lại nỡ đem phủ phàng giáng lên đầu cô gái ấy ? Lẽ ra ông phải biết rằng Hoài Thương mỏng manh như làn khói sớm, cú sốc đòn đau này làm sao nàng chịu nổi ?

Lăng Du thở dài, giọng ảm nẫn:

– Thanh ! Cậu nói đúng, tôi là kẻ có tội, chẳng riêng gì với Hoài Thương mà cả giới trẻ nữa.

Phan Thanh tàn nhẫn cắt ngang:

– Ông có tội với ai tôi không cần biết. Tôi chỉ biết ông đã làm cho một cô gái vốn có nhiều khổ đau chất chồng lên đau khổ, ông chẳng những cướp đi tình mẫu tử thiêng liêng của nàng, mà ông còn gitt chết niềm tin yêu hy vọng của cô ấy vào cuộc sống, tương lai tươi đẹp !

Lăng Du chẳng lộ vẻ giận hờn:

– Phải ! Cậu nói đúng, và tôi đang tìm cách chuộc lại lỗi lầm. Phan Thanh, cậu phải giúp tôi đưa Hoài Thương trở về cuộc đời tươi đẹp.

Phan Thanh kêu lên tuyệt vọng:

– Nhưng bằng cách nào đây ? Ông phải biết Hoài Thương là một đoá hoa thuỷ tinh dễ vỡ. Nàng có bề gì là tôi sẽ vạch mặt chỉ tên ông ra cho mọi người đồng biết rõ.

Lăng Du không trả lời, chàng lẳng lẳng vạch túi lấy ra một ống giấy màu trắng, đặt vào tay Phan Thanh nói:

– Đây, phương thuốc kỳ diệu để đưa Hoài Thương trở về cuộc sống.

Phan Thanh vạch tờ giấy ra xem, đôi mắt chàng chợt bừng lên tia sáng long lanh mừng rỡ:

– Ôi ! Ông...

Lăng Du thân ái đập tay lên vai chàng:

– Với tất cả tình yêu trong sáng, với trái tim cuồng nhiệt của tuổi thanh xuân. Tôi thành thật chúc cậu đạt được điều mình mơ ước. Nhớ đừng bao giờ nhắc đến tên tôi.

Nói xong, Lăng Du đứng dậy bỏ đi nhanh.

Phan Thanh vẫn còn quá bàng hoàng, chừng sức tỉnh thì bóng người lẳng tử đã mờ xa.

Chàng cúi xuống ống giấy, lòng nghe tràn ngập niềm vui phơi phới.

Vẫn cái dáng mập, mái tóc dày sóng xỏa trên lưng, Hoài Thương úp mặt mình vào gối khóc mãi không thôi.

Hoài Thương con ơi ! Ông Thịnh muốn kêu lên như thế - Tội tình gì mà đầy đoạ. mãi thân xác không thôi ? Nhưng ông không đủ can đảm mở miệng ra nói với nàng câu đó. Vì có lẽ lương tâm

ông cũng đang hành phạt đêm ngày.

Ông là một người cha vô trách nhiệm ! Bao năm rồi, ông chỉ biết vung thật nhiều tiền ra là đủ. Ông cứ ngỡ rằng, mọi thứ trên đời này chỉ có tiền là xong tất cả.

Ông bỏ mặc con mình với nỗi cô đơn gặm nhấm như là chuột gặm miếng mỡ cứng, muốn gầy rãnh mà không có được miếng nào. Nó đã thiếu bàn tay mẹ hiền, giờ lại mất luôn niềm kính trọng đối với cha.

Ông ngồi xuống giường, bàn tay vụng về vuốt lên tóc con, cất giọng khàn khàn hỏi:

– Sao con cứ khóc hoài vậy ? Con nói một điều gì đi !

Nàng càng úp mặt sâu xuống gối, đôi vai mấp cứa run lên từng chập. Ông cố lật người con lên, âu yếm nói:

– Con giận cha nhiều lắm phải không ? Con nói một tiếng đi ! Cha thiệt tình xin lỗi con.

Hoài Thương vẫn không trả lời, nước mắt chảy tràn như sông, nàng là người trong vòng tay nóng ấm của cha

Ông Thịnh cất giọng gần như muốn khóc:

– Hoài Thương ! Con nói đi, đừng yên lặng mãi thế kia ! Bây giờ con muốn gì cha cũng sẵn sàng chiều con cả mà Hoài Thương !

Nàng lắc đầu, chuôi người khỏi tay cha, lại úp mặt mình xuống gối và oà lên nức nở. Dường như dòng lệ trong mắt nàng không hề cạn, nên bao nhiêu ngày rồi nó vẫn cứ chảy mãi không thôi.

Biết có nói gì thêm cũng chỉ là vô ích. Ông Thịnh quay lưng lăm lăm trở ra phòng khách.

Một mình giữa căn phòng trống mênh mông. Đốt một điều thuốc, ông chợt nghe lương tâm mình cắn rứt. Lần đầu tiên trong mười năm, ông nhận ra tội lỗi của mình.

Vì nổi ghen hờn mờ mắt, ông đã giết mất Thủy Tiên, đã giật khỏi vòng tay Hoài Thương tình mẫu tử thiêng liêng. Ông đã sai lầm đi bước nữa.

Chời ơi ! Tại sao mãi đến bây giờ ông mới chịu hiểu một người mẹ cần thiết cho con đến nhường nào !

Bao năm dài sống cạnh người dì ghẻ luôn chì chiết, bóng gió mĩa mai. Chắc chắn trong tâm hồn con ông đã đắm chìm trong nỗi khát khao hoài vọng một bàn tay ve vuốt.

Tại sao ông lại không kê cho con nghe cái chết của Thủy Tiên, để nó tránh được cú sốc quá nặng nề vì bất chợt này ? Chời ! Nói gì thì nói, ông vẫn là kẻ sát nhân trong mắt trẻ.

Nhưng tiếc thay, khi hiểu ra, mọi sự đã muộn màng rồi. Ai, ai có thể cứu con ông, trả lại cho nó tuổi hồn nhiên thơ mộng cũ ?

– Dạ, thưa bác, cháu mới tới đã lâu !

Nghe tiếng chào, ông Thịnh ngẩng đầu dậy, chợt kêu lên mừng rỡ:

– Phan Thanh, có phải cháu đây không ?

Thanh gật đầu, mặt như đang đưa đám:

– Dạ, thưa bác phải.

Ông Thịnh đưa tay chỉ cái ghế:

– Ngồi đi cháu ! Bác cứ ngỡ là cháu không bao giờ trở lại căn nhà này nữa chứ !

Thanh kêu lên ngạc nhiên:

– Kìa ! sao bác lại nói rứa ? Làm sao mà cháu không trở lại đây ? Khi nơi này chứa đựng cả nửa miếng đời của cháu ? Lẽ nào cháu lại bỏ mặc Hoài Thương trong cơn đau nhức nhối cào cào tâm can, trong tuyệt vọng buồn thiu lã tả rụng lên cuộc đời chua chát, ngập đầy tràn nỗi tuyệt vọng như thế này ?

Đến lượt ông Thịnh ngạc nhiên:

– Ủa ! Nói vậy cháu biết tất cả rồi sao cả ?

Thanh gật gù đầu:

– Dạ phải, cháu đã biết tất cả...

– Và... cháu đã...

Thông không chối cãi:

– Dạ phải ! Cháu đã yêu cô ấy ngay lần đầu gặp nhau trên câu lạc bộ làm quen, nhưng vì một hiểu lầm nho nhỏ, tất cả đã bị đảo lộn từng xeo cả lên.

Ông Thịnh chợt thở dài xui xuống, buồn bã rên:

– Cháu nói điều đó với bác e rằng đã muộn mất rồi ! Hoài Thương không còn thiết gì cuộc sống.

Suốt ngày chỉ trừ ba bữa cơm, hai bữa tráng miệng, thì không còn ăn uống gì cả ! Chỉ nằm khóc mà thôi, kinh khủng quá !

Phan Thanh ngược mắt lên nhìn ông Thnh:

– Cháu biết, và cháu bỏ học lên đây chỉ vì cháu muốn trả nài trở lại với cuộc đời.

Ông Thịnh đưa tách nước lên môi:

– Việc đó e rằng không dễ !

Thanh nói một cách tự tin:

– Nhưng cháu tin mình làm được, chỉ xin bác giúp cho cháu một điều.

Ông Thịnh nói không đắn đo suy nghĩ:

– Để đưa Hoài Thương trở lại với cuộc đời, bác không tiếc một điều gì

Thịnh đến ngồi gần ông Thịnh nói với giọng thâm:

– Vậy thì thưa bác. Bác hãy giúp cháu, tạo điều kiện đưa nài về môi trường hội họa. Bác ơi ! Có phải một lần Hoài Thương xin bác đi học trường Mỹ Thuật mà bác cấm nài không ?

Ông gật đầu hồi hận:

– Phải, nhưng lúc ấy...

Thanh cuồng nhiệt cắt dọc chặn lại:

– Bác ơi ! Cháu thiết tha mong bác cho Hoài Thương tròn mộng, bác cho em đi học lại nghe bác. Chỉ có cách đó mới giúp nài thấy cuộc đời đáng sống ? Chỉ ở giữa những tâm hồn trong trắng, yêu đời, nài mới có thể dần quên bao dĩ vãng đau thương ?

Ông Thịnh cười như mếu:

– Đó chính là điều mà bác đang thiết tha hy vọng. Nhưng làm sao được hả cháu ? Trễ mất rồi, làm sao nhà trường người ta nhận cho..

Thanh kêu lên vui mừng:

– Chỉ cần bác ưng thuận cho em đi học, mọi chuyện còn lại bác cứ để cháu lo. Rồi đây em Hoài Thương sẽ trở về tuổi hồn nhiên như con bướm già cho bác coi !

Ông Thịnh đặt tay lên vai Thịnh:

– Nếu cháu làm được điều đó, ơn cháu với gia đình này lớn lắm.

Thanh kêu lên không vừa ý:

– Kìa ! Sao bác lại nói vậy ? Đó là bổn phận của cháu thôi, và cũng có chút cho cháu trong đó nữa.

Ông Thịnh chột bâng khuâng, mặt đờ ra như một nhà thơ đang bí vần:

– Nhưng liệu Hoài Thương ? Nó có chịu không ?

Thanh căn môi suy nghĩ rồi gật đầu quả quyết:

– Con nghĩ là sẽ được. Còn nếu nài không đồng ý, con sẽ nói mãi, cù nhây nói hoài cho đến khi nào nài đồng ý mới thôi.

Ông Thịnh lộ vẻ vui mừng ra mặt:

– Bác tin tưởng nơi cháu.

Thanh đứng dậy vòng tay:

– Vậy thì xin phép bác, cháu được vào thăm em Hoài Thương một chút ?

Ông Thịnh gật đầu dễ dãi:

– Ồ, cháu đi đi, có lẽ cháu đã biết phòng của nó rồi thì phải ?

Không đợi ông Thịnh nói hết câu, Phan Thanh bước chập chập lên lầu, bởi lòng chàng đang sôi lên nỗi nhớ thương không cầm được.

Cánh cửa bật mở, suýt tí nữa Thanh đã không kìm nổi lời hân hoan thốt ra từ cửa miệng. Chờ !

Nài hơi gầy gầy, may là có ăn ngày mấy bữa, nếu không còn gì để nói. Đầu rồi nét nghịch ngợm đáng yêu trên đôi mắt nhỏ đen lay láy ? Nụ cười muôn thưở trên đôi môi đầy có chiếc răng nanh duyên dáng đối với chàng.

Nài nằm đó ủ rũ như một cánh hoa héo, vóc bỏ giữa cơn gió đập mưa rơi. Đôi mắt buồn sưng tấy đỏ thương đau.. Tim khô quắt vì vất vưởng máu tim mình cho kẻ khác.

Thanh giật tay nài gọi lớn:

– Hoài Thương em ôi !

Hoài Thương quay đầu nhìn lại. Thấy chàng, đôi mắt nài long lên vẻ hoang mang sợ hãi: - Chèn ơi, Thanh đây ư ? Kẻ mà nài đã phũ phàng từ chối tình cảm để chạy theo một cái bóng thần tượng xa vời. Thanh ơi, sao anh lại ở đây vào giây phút này ? Anh vui lòng với sự đau khổ của tôi lắm

phải không ?

Thanh mạnh bạo ì ạch kéo nàng ngồi dậy, anh mỉm một nụ cười thân thiện:

– Em làm sao vậy nè ? Có việc gì mà phải u sầu liễu rụng hoa rơi tung toé như thế ni ? Để anh chải tóc lại cho em nghe !

Chiếc lược không biết từ đâu đã ở trên tay chàng, cài vào làn tóc rậm của nàng những đường lả lướt, chàng nói đều đều:

– Em hồng thấy sao ? Nằm hoài tóc rối hết chơn, gãy cả không đẹp nữa bây giờ.

Ui ! Sao chàng lại thân nhiên, đối xử với mình như một cái thờ nào trong khu rừng cấm ? Thanh à ! Anh không giận em ư ? Anh vẫn xem em là bạn của anh hả ?

– Em hư gớm ! Cái khăn trong tay chàng lại nhẹ chấm lên má nàng lau khô dòng lệ. - Coi cà ! Má hóp, son khô phấn rụng từng mảng trông thiệt thấy ghê. Chắc em đói bụng rồi, để anh pha sữa bò cho em uống nhé ?

Sữa bò ? Tia mắt nàng dõi theo bàn tay chàng thuần thực khuấy đều cái muỗng. Mùi sữa ngon ngọt bốc lên thơm hinh mũi, làm bụng nàng sôi òn ọt. Đói ! Nàng chột muốn chồm lên giằng lấy ly sữa từ tay chàng mà nốc cạn chỉ trong một hơi.

– Uống đi em ! Uống nữa đi em, uống cho no rồi anh lo chở em đến khu rừng cấm hồi đó.

Hoài Thương chột rùng mình, ly sữa dừng lại giữa chừng:

– Không, nhất định là không... bao giờ em lên đó nữa !

Nàng đã chịu mở lời, đó là một thành công, hy vọng tràn trề nàng sẽ nhiều chiến tích lia như xưa.

Thanh nói theo nàng:

– Ủ, thì thôi ! Mình sẽ không lên đó nữa, nhưng em uống hết sữa đi đã.

Nàng chột bỗng nhiên lại thềm mít ước, khóc nữa. Thềm kể cho chàng nghe tất cả, như ngày nào bị dị ghê mấy đời hồng có thương con chồng, rầy oan nàng đã kể cho chàng nghe.

Nàng gục xuống vai chàng thảm thiết:

– Thanh ui ! Em khổ quá xá !

Thanh vuốt nhẹ lên mái tóc của nàng:

– Anh biết rồi, nhưng anh khuyên em đừng buồn nữa. Hãy vui chôn tất cả vào dĩ vãng. Mở lòng ra đón tương lai tươi đẹp.

Hoài Thương kêu lên đau đớn:

– Tương lai ! Em có còn gì đâu mà hy vọng đợi chờ ? Tất cả với em giờ chỉ là con số mười to tướng !

Thanh vén khỏi má nàng mấy bụi tóc loà xoà:

– Không ! Em còn tất cả, còn trọn vẹn tuổi thanh xuân, còn tình yêu của anh lúc nào cũng để dưới chân em. Còn cả thế giới của màu sắc rực rỡ mà em mơ ước chứ không phải tối thui như những ngày đã qua. Hoài Thương em ôi ! Em có nhìn thấy cái gì đây không ?

Mảnh giấy tòng teng trên tay Thanh đập vào mắt nàng. Hoài Thương chồm lên giành lấy mảnh giấy. Tội quá ! Đời nàng sao lúc nào cũng phải chồm lên, rớt xuống, giành giật mới được nè ? Hay là tại tính mình như vậy, kỳ khôi ghê ! Tủi thân làm Hoài Thương suýt nữa mở lại suối lệ lúc nào cũng chực tràn lan, nhưng nàng cố nén để mở tờ giấy ra:

Hoài Thương là một tiếng chói tai, âm thanh vang vọng lung linh trong căn nhà một lúc sau mời ngung:

– Ô ! Giấy báo vào học của trường học đại Mỹ Thuật ! Phan Thanh, làm sao anh có được ?

Thanh mỉm cười:

– Vì yêu em, năm trước anh đã tự động làm giấy xin bảo lưu kết quả trúng tuyển ? Và năm nay, người ta đã phát giấy báo mặc dù em không dự thi.

Nàng áp mảnh giấy vào ngực:

– Ôi ! Trời đất ! Ôi ! Thánh thần ! Ôi ! Em cảm ơn anh quá !

Thanh lắc đầu nhìn nàng triu mến:

– Em đừng nói câu ơn nghĩa với anh. Hơn nữa, các thầy cô bảo với anh rằng: Bức tranh mà em thi hôm nào đã được mọi người đánh giá rất cao và đã được gửi tham gia triển lãm toàn phường rồi. Nếu may mắn, bức tranh này sẽ được đem vào chương trình của trường khuyết tật về thị giác... Vì bức tranh em dùng màu nhiều, họ có thể chạm tay vào mà nhận ra các đường nét của bức họa !

Đôi mắt nàng tròn trắng, to hết cỡ:

– Ôi ! Anh không đùa em đấy chứ ?

Thanh cười hềnh hếch:

– Anh không bao giờ đùa với em đâu.

Hoài Thương chợt ngập ngừng ngang:

– Nhưng ! Cha em, ông hông bao giờ cho em đi học đâu !

Chàng bèn thừa cơ, nắm bàn tay nàng:

– Không ! Chỉ cần em vui sống, cha em không từ chối bất cứ điều gì...

Ngừng khoảng vài phút để thêm phần hồi hộp, chàng mới tiếp:

– Và anh ! Anh sẽ giúp em làm lại từ đầu. Hãy đứng thẳng người dậy Hoài Thương, đừng có lom khom nữa ! Làm người phải có nghị lực vươn lên. Những gì hắc ám của ngày qua ta hãy cho chúng vào bếp lò đang cháy. Hãy quên tất cả đi.

Nàng lâu bầu theo chàng:

– Quên đi tất cả ? Phải rồi, em sẽ quên. Phan Thanh ôi ! Anh giúp em nhé, đừng buông tay, đừng đạp em trở vào địa ngục đó !

Chàng bầu chợt tay nàng:

– Mỗi mỗi anh là người bạn của em.

Đôi mắt nàng chợt nhìn về phía trước, nỗi xa xăm như một người mắc phải bệnh tâm thần. làm Phan Thanh quýnh lên tưởng nàng lên cơn mê sảng.

Không ! Hoài Thương chợt lên tiếng:

– Mỗi mỗi anh là người bạn của em ! Em phải quên tất cả, phải ! Em sẽ quên tất cả...

Cánh cửa chợt bung ra kèm theo một tiếng động lớn. Phan Thanh và Hoài Thương cùng giật mình. Thì ra là ông Thịnh.

Ông đứng ngoài nghe những lời của Hoài Thương mừng quá, mở hoài không được cánh cửa nên đành đập mạnh cho cửa tung ra. Ông chồm chớp mắt, cổ dẫn cơn xúc động:

– Phải, quên đi tất cả để làm lại từ đầu con à !

Nàng ngả đầu vào lòng cha:

– Cha ! Cha cho con đi học thật không cha ?

Giọng nhõng nhẽo hơn cơn nếp nát, làm tim ông Thịnh cũng muốn nát ra luôn. Sống mũi cay xè, ông gật đầu lia lịa:

– À, con dậy chuẩn bị đồ đạc cho nhanh rồi... mấy bữa nữa theo anh Thanh lên trường cho sớm. Nó bỏ thi xuống năn nỉ cha cho con đi học đó.

Nàng ngược lên nhìn Thanh với vẻ biết ơn:

– Anh bỏ thi để xuống đây với em à ?

Thanh lặng lẽ gật đầu, Hoài Thương muốn nhảy lên vì xúc động. Hai, ba tiếng đồng hồ sau nàng mới kêu lên được hai tiếng, kèm theo nước mắt tèm lem:

– Ôi ! Anh !

Rồi thêm một hồi im lặng nữa, Hoài Thương nói:

– Đừng nói xa nhau, cho đôi mình đau cổ vì phải gọi tên nhau nhiều nhiều nhen anh !

Dựa lưng vào tường, Hoài Thương liếc mắt ngắm nhìn ánh hoàng hôn dần dần tắt cuối trời xa, lòng nghe băng khuâng trống rỗng.

Mới đó mà đã một tháng rồi, nàng bước chân vào ngôi trường Mỹ Thuật. Sống vui tươi với quãng đời sinh viên đầy hoa mộng.

Trong sự đùm bọc của những người bạn xa quê, tuy nhớ gia đình thê thảm nhưng đậm đà tình nghĩa. Vật chất thiếu thốn hơn khi còn ở bên vòng tay cha mẹ, cho nên những tiếng thốn thức không bao giờ lặn sâu giữa những bờ môi... đen, vì thiếu dinh dưỡng.

– Hoài Thương ! Lại mơ màng, lãng mạn gì gì nữa rồi ? Lại nhớ đến anh chàng kỹ sư nông nghiệp đẹp trai có phải không ?

Một người bạn gái đi ngang ồn ào chọc nàng. Hoài Thương cúi đầu, đỏ hồng đôi má, sự tận tâm, săn sóc của Phan Thanh đã khiến mọi người ngỡ đây là ý trung nhân của nàng. Nhưng sao thật lạ lùng. Hoài Thương thường tự hỏi: Từ bữa đó đến nay, chưa một lần chàng lặp lại lời yêu ? Có lẽ chàng muốn tránh cho nàng cú sốc quá nặng nề về tình cảm, làm nàng nôn nao hờn rầy muốn chết !

Một tuần rồi, chàng chả đến thăm nàng. Hoài Thương chợt nghe lòng nhớ nhớ. Thiệt đứng với câu: người đi sao hông về thăm, để cho con nhớ phá tan cả hồn...

Khẩn vái ông địa linh thiêng dun rui, thầm mong mang lại một tiếng xe thắng cái kết dưới sân, rồi chàng của nàng xuất hiện bất thành linh, đem ánh nắng lung linh cho sáng rực đôi mắt đang tối thui của nàng.

Còn Lãng Du ? Hoài Thương chợt nghe nẫu trong lòng. Bây chừ người ở đâu ? Sao từ dạo đó đến nay như mất tiêu giữa cuộc đời vậy nè ? Nàng chợt đưa tay lên môi hồi tưởng lung tung, như nuốt tiếc như ngậm ngùi như ăn phải trái ớt quá cay, xé họng để lại một kỷ niệm đã trôi qua trong đời.

– Thôi đủ rồi, làm bài tập đi chứ ! Nhớ nhưng bao nhiêu đó được rồi !

Một đứa bạn khác lại đưa nàng về thực tế. Hoài Thương giật mình, mỉm cười vu vơ với tay lên tìm giá vẽ.

Bao giờ cũng vậy, khi hoà nhập vào thế giới của mơ màng trừu tượng, nàng chợt thấy tự tin hơn. Không phải do lời khen ngợi của bạn bè thầy cô đem đến, mà chính sắc màu kia bảo với nàng rằng. Nàng đang làm cho cuộc đời mình và nàng thừa sức vượt qua cũng như thừa sức hoàn thành bất cứ bài tập nào mà thầy cô giao phó ?

Phan Thanh ơi, em xin cảm ơn anh

– Này ! Hạnh à ! Lan quay sang Hạnh thì thầm: - Sao dạo này Lãng Du lâu ra truyện quá. Hồng biết ông ấy có bệnh hoạn gì không ?

Trái tim đập nhanh trong lồng ngực, nàng cúi gằm như sợ người ta đọc ra tâm sự thầm kín của mình. Lãng Du ngưng sáng tác. Đó là lỗi của nàng. Trời ơi ! Có lẽ nào nàng đã giết đi toàn bộ nguồn cảm hứng của chàng rồi ?

– Ê ! Hoài Thương !

Hạnh gọi to làm nàng phải giật mình:

– Bạn có thích xem truyện của Lãng Du không ?

Nàng lắc đầu, nói dối lòng mình:

– Không ! Mình không thích một chút nào.

Rồi nàng lại cúi đầu vào giá vẽ, tự trách mình sao quá bận tâm về con người tệ bạc kia.

Ông ấy đã giết mẹ nàng và suýt giết luôn cả cuộc đời nàng.

Hàng trăm lần eỏi, nàng dặn lòng không được nhớ đến, vậy mà, một cái gì đó cứ gãi gãi con tim làm cho nàng nhột quá.

Hoài Thương !

Thanh xuất hiện đột ngột bên khung cửa. Nụ cười thật tươi và bó hoa cẩm chướng trên tay chàng đã kịp lấy khỏi đôi mắt mịt ướt kia viên lệ kim cương long lanh:

– Đó ! Mình nói có linh không ? Y như bà thầy bói ? Hoài Thương nó vừa mới nhớ đến anh Thanh là...

Hạnh kêu lên reu re, Hoài Thương đỏ mặt thẹn thùng:

– Ai nhớ hồi nào đâu ?

Thanh vờ giận dỗi:

– Không nhớ thật à ? Vậy thì mình đến làm gì ? Về nhé ?

– Ấy, anh Thanh

Thấy chàng dợm căng toan bỏ đi. Hoài Thương hốt hoảng nhảy xuống giường cái đùng ! Lon ton chạy đến bên chàng:

– Em nói vậy chứ, có nhớ mà !

lan cười khúc khích reu re:

– Nhớ thì bảo nhớ, ai có bắt đóng tiền phạt đâu mà chối chứ ? Có anh Thanh đây thì vậy, chớ anh Thanh về rồi, lúc nào cũng chỉ nhắc đến anh Thanh thế này, anh Thanh thế nọ, nào là đẹp trai hết sẩy, nào là học giỏi khỏi chê..

Nhìn Hoài Thương cúi đầu e thẹn, đôi má đỏ bừng bừng, lòng Thanh vui sướng lắm, chàng choàng tay sang dìu nàng về phía cái giường, vừa đi chàng vừa nói:

– Mấy chị chọc cho ui vậy thôi, em đừng để ý làm gì.

Hoài Thương phụng phịu ngồi xuống giường:

– Sao một tuần nay anh hồng đến thăm em ?

Thanh xếp giá vẽ của nàng lại cất lên bàn cười:

– Anh bận học bài để thi lại, bộ em không nhớ hôm đó anh bỏ thi sao ?

Đôi mắt nàng chớp lia, lo lắng:

– Thế anh làm bài có được không ?

Thanh gật đầu cho nàng yên lòng:

– Được, anh làm được hết.

Nhìn bàn tay chàng lúng túng trên bình hoa đẹp. Hoài Thương giằng lấy bình hoa ra khỏi bàn tay chàng:

– Anh hư quá ! Để em cầm cho anh xem.

Thanh xích lại gần nàng, anh nhìn những cành hoa mảnh manh trên bàn tay mập mập của nàng một cách sâu lo, nhưng cũng ráng khen:

– Em hay gói ! Vẽ cũng tài mà chùng bông cũng khéo !

Hoài Thương không trả lời, nàng chỉ tủm tỉm cười thích thú vì được khen.

Thanh lại nói:

– Hoài Thương, dạo này em học thế nào ? Có cực lắm không ?

Nàng đặt bình hoa xuống bàn nghe cái cộp:

– Không cực lắm đâu ! Anh biết không ? các thầy cô thương em lắm lắm, ai cũng bảo rằng em không có khiếu hội họa.

Nàng nói như thể reo vui.

Thanh cũng thế:

– Em có thích không ?

– Em thích quá trời luôn á !

Giọng chàng êm ái:

– Thế em có còn buồn nữa không ?

Đôi mi ngắn cụp xuống:

– Có lẽ em sẽ không bao giờ hết buồn đâu !

– Hoài Thương !

Giọng chàng kêu lên như sợ hãi rồi chuyển sang một âm điệu vui tươi:

– Anh quên mất, có lẽ họ đang chờ anh ngoài cổng đó

Hoài Thương ngơ ngác:

– Ai dám chờ anh ?

Thanh đưa tay ra gỡ tóc ra đáng khôi hài:

– Khổ quá ! Anh chỉ tính vào xem có em không rồi ra với họ ngay. Vậy mà...

– Ai vậy ?

Thanh để tay lên môi ra vẻ bí mật:

– Rồi em sẽ biết.

Chàng rón rén nhón chân đi ra cửa. Hoài Thương không nhịn được bật lên cười thích thú. Tuấn Kha hiện ra ở cửa, anh cầu nhàu:

– Thăng quý ! Thế mà tao tưởng mày ngủ luôn trong ấy rồi chứ !

Thanh vung về xoa hai bàn tay vào nhau toan thanh minh nhưng tìm mãi không ra từ để nói, Hoài Thương vội chen vào:

– Anh Tuấn Kha ! Anh đừng trách anh Thanh tội nghiệp. Tất cả chỉ tại em thôi.

Bây giờ Tuấn Kha mới quay đầu lại, làm như mới nhìn ra nàng, chàng kêu lên vui vẻ:

– Ủa ! Hoài Thương ! Vậy là này giờ thằng Thanh vô thăm em phải không ?

Nàng lặng lẽ gật đầu. Tuấn Kha cười xòa vui vẻ:

– À ! Nếu vậy thì không sao, chứ nó mà đi tán gẫu với cô nào thì chết với anh ngay.

– Hừ, các ông là chúa nhiều chuyện.

Khánh Dung chợt hiện ra ở cửa. Nàng nắm lấy tay Tuấn Kha kêu lên giận dữ, Hoài Thương vội bước đến đỡ tay chị:

– Kia ! Chị Khánh Dung, không phải vậy đâu. Tất cả chỉ tại em thôi.

Bên cạnh nàng bỗng dưng Thanh ôm bụng cười ngặt nghẽo, rồi Tuấn Kha, Khánh Dung cũng cất tiếng cười theo giòn giã. Hoài Thương nhìn quanh ngơ ngác:

– Anh Thanh ! Anh Kha ! Chị Dung ! Tại sao cười em chứ ?

Thanh vừa cười vừa nói:

– Ôi, tội nghiệp em thôi, em cứ tưởng thật đấy à ?

Đôi mắt nàng mở to khó hiểu:

– Vậy là sao ?

Khánh Dung hôn đánh chụt lên má cô em bạn dì:

– Bọn chị chọc cho em vui một chút vậy mà ! Thôi vào chuẩn bị đi ăn kem. Bữa nay anh Kha bao.

Tuấn Kha vỗ vỗ tay vào túi:

– Mới lãnh chi phiếu của ông già.

Hoài Thương nhoèn miệng cười:

– Chờ em một chút.

Mái tóc vội vã quay nhanh. Thanh và Khánh Dung nhìn nhau. Đôi môi bỗng bùng lên nụ cười rạng rỡ.

Một chiếc thuyền con độc mộc, với đôi tay khéo léo của một thiếu phụ trên dưới ba mươi đang ngược dòng sông chảy xiết tiến lên một cách chậm chạp nhưng tự tin.

Thanh lim dim đôi mắt thả hồn vào cơn gió lộng, mái tóc Hoài Thương ngời bên cạnh bay nhẹ tấp vào mặt chàng ran rát. Đây là lần đầu tiên Thanh dám mời Hoài Thương đi dạo với mình và được nàng nhận lời vui vẻ.

Ồi ! Hoài Thương, em đang nghĩ gì mà đôi mắt ngó xa vời lạng lẽ ? Thời gian trôi em có quên được vết thương lòng, hay hình bóng Lăng Du vẫn hằn sâu trong trí não ? Để chẳng bao giờ em hiểu được tình anh ?

Nàng chợt kêu chàng bằng một thứ tiếng trong thanh:

– Anh Thanh ơi ! Chiều công viên sao mà đẹp lạ lùng ! Làm cho em đột nhiên thèm vẽ quá xá !

Chàng quay lại nhìn nàng bằng ánh mắt thân thương:

– Em sẽ vẽ gì ?

Đôi mắt tròn sáng rực niềm tin:

– Em vẽ chiếc thuyền con độc mộc. Ồi sao mà nó tội nghiệp, nó cô đơn cũng giống em vậy ! Trời ơi là trời !

Chàng lo lắng:

– Em vẫn cảm thấy cô đơn, thấy buồn hiu quạnh mãi sao ?

Nàng gật đầu:

– Phải ! Không hiểu sao dạo này em hay buồn vớ vẩn, nghe nhớ nhưng một bóng dáng mờ xa. Phan Thanh ! Anh biết không con người của em lạ lùng vậy đó ! Hết buồn cảnh lồng son ngọt ngào, cảnh chán chường tuyệt vọng của tương lai thì lại đến một nỗi buồn vô cớ. Cứ băng khuâng tựa cửa nhớ về đâu.

Tia mắt chàng nồng nàn, giọng chàng đầy thương mến mà không hiểu nàng có thấu được chăng:

– Hoài Thương ! Anh không chia được với em một chút nào ư ?

Nàng kêu thét lên thành thật:

– Có đó ! Chỉ có những lúc thế này, ngồi bên cạnh anh em mới không còn lo sợ mình lặn tắt. Anh quên em là hoàng hôn tím rồi ư ?

Thanh đánh bạo nắm lấy tay nàng, nàng vẫn để yên trong đó.

– Không ! Hoàng hôn không lặn tắt. Ngày mai lại lên với bầu trời rộng mênh mông, để mắt lệ không buồn, để tia hào quang của em toả ra thêm rạng ngời lóng lánh.

Hoài Thương lại thét lên với sự thích thú:

– Ồi ! Anh của em ! Anh trở thành thi sĩ tự bao giờ vậy ?

– Từ dạo gặp em ở nhà sách, một nửa hồn anh đã chết lịm vì em !

Hoài Thương chợt buồn:

– Nơi ấy anh đã gặp em và em đã gặp một người !

Thanh kêu lên bằng hoàng sợ hãi:

– Lăng Du ! Em vẫn chưa quên được con người ấy ?

Đôi mắt lại rung rung:

– Có lẽ suốt cuộc đời, em sẽ không bao giờ quên được Lăng Du. Một con người giả nhân giả nghĩa, miệng nhân từ nhưng dạ dày lại hiểm sâu. Suýt tý nữa ông ấy đã giết chết đời em bằng những trang tình ái ngọt ngào.

Chàng nhìn nàng chăm chú:

– Em thù ông ấy ?

Hàm răng nghiền nghe trèo trẹo, nàng cất giọng căm hờn:

– Thù và khinh bỉ. Còn anh !...

Nàng chột trở giọng buồn buồn:

– Có lẽ từ dạo đó anh cũng khinh em, một con bé đa tình lãng mạn ?

Thanh hốt hoảng thét lên, thật là một đôi đặc biệt chuyện trò yêu đương trong một phong cảnh hữu tình mà cứ thét lên là thế nào, Thanh nghĩ vậy, nhưng không thét không được:

– Kia ! Tại sao em lại nói vậy ? Tại sao anh lại khinh em ?

Đôi mắt nàng dõi theo những tia bàng bạc của vầng dương còn sót lại trên sóng nước:

– Vì ... vì từ ngày đó đến giờ, chưa một lần nào em nghe anh lặp lại lời yêu.

Trái tim như muốn rớt xuống đất, chàng vội vã nói nhanh:

– Ô ! Em nói sai rồi. Anh không bao giờ hết yêu em, chỉ tại...

Đôi mắt nàng ngược lên chờ đợi:

– Tại sao ? Tại anh đã tìm được một tình yêu khác rồi phải không ?

Phan Thanh xua tay lia lịa:

– Ô ! Không, không ! Em đừng nghĩ oan cho anh như vậy !

Nàng hỏi dồn:

– Chứ tại vì sao ?

Chàng trả lời nhanh:

– Vì anh sợ một lần nữa làm mất luôn tình bạn đối với em.

Nét mặt nàng chột nghiêm trang:

– Không ! Bây giờ thì em hiểu rồi. Tình yêu không phải là cái hào hoa, bóng nhoáng ở bên ngoài. Mà nó chính là tấm lòng, là sự chiu. đựng và hy sinh phải không anh ?

Chàng không hiểu nàng định nói gì, nhưng cũng gật đầu cho nàng vừa ý.

Bàn tay chàng lại vụng về sờ tay nàng. Hoài Thương nói tiếp:

– Lẽ ra em phải hiểu lòng mình, em phải biết trái tim mình hướng về ai. Em yêu Lãng Du vì lúc đó bóng hào quang của người sáng quá, làm em phải chóa mắt ngay lần gặp gỡ đầu tiên. Tiếng tăm, tên tuổi của người đã làm lu mờ một Phan Thanh vụng dại ! Em đã bị sét đánh mà quên đi tất cả.

Chàng nắm tay nàng chặt hơn chút nữa:

– Còn bây giờ ?

– Còn bây giờ thì em mới biết đâu là tình yêu chơn thật. Lãng Du đã bỏ mặc em trong cơn khủng hoảng tột cùng. Không một lời động viên an ủi. Ông ta trốn chạy một tội lỗi mình làm.

Không ! Thanh thăm lên tiếng biện minh cho người lãng tử: Ông ta không như vậy, không vô trách nhiệm như em vừa nói. Nhưng phút giây này, em phải hiểu như thế thôi. Vì đó chính là ý muốn của Lãng Du

– Phan Thanh, anh đang nghĩ gì vậy ?

Chàng giật mình cười gượng:

– À không, em nói tiếp đi.

Hoài Thương cắn môi:

– Mặc dù cho bây giờ Lãng Du có lo lắng cho em cách nào đi nữa, em cũng không bao giờ tha thứ cho ông ta. Chính ông ta đã là nguyên nhân dẫn đến cái chết của mẹ em.

Hoài Thương ! Em khe khắt quá. Thanh lại thăm lên tiếng bênh vực cho Lãng Du. Con người ta ai không một lần lầm lỗi. Nhưng thôi, cứ để đó cho em nghĩ vậy mà lòng thanh thản nhiều hơn. Rồi đây cũng có một ngày em hiểu được.

– Hoài Thương ! Anh muốn tặng cho em một món quà.

Thanh đột ngột đặt vào tay nàng một quyển sách thật dày.

– "Đời lãng tử" ! Tác giả Lãng Du

– Không !

Hoài Thương kêu lên phẫn nộ.

– Em không bao giờ thèm nhìn qua một dòng một chữ nào của ông ta nữa !

Chàng vuốt nhẹ tay nàng:

– Hoài Thương ! Em đừng nóng ! Anh khuyên em hãy đọc đi. Đây là tác phẩm cuối cùng của một nhà văn mà em từng ngưỡng mộ. Đọc đi mà thêm hiểu cuộc đời.

Đôi mắt nàng ngơ ngác:

– Nhưng sao hôm nay anh bảo em đọc sách của Lãng Du ? Mà sao anh biết được đây là tác phẩm

cuối đời của một nhà văn tên tuổi ?

Phan Thanh không trả lời nàng. Đôi mắt nhìn mãi xa khơi. Chiều công viên lộng lộng gió. Chàng muốn nói với nàng rằng: Hoài Thương ơi ! Những gì mà chúng ta đang có và sắp có là do nơi Lãng Du ban tặng.

Nhưng chàng chỉ biết choàng tay sang vai nàng, kéo sát vào mình hơn chút nữa, lời nói bật ra từ trái tim âm ỉ:

– Hoài Thương ! Anh yêu em.

Đôi mắt tròn chớp lia, tay ôm chặt cuốn sách "Đời lãng tử", đôi lúm đồng tiền như lúm sâu hơn sau nụ cười nhăn nhó:

– Gãy ba sườn em mất !

Rồi chiếc răng nanh nhe nhe ra như bảo với chàng rằng:

– Em cũng rứa !

Hoàng hôn đã tắt, nhưng điều đó bây giờ không có gì đáng sợ, bởi vì tay đang ở trong tay, chân đang đạp lên chân, Hoài Thương tin rằng Phan Thanh sẽ dắt mình chạy tới một tương lai tươi đẹp.

Lãng Du buông tờ báo xuống ghé thẩn thờ. Mặc dù biết trước hậu quả việc mình làm, chàng cũng không ngờ mình lại gây nên một cơn sốt lớn như thế này.

Tác phẩm "Đời lãng tử" phát hành chưa được một tháng đã gây lên một luồng cảm phần cực độ từ mọi giới. Tất cả các báo đáp chàng một cách thẳng chân không nhân nhượng, đời là thế.

Lãng Du nhớ lại lúc mình đi năn nỉ mọi người đăng cho mình một bài công kích. Ai cũng lắc đầu xua tay, ve vãn lý do không nỡ làm việc hạ uy tín của một nhà văn tên tuổi. Vậy mà...

Chưa bao giờ sách Lãng Du lại khó xuất bản như lần này. Hầu hết các nhà xuất bản đều không dám cho ra một tác phẩm có chủ đề tư tưởng lạ lùng này. Chàng phải lê đôi chân khắp cả mọi miền, mòn cả chục đôi dép mới cho ra đời được cuốn sách công phu nhất đời mình.

Hết rồi sao ? Lãng Du kêu lên chua xót.

Giờ đây chàng chẳng còn gì, tên tuổi, công danh, bạn bè đều đã quay lưng ngoảnh mặt.

Lãng Du chợt muốn xa lánh cả thế giới loài người, về rừng sống với vợ, để chôn chặt cuộc đời trong nỗi hối hận triền miên. Tự hành phạt mình trong nỗi cô đơn tuyệt vọng.

Từ hôm qua đến nay chàng đã nhận được nhiều thư công kích của các bậc phụ huynh.

Họ buộc tội chàng gay gắt. Chàng đã làm cho các cô gái xuân xanh phôi phôi và sắp ứa xao lãng chuyện học hành, gia đình, mãi đắm mình trong chuyện yêu đương.

Còn Hoài Thương ? Hiện giờ nàng như thế nào rồi ? Đã yên tâm học tập hay mãi đón đau dạ dày với mối tình đầu không xong ? Trời ơi ! Nếu không quăng nàng về lại với cuộc đời tươi đẹp thì tội của chàng nặng biết bao, không bao giờ khiêng nổi !

Một mối chán chường, Lãng Du đi đến bên tủ quần áo uể oải vo tròn từng cái một nhét nhàu vào va li.. Nhất định về rừng.

Hương Xuân đến tự nãy giờ, nàng nép mình sau cánh cửa nhìn chàng với cặp mắt u buồn quây chung với nỗi xót xa. Nàng hiểu lòng chàng lãng tử đang sóng dậy phong ba. Tuy không nói ra nhưng nàng biết chàng đang rã rời tuyệt vọng đến chán chường.

Ai lại không đau khổ khi chính mình đào huyệt chôn mình ? Ai có ngờ cuộc đời của một nhà văn tên tuổi lại kết thúc thê thảm như thế này ?

Hôm qua lúc cầm tờ báo mượn trên tay, nàng đã không kiềm được tiếng kêu bàng hoàng sững sốt. Gì ơi ! Lẽ nào một Lãng Du thần tượng, người mà nàng đem lòng yêu thương suốt mười mấy năm dài, một nhân vật kỳ bí lạ lùng bỗng chốc để rơi mặt nạ, lộ nguyên hình là một gã đàn ông hai lần giống mặt với tình yêu. Lợi dụng ánh hào quang mê hoặc mọi người trong bể ái ân mơ hồ như sương. Nhưng tiếc thay, đó lại chính là sự thật ! Gã đàn ông ngồi kia. Trước đồng quần áo ngổn ngang chỉ là một kẻ bình thường như vạn con người trên trái đất. Không có gì là lạ lùng, là bí hiểm. Anh ta chỉ là một kẻ sa cơ, cô đơn, xung quanh không hề bạn. Giờ đây nhìn người ấy khổ đau nàng nghe ruột thắt gan bào.

Chàng đi đâu ? Vậy là từ nay nàng không bao giờ còn trông thấy cái bóng chàng quen thuộc bên cửa nữa ư ? Thiếu văn Lãng Du mọi người không chết, nhưng thiếu chàng nàng có chết không ? Thôi, Lãng Du anh đừng đi.

Lãng Du đã đập nắp va li lại, môi mím một nụ cười thảm thiết. Chàng đã có quyết định rồi, từ đây không còn ai biết Lãng Du ở nơi mô !...

Lắc đầu như xua đi những gì còn làm tâm tư mắc kẹt. Lãng Du xách va li đứng dậy. Nhưng...
Cánh cửa thình lình bật mở ra, rồi Hương Xuân hiện ra bên khung cửa sững sờ bất động.
Chàng nhảy về sau mấy bước như ngớ ngàng. Không ngờ trong giờ ra đi của mình lại được một người tiễn biệt. Chàng mỉm cười héo hon:

– Vậy mà tôi ngỡ cô về nhà rồi chứ !

Nàng gật đầu nói trong dòng lệ thấm:

– Tôi đã về nhà và vừa mới trở lại đây !

Con mắt trái của chàng nhướng lên:

– Cô bỏ quên vật gì chẳng ? Tại sao cô khóc lóc tùm lum vậy ?

Nàng không thèm đưa tay lên chạm mắt:

– Phải ! Tôi đã bỏ quên một vật, và tôi không mong gì tìm lại nó.

Lãng Du hồng hỉu:

– Cô nói rứa nghĩa là sao ?

Hương Xuân thở hắt ra một cái khi:

– Nhưng ông không mời tôi vào phòng được hay sao ?

Lãng Du giật mình sực nhớ. Chàng lúng túng như gà mắc đề:

– À, xin lỗi cô tôi quên mất tiêu ! Mời cô vô phòng...

Chàng nhìn quanh ngượng ngịu:

– Bề bộn quá xá, chúng ta ra ngoài phòng khách vậy.

Hương Xuân đã ngồi vào ghế, nàng lấy giọng thản nhiên vờ la lên kinh ngạc:

– Ô ! Ông định đi đâu thế này ?

Lãng Du buồn bã:

– Cô chưa xem báo hôm nay à ?

– Tôi xem rồi ! Nhưng điều đó có liên quan gì đến việc ông định bỏ nhà đi đâu đó ?

Lãng Du nhìn sâu vào mắt nàng như muốn tìm ra một vẻ khôi hài, chàng ngạc nhiên trước thái độ bình thản của nàng:

Hương Xuân lại kêu lên, tha thiết hơn:

– Lãng Du ! Ông định đi đâu nữa vậy ? Gần một năm trời ông bỏ nhà đi biệt giờ lại muốn đi nữa ha ?

Chàng không kìm được tiếng thở dài lê thê:

– Cô Xuân ! Tôi sắp sửa làm một chuyến đi xa, chẳng biết có còn dịp gặp lại cô không ? Trong thời gian làm việc với nhau nếu tôi có làm gì phải với cô, cô ghi lại cho tôi nhé !

Hương Xuân đau đớn:

– Không !

Hết còn giữ kẻ nổi, nàng nín lấy tay chàng:

– Lãng Du ! Anh đừng đi, xin anh hãy ở lại đây.

Chàng kêu lên bối rối:

– Kia ! Hương Xuân cộ..

Rồi chàng dứt khoát:

– Không, tôi phải đi ! Hương Xuân, cái bóng thần tượng của tôi đã sụp rỏ, tôi không còn là nhà văn tên tuổi. Cô hãy nhận ra điều đó sao mà ?...

Nàng buông tay chàng, nước mắt ràn rụa trôi gần hết son phấn:

– Em không cần cái bóng thần tượng của anh ! Em cũng chẳng màng anh có là nhà văn tên tuổi hay không ? Em chỉ biết là em yêu anh, mười năm rồi em yêu một Lãng Du bằng xương bằng thịt, không mơ hồ như khói nổi cơm. Hoài ơi, anh còn định đi đâu nữa chứ ?

Lãng Du nuốt nhanh nước bọt, cục cằn cổ nhô lên nhô xẹp xuống, cổ dẫn cơn xúc động trào dâng"

– Nhưng... tôi là một kẻ đáng bị bỏ đi, một kẻ có quá khứ không tốt đẹp. Hương Xuân ! Mọi người đều xa lánh, khinh bỉ tôi, nàng đừng...

Tay nàng lại chộp tay chàng:

– Là con người ai không nhiều lần lầm lỡ ? Em không quan trọng quá khứ, em chỉ cần hiện tại, và tương lai đang lấp ló chờ đợi trước mặt. Hoài ơi ! Nếu anh định đi xa, xin cho em cùng đi với, em yêu anh mà.

Nàng khóc hu hu, ngon lành như đứa trẻ bị mẹ đánh đòn.

Những giọt nước mắt lăn tròn trên má.

Hoài như vừa nhận ra chân giá trị của tình yêu. Tại sao từ hôm rày, chàng mãi mộng mơ một điều gì đó mơ hồ ngoài tầm tay với ? Khi bên cạnh chàng một tấm chân tình chinh inh tự lâu nay đang khắc khoải chờ mong ? Đây mới chính là tình yêu chàng cần. Tại sao chàng không chọn cho mình một cây gậy để chống cho cái tuổi đã già khản của mình

– Chú !

Phan Thanh chợt xuất hiện ở cửa? nhưng trái với Hương Xuân, lại tươi cười như một đứa trẻ mới được quà. Hôm nay trông thật đẹp giai, con nhà giàu học khá, miêng lên hồi:

– Chú hãy xem cháu đem đến tặng cho chú cái gì đây ?

Vừa trông thấy Phan Thanh, Lãng Du giật nảy mình như nhìn thấy một bóng ma tội lỗi. Trời ơi ! Tại sao chàng trai trẻ này lại xuất hiện đúng lúc thế này ? Còn Hoài Thương đâu ?

Toàn thân chàng cứng đờ như một lần nữa để hạnh phúc lòn mất khỏi bàn tay.

– Chú ! Chú Lãng Du ơi !

Nàng như con chim bự, tung đôi cánh to, nhưng dịu dàng đáp xuống vườn xuân che mất ánh nắng hồng rực rỡ.

Ui ! Hoài Thương đây sao ? Lãng Du như không tin vào mắt của mình. Thiên thần của chàng đang đứng đó. Mắt lộ ra như chưa biết chuyện đau buồn. Gương mặt tròn tươi trong nắng sớm...

Đanh dả phóng tới, nàng chợt dừng lại khi vừa trông thấy Lãng Du.

Đôi mắt thoáng chút gì bối rối rồi lại như đèn pha xe hơi, nàng tiến đến gần Lãng Du với những bước chân rụt rè nhưng chớ hề ngưng ngệ. Đoá hoa cầm chương trên tay nàng tươi rói theo nụ cười:

– Cháu xin được chúc mừng chú !

Lãng Du đưa tay đón nhận một cách ngỡ ngàng, giọng khản đi như người hút thuốc lão quá nhiều, nhưng đầy xúc cảm:

– Chúc mừng ? Nhưng chúc mừng việc gì ?

Mỗi nàng thoáng nở nụ cười nghịch ngợm:

– Nhân danh những người ngưỡng mộ. Cháu xin chúc mừng thành công của tác phẩm "Đời lãng tử"...

Nàng xỏ xiên, nói xéo mình chẳng ? Lãng Du nghi, nhưng không, đôi mắt nàng trong sáng, vẻ nạt nàng ranh mãnh còn hơn lúc chàng gặp nàng lần đầu tiên nơi khu rừng cấm.

– Giọng nàng trong như tiếng chim rất khó nghe:

– Chú Lãng Du ! Cháu xin lỗi chú vì có những lúc hiểu sai về chú. Nhưng chú hãy tin đi, cháu đến chúc mừng chú bằng một tấm lòng thành thật ! Tác phẩm "Đời lãng tử" mới thiết sự là thành công của chú. Cháu vô cùng biết ơn chú. Chú đã cho cháu một tương lai tươi sáng...

Bây chừ Lãng Du mới bớt bàng hoàng:

– Cháu nói gì lạ vậy ? Với cháu, chú chỉ là người có tội.

Nàng la lên nung nịu, bắt đầu trở giọng như súng tự động:

– Không ! Chú đừng giấu cháu làm gì, cháu biết cả rồi, anh Thanh đã kể lại cho cháu nghe. Chính chú, chú đã bỏ công tốn sức giúp cho cháu trở lại trường Mỹ Thuật. Chú còn xin ông hiệu trưởng gửi tác phẩm của cháu dự thi cấp làng , xã, và dù cho tác phẩm của cháu không xứng đáng, chú cũng tranh thủ giùm cháu một giải khuyến khích. Để cháu thêm yêu cuộc sống, tin ở sức mình mà xóa dần đi mặc cảm !

Lãng Du, chú chính là người ơn của cháu. Kia sao chú lại khóc ?

Hoài Thương hốt hoảng

Lãng Du thút thít trong dòng lệ mừng vui:

– Chú cảm ơn cháu ! Bây nhiêu đó đối với chú đủ lắm rồi. Bây giờ chú có thể yên tâm để làm một ông già không còn mẹ..

Hương Xuân kêu lên thất thanh:

– Kia !

Phan Thanh cung nhẩy tới:

– Chú ! Chú định đi đâu ? Chú bỏ chúng cháu sao ? Hoài Thương, em năn nỉ chú ở lại với mình đi.

Hoài Thương nhào nhệch:

– Chú nì ! Chú đừng đi mà, xem nè !

Nàng lật đặt mở ống giấy trong tay:

– Chú xem nè ! Cháu có bức tranh này tặng chú nữa nè.

Trước mắt mọi người là một bức tranh màu sắc hài hoà tươi đẹp. Nhưng toàn bộ khung hình chỉ vẽ trên sì một đám mây đen dầy dờ, tối tăm.

Lãng Du kêu lên ngơ ngác:

– Ô ! Gì thế này ? Tôi có nói gì đâu mà mọi người lại nháo nhào hốt hoảng cả lên ?...

Chàng vờ gắt với Hoài Thương:

– Còn cô kia, sao cô dám vẽ tôi là đám mây như thế hả ? Các người có biết tôi muốn nói gì không ?

Hoài Thương lo sợ hỏi nhanh:

– Thế chú muốn nói gì ?

Lãng Du cầm đóa hoa của Hoài Thương vừa tặng cho mình, đưa lên hít mấy cái rồi trao lại cho Hương Xuân:

– Tôi muốn nói, Hương Xuân, em hãy là cái lồng cột chun người lãng tử. Kể từ đây Lãng Du không còn là kẻ bốn phương tám hướng !

– Anh !

Đôi mắt Hương Xuân chớp lia, rồi không còn kìm được, nàng rưng trên vòng tay gầy guộc của chàng, khóc nức nở.

Hoài Thương và Phan Thanh đưa mắt nhìn nhau, đôi môi nở nụ cười vui rồi không hiểu tự lúc nào, họ xê lại gần nhau, tay trong tay nghe lòng hân hoan vui sướng.

Di vãng đau thương đã lùi xa. Giờ đây chỉ có hiện tại và tương lai.

Gió chiều thổi ào ào...